SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 78 / Haziran 1988 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde yaptığı Şubat-Mart konuşmalarından alınmıştır

Teslimiyeti Yaşayan Bazı Güçlerin Durumu ve Mücadelemize Yönelik Olası Etkileri Üzerine

"... Bunun sonuçları ne olacak? Halk direnmeleri adına ne varsa, hepsini peşkeş çekerek ondan sonra dörtbaşı mamur bir karşı-devrim güruhu olarak örgütlenebileceklerdir. Bunlar, demokrasi-sosyalizm maskesi ile yoğun bir teslimiyeti daha çok bizim önderliğimizde geliştirilen ulusal direnişe karşı ve Türkiye devrimci-demokratik gelişimine dayatacak ve bunu da bir karşı-devrimci savaş tarzında yapacaklardır. Bunlar, bizimle mi uzlaşmayı istiyorlar, TC ile mi? PKK'ye karşı savaş açıklarını ve ona karşı çıktıklarını Paris'te basın toplantıları ile açıklıcalar. Ve Türkiye'deki bütün direniş öğelerine terörist damgalarını vurarak lanetlediler. Bunlar, aynı zamanda Özal'a, 'demokratik ortamı sağladı' diye imzayı basanlardır..."

YAZIŞI ORTA SAYFADA

AYDIN CEZAEVİNDE YAŞANAN GERÇEKLER

20 Mayıs 1988 günü Aydın cezaevinde yangın çıkması üzerine yaşanan bir gelişmeyi ve faşist vahşeti gizleyerek, olayları çarpıtmaya çalışan Türk burjuva basınının sahtekarlığını gözler önüne sermek ve Aydın özel tip cezaevinde yaşananları olduğu gibi yazmak, yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Hele devrimci adı ile ortaya çıkanların buna daha fazla önem vermeleri gerektiği açık bir gerçektir.

Aydın cezaevine, Diyarbakır cezaevinden bir grup PKK'li savaş esiri sürgün edildi. Sürgündeki amaç, PKK'li savaş esirlerini parça parça dağıtıp onları direniş geleneğinden koparmaktı. Ama her grup savaş esiri gittiği cezaevini bir direniş odağı haline getirdi.

Aydın cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirleri de bu cezaevini bir direniş odağı haline getirdiler. Faşist rejimin tutukluları teslim alma oyunlarını boşa çıkardılar. Bu nedenle, cezaevi yönetimi ve savcı PKK'li savaş esirlerine karşı sadist uygulamalara ağırlık vermeye başladılar. Önemli bir direniş mirasına ve pratiğe sahip olan savaş esirleri, düşmanın bütün oyun ve baskılarına rağmen direnişi yükseltmeyi

Devamı 2. sayfada

BAZI OLAYLAR VE GELİŞMELER

Son günlerine doğru yaklaşmakta olduğumuz Haziran ayında, dünya kamuoyunun dikkatleri yine Kürdistan ve Türkiye üzerinde idi. Birbirini takip eden siyasal gelişmeler, TC Başbakanına yönelilen suikast girişimi kaçınılmaz olarak Türkiye gerçeğini açık tartışma konusu haline getirdi.

1988 Haziran ayı yoğun eylemlilik içinde geçti. ARGK savaşçılarının faşist ordu ve milis çetelerine karşı giriştiği başarılı eylemler devam ederken, Türkiye ve Kürdistan'ın sanayi merkezlerinde de işçi eylemleri yükseldi. Onbinlerce işçi rejimi protesto eden üretimi yavaşlatma, yer yer durdurma, sessiz yürüyüş vb. eylemlerle 12 Eylül'ün Özal hükümetinde ifadesini bulan talan ekonomisi ve baskı politikalarının karşısına dikildi. Gelişen işçi sınıfı eylemliliği objektif olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle dayanışma rolü oynadı ve rejimi esasta bu yönüyle dehşete sürükledi.

Aynı günler, Aydın cezaevi başta olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinde açlık grevlerine tanık olunmaktaydı. Aydın cezaevindeki faşist tutukluların bulunduğu koğuşlardan başlayan ve yarım saat müdahale edilmeyen yangının PKK'li savaş esirlerinin bulunduğu koğuşa sıçraması ardından yapılan aramada 50 metrelik bir tünelin bulunması ile devrimci tutuklular üzerine uygulanan vahşet, başta tutuklu yakınları olmak üzere kitleler tarafından desteklenme amaçlı açlık grevleri, protesto eylemleri vb. ile lanetleniyordu. Vahşete karşı direnişle cevap veren devrimciler açlık grevine başlamışlardı. Direnişi kırmak isteyen sömürgeci-faşistler, direnişin önderlerini tek tek ölüm hücrelerine aldılar. Cezaevviyle bağlantıyı sağlayabilecek mektup, görüşme vs. her şeye yasak konuldu. Aydın cezaevi abluka altına alındı. Ancak, aileler ve öğrenci gençlik dışarda devrimci tutukluları desteklemeye devam ederken, Diyarbakır, Urfa, Antep, Eskişehir, Bursa, İstanbul, Ankara cezaevlerindeki devrimci tutuklular da Aydın cezaeviyle dayanışma amaçlı günlerce süren açlık grevlerine girdiler. PKK'li savaş esirlerinin öncülüğünde geliştirilen cezaevi direnişleri Kürdistan ve Türkiye'nin en ücra köşelerine kadar yayıldı ve sömürgeci-faşist

Devamı 3. sayfada

Mardin Savaş Cephesinin Ölümsüz Komutanı, PKK-MK Üyesi M. Emin ASLAN'ın Anısına

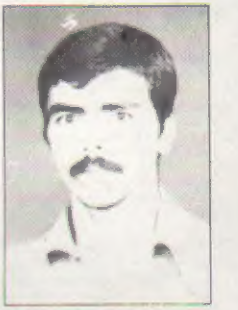

Sömürgeci köleliğe karşı isyanın, engin yurtseverliğin, proleter kahramanlığın ve atılımcı militanlığın simgesi, şehitler kervanının ölümsüz kahramanı Sabri (M. Emin ASLAN) yoldaş, Kürdistan ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yaşıyor.

M. Emin ASLAN, Mayıs ayında Derik'in Bayraklı köyünde sömürgeci-faşist Türk birlikleriyle çıkan çarpışmada şehit düştü. Birliği ile beraber Derik köylerinde propaganda ve örgütleme faaliyeti yürütürken, M. Emin yoldaşın bulunduğu köy, yapılan bir ihbar sonucu sömürgeci özel tim birliklerince sarıldı... Akşam saatlerinde başlayan çarpışmada çaresiz kalan sömürgeci birlikler, rastgele ateş etmeye ve evi bombalamaya başladılar. ARGK birliği, köylülerin zarar görmemesi için çarpışmayı köy dışına kaydırdı. Sabah saatlerine doğru ARGK militanları çemberi yarmış, ortalık düşman leşleri ile dolmuştu. Bunun üzerine, çok sayıda kayıp veren düşman alana yeni birlikler sevketti. Sömürgeciler özellikle helikopterlerle sonuç almak istiyorlardı. Silah ve sayı üstünlüğünü elinde tutmasına rağmen düşmanın kayıpları durmadan artıyordu. Gün öğlene ulaştığında sömürgeci birlikler en az 70 ölü ve bir o kadar yaralı vermişlerdi. Birliğini sonuna kadar kahramanca yöneten Sabri

Devamı 8. sayfada

Savaş Cephelerinde ARGK'nin Zaferi

Mevsim sıcaklığının savaşın sıcaklığına da yansıdığı yaz aylarında ulusal kurtuluş savaşımız en yoğun gelişmeleri yaşamaktadır.'88 yazında yoğunlaşan savaş birçok cephede sömürgecilerin ve işbirlikçi uşaklarının ağır darbe almasına yol açmıştı. '88 yazında da savaşımız yılın en yoğun gelişmelerini yaşıyor.

Mevsimin ilk ayı olan haziranda, birçok cepheden gelen savaş haberleri, sömürgeci birliklerin ve milis-çete güçlerinin ağır darbe aldığı yönündedir. Sömürgeci ordunun aldığı bütün tedbir ve kendilerini yenileme çabalarına rağmen, ARGK birlikleri karşısında çarpışmalarda yenilgi almaktan kendisini kurtaramamaktadır.

Haziran ayı başlarında, bölge valisi H. Kozakçıoğlu ve üst düzey komutanlar Kürdistan'ın Şırnak, Hakkari gibi alanlarında inceleme yaptılar. Kozakçıoğlu bu dönemde basın mensuplarına yaptığı açıklamada "eşkiyanın sıkıştığını ve teslim olmalarını" söyledi. Daha sonraki günlerde de benzer açıklamalarda bulundu. "Pişmanlık yasası"nı değişik biçimlerde de olsa işletmeye çalışan sömürge valisi Kozakçıoğlu, teslim olanların affedileceğini ve ailelerinin de korume altına alınacağını, bir kez daha tekrarladı. Kozakçıoğlu yaptığı açıklamalarla kendi kendisini yalanlamaktadır. Bir yandan "eşkıya 3-5 kişi kaldı" diyor, diğer yandan bu "3-5 kişi"dediklerine her türlü olanağı sağlayarak teslim olmalarını istiyor. Bu bile söylenenlerin koca bir yalandan başka bir şey olmadığını göstermektedir.

Sömürge valisi Kozakçıoğlu,

Devamı 2. sayfada

Aydın Cezaevinden PKK'li Savaş Esirleri Değerlendiriyor:

REFORMİZM-LEGALİZM

"... 12 Eylül faşizminin heşmeti altında devrimci dinamizmlerini yitirip kendilerini yeniden gözden geçirenler, bugün adeta 'tarih tekerrürden ibarettir' sözünü doğrulamak istermişcesine onlarca yıl önce ipliği pazara çıkmış reformist-oportünistlerin ağzını kullanarak 'silaha sarılmamalıydık' diyebilmektedirler..."

YAZISI 14. SAYFADA

Bu da Diyarbakır Yargısı ..... s. 5

Parti Yazımı-Parti Mücadelesi Gerilla Günlüğü ..... s. 6

Sakine Cansız Diyarbakır Cezaevinden Yazıyor ..... s. 7

PKK 10. yılı Doğru Mücadele Yöntemleri, İhanet Odağı Çeteciliği Kurutacaktır ..... s. 17-18

Türkiye'de İşçi Hareketleri Yükseliyor
1988'DE HAZİRAN

15-16 Haziran 1970 işçi eylemlerinin üzerinden 18 yıl geçti. Ve 1988 Haziran'ında Türkiye işçi sınıfı her türlü sözden daha anlamlı bir kutlayışı gerçekleştirdi. Günümüzde 15-16 Haziran eylemliliği üzerine yazmayan yok gibi. Hatta bundan herkes kendi adına bir pay çıkarmaya çalışıyor. Ama, 15-16 Haziran'ın öğrettiği dersler ve bugünkü işçi hareketinin sorunları ve görevleri üzerinde duran da yok gibi.

Mayıs ayı sonlarından başlayarak Haziran ayı büyük bir işçi eylemliliğine tanık oldu. Tüpraş, Petrol Ofisi, Petro Kimya Tesisleri, TPAO, Shell, Mobil ve BP'de Petrol-İş üyesi işçiler değişik nedenlerle işi yavaşlatma, sessiz yürüyüş, toplu vizitaye çıkma vb. pasif direnme biçimleriyle, işçi sınıfının varlığını ve gücünü yeniden hissettirdiler. 20.000'e yakın işçiyi kapsamına alan işçi eylemleri, henüz nicelik itibariyle büyük bir sayıyı ifade etmese de, ifade ettiği gerçeklik açısından burjuvazi için büyük bir

Devamı 16. sayfada

Savaş Esirlerinin Mesajıdır

Kürdistan halkını karanlıktan aydınlığa çıkaran, en zor şartlarda yol gösteren, bütün mücadelemizi tepeden-tırnağa yönlendiren, ona can ve kan veren PKK önderi ve kadroları; dağlarda, mağaralarda, şehirlerde, işkencehanelerde düşmanın olduğu her alanda inançla, bilinçle, sabırla, kahramanca savaşan ARGK askerleri! Baskı zulüm, tutuklama korkusuyla yaşayan, her türlü katliama karşı karşıya olan, yoksulluk ve sefalettten inleyen, dili ve kültürü yasaklanan, ülkesindeki zenginlik kaynakları talan edilen, ortaçağ karanlığında yaşamaya mahkum edilen, insanca yaşamdan uzak tutulan Kürdistan halkı:

Ülkemizin bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi çok zorlu bir safhadadır. Düşman savaşımımızı etkisiz hale getirmek için basınıyla, ordusuyla, polisiyle, maddi ve manevi gücüyle sizgince saldırmaktadır. Düşman saldırılarının azgınlaştığı bu dönemde, küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenlerin saldırıları ülke içinde, ülke dışında, zindanlarda alabildiğine

Devamı 4. sayfada

Savaş Cephelerinde ARGK'nin Zaferi

Başlarak 1. sayfada

aynı gezide yaptığı diğer bir açıklamada "dağların eşkıyaya korunma olanağı sağladığını" ifade etti. Hemen ardından da, "bu dağlar çok eşkıya gördü, sonları hüsran oldu" biçiminde belirtmede bulundu. Sömürge valisi bir noktayı unutuyor. Evet geçmişte birçok ayaklanma oldu, yine tek tek ve grup grup da olsa dağlara çıkan insanlarımız oldu. Bunlar birçok nedenden dolayı yenilgiye uğradılar. Ama bu demek değildir ki, bugün de aynı şeyler olacaktır.

Bugün faşist sömürgecilik karşısına, halkımız bilinç, örgüt ve savaşma kararlılığı ile çıkıyor. PKK, ERNK ve ARGK gibi örgütleri mevcuttur. Bu savaşın sonunun hüsran olmasını, sömürge valisi hayalinde bile göremeyecek kadar korku ve panik içerisindedir. 4 yıllık savaşımız hiçbir bir şey kaybetmediği gibi, her gün daha da büyümektedir.

Haziran ayı içerisinde gerçekleşen eylemler, sömürge valisinin kendi kendisini boşuna avuttuğunun açık bir kanıtıdır. Son bir aylık savaş bilançomuz bile, sömürgeci ordunun aldığı darbelerin küçümsenmeyecek bir düzeyde olduğunu göstermektedir.

BOTAN

Şırnak Şehir Merkezi Basıldı: Mayıs ayı sonlarında, bir ARGK birliği gece saatlerinde Şırnak şehir merkezine girdi. Çeşitli kollardan propaganda çalışmasını sürdüren ARGK birliği, kahvelerde toplantı yaptı, bildiri dağıttı ve pullama yaptı. Bu arada sayıları 15 kadar olan genci de askere aldılar. Eylem yaklaşık 2 saat kadar devam etti.

Haziran ayı içerisinde de, Şırnak'ın muhteşem bir eylemine ve şehir merkezinde çok sayıda genç ARGK saflarına katıldı. Şırnak ve çevresinden ARGK saflarına katılımın olduğuça yüksek olduğu bildirilmektedir.

Şırnak'ta bir özel tim grubu esir alındı: Mayıs ayı sonlarında Şırnak şehir merkezine yakın dağlık alanda ARGK birlikleri ile özel tim (kontra) birlikleri arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucunda çok sayıda özel tim elemanı öldü veya yaralandı. Halen sayısını öğrenemediğimiz sayıda özel tim elemanı ise esir alındı.

Cumhuriyet gazetesi olaydan birkaç gün sonra yazdığı bir haberde ARGK birliklerinin elinde 2 özel tim elemanının esir olarak tutulduğunu bildirdi. ARGK birliklerinin elinde bulunan özel tim elemanları halen üs alanlarında esir olarak tutulmaktadırlar. Bu esir alma eylemi bile, ARGK'nin gücünü göstermesi bakımından önemli bir kanıttır.

Şırnak'ta yola mayın döşendi: 18 Haziran'da Şırnak-Çevikdüzü köy yoluna döşenmiş olan mayının patlaması sonucu, kontr-gerilla timini taşıyan iki araç tamamen parçalanırken, münibüslerde bulunanlardan 7'si öldü, 3'ü de yaralandı.

Eruh-Aireni'de ajan-ihbarcılar cezalandırıldı: Dağlık alanda, çoban kılık altında dolaşan 4 kişilik ajan-ihbarcı çete ölümle cezalandırıldı. Ulusal kurtuluş savaşçılarını düşmana ihbar eden bu ajanlar, dağlarda çobanlık yapma adı altında, ARGK savaşçılarının üs alanlarını ve sığınaklarını tespit ederek düşmana bildiriyorlardı. Bu durumlarının açığa çıkması ardından, ARGK birlikleri tarafından ölümle cezalandırıldılar.

Başkale'de 1 şehit: Sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK mangası arasında meydana gelen çarpışmada 1 ARGK savaşçısı şehit düştü. Yöreden aldığımız haberlerde düşmanın da çatışmada kayıp verdiği, ölü ve yaralı sayısının fazla olduğu bildirilmektedir.

MARDİN

Cizre şehir merkezine baskın: Haziran ayının ilk haftasında Cizre şehir merkezine baskın düzenleyen bir ARGK birliği, eğitim alanında bulunan 7 milis-çeteyi ölümle cezalandırdı. Eylemde birçok korucunun da ağır yaralandığı bildirilmektedir.

Cizre alanında köy koruculuğu adı altında ihaneti yaygınlaştırmak için sömürgeciler, uşak birçok kişiyi silahlandırıp ulusal kurtuluş savaşımızın karşısına dikmeye çalışıyorlar. İşte yeni bir grubun daha eğitimi yapılırken, ARGK birliği bu hainleri daha baştan saldırı bırakti. Eylemin halk üzerinde büyük bir etki yarattığı bildirilmektedir.

Cizre'de gerçekleştirilen diğer bir eylemde, uzun yıllardır çeteclik yapan ve ulusal kurtuluş savaşına karşı ağır suçlar işlemiş olan çete başı Ahmet Biryan (Zeyrek) ölümle cezalandırıldı.

Derik'te çatışma: Mayıs ayı sonlarında Derik'te meydana gelen bir çarpışmada büyük bir kahramanlık gösteren 5 PKK savaşçısı şehit düştü. Aynı çarpışmada düşman birliğinden de çok sayıda ölü ve yaralı var. Büyük bir güçle ARGK gerillalarının üzerine saldıran düşman birliği büyük bir mukavemetle karşılaştı. Bunun üzerine helikopter ve ağır silahlarla ARGK gerillalarının üzerine saldırdı. Çatışma sonucu 5 önder savaşçı şehit düştü.

Nusaybin-Kuyular köyünde çatışma: Köy civarında ARGK birliği ile sömürgeci düşman birliği arasında çarpışma meydana geldi. Çarpışmada düşman birliği, sayısını henüz öğrenemediğimiz ölü ve yaralı kaybı verdi.

SERHED

Tutak-Dibekek'te bir şantiye yakıldı: Bu alanda yol yapım çalışmalarını yürüten düşmana ait yol yapım şantiyesine baskın düzenlendi. Baskında, şantiyede bulunan bütün araçlar yakıldı.

Eylem anında Ramazan Özdemir adlı köy korucusu, ARGK birliğinin bütün uyarılarına rağmen, silahla karşı koymaya çalıştı. Gerillaların açtığı ateş sonucu bu köy korucusu öldürüldü. Gerillalar kendilerine yarayan malzemeleri kamuflajtırdıktan sonra şantiyeyi ateşe vererek eylem alanından uzaklaştılar.

Ağrı dağın'da turistlere yönelik uyarı: Ağrı Dağı'nda 1985 yılında da yabancı turistlere yönelik propaganda çalışmaları yapılmış ve bu büyük etki yaratmıştı. Bu tarihten sonra dağcılar, Ağrı Dağı'na çıkmamaya başladılar. Çok az bir kısmı sıkı güvenlik koruması altında dağa tırmandılar.

Sömürgeci Türk devleti yaptığı son propagandalarda, Ağrı Dağı'nda tehlike olmadığını ve turistlerin istedikleri gibi tırmanabileceklerini açıkladı. Bunun üzerine bazı turist kafileleri Ağrı'ya gelmeye başladılar.

Ağrı Dağı ve çevresinde gerilla faaliyetlerinin yoğunlaşması ile birlikte, turistlere yönelik propaganda ve uyarı çalışmalarına da ağırlık verildi. Son olarak, bir Fransız turist kafilesi Ağrı Dağı'nın dört bin metresinde dağdan indirildi. Turist kafilesine yönelik olarak, açıklamalarda bulunan ARGK birliği, turistlerin dağdan inmesini sağladılar.

GARZAN

Kurtalan'da çatışma: Siirt-Kurtalan karayolu üzerinde bulunan Köprübaşı mevkiinde ARGK birliği ile sömürgeci ordu güçleri arasında çarpışma meydana geldi. Çarpışmada düşmanın ölü ve yaralı olarak kayıp verdiği bildirilmektedir.

BİNGÖL-DİYARBAKIR

Bingöl-Genç'te ihzat timlere darbe: Genç'e bağlı Bağ köyü civarında, sömürgecilerin büyük önem verdiği özel tim birlikleri ile bir çarpışma meydana geldi. Özel tim birliklerinden çok sayıda ölünün olduğu çatışmada, bir binbaşı ağır yaralandı.

Haziran ayı başlarında Genç'e bağlı diğer bir köyde ise, yola döşenen mayının patlaması sonucu bir köy korucusu öldü, ajan-ihbarcı köy imamı ise ağır şekilde yaralandı.

Çan karakolu'na baskın: Çan karakoluna yönelik olarak gerçekleştirilen bir saldırı eyleminde çok sayıda düşman askeri öldü ve yaralandı. Karakola karşı roketatarlarla saldırı düzenleyen ARGK birliği binada büyük bir tahribata yol açtı. Meydana gelen maddi zararın büyük olduğu bildirilmektedir.

AYDIN CEZAEVİNDE YAŞANAN GERÇEKLER

Başlarak 1. sayfada

bildiler.

En son yaşanan olaylar hakkında, cezaevinden ve tutuklu yakınlarından aldığımız bilgilerde de görüleceği gibi, cezaevi yönetimi ve savcı yeni komplolar ve provokasyonlar peşinde dolaşıyor. Olaylar, başlangıçta bir isyan olmadığı ve cezaevindeki faşist cellatların saldırısına karşı daha sonra bir isyan olduğu halde, sömürgeci basın da devreye sokularak bir isyan süsü verilmek isteniyor.

Olayın aslı şöyledir: 20 Mayıs 1988 günü faşistlerin kaldığı blokta elektrik kontağı nedeniyle yangın çıkıyor. Yangının başladığını cezaevi yönetimi görmesine rağmen yarım saati aşkın bir süre yangına müdahale etmiyor. Böylece yangın, rüzgarın da etkisiyle kısa sürede yayılıyor. PKK'li savaş esirlerinin kaldığı 6. ve 10. koğuşlar da yangından etkileniyor. Çatının yanması ile birlikte, çatıda toprak olduğu görülüyor. Bunun üzerine cezaevi yönetimi, İzmir'den 500 kişilik bir komando birliğini Aydın cezaevine çağırıyor. Ve bütün askerleri cezaevine sokuyor.

Bunun ardından cezaevi müdürü, yüzbaşı ve sadist başçavuş Talat, 6., 10. ve 14. koğuşta bulunan PKK'li savaş esirlerinin koğuş sorumluları ile konuşarak arama yapmak istediklerini bildiriyorlar. Bunun karşısında PKK'li savaş esirleri, herhangi bir baskı ve işkencenin olmaması halinde arama yapmada zorluk çıkarmayacaklarını belirtiyorlar.

Gece saat 24.00 sıralarında koğuşlar aranmaya başlanıyor. Aramalar sonucu 6. koğuşta bir tünel bulunuyor. Bunun üzerine, cezaevi yönetiminin emri ile koğuş sorumlularının üzerine vahşi bir şekilde saldırılarak yarı baygın bir halde alınıp götürülüyorlar. İşkencenin bu şekilde yoğunlaşması karşısında savaş esirleri, **"Kahrolsun işkence", "Kahrolsun sömürgecilik", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir"** sloganlarını atarak bütün gece bu tutumu protesto ediyorlar.

21 Mayıs sabahı bütün tutuklular koğuşlara doldurulan cezaevi yönetimi, tutuklulara yemek de vermiyor. Bunun üzerine savaş esirleri slogan atmayı devam ettiriyorlar. Saat 02.00'ye doğru cezaevi sorumlu binbaşısı ve diğer yöneticiler koğuşların mazgal deliğinden "hepinizi yola getireceğiz" tehditini savurduktan sonra kapılar açılıyor ve askerler içeri saldırtılıyor. Kalkan, zincir, jop, sopa ile saldıran komandolar adeta it sürüleri gibi savaş esirlerinin üzerine saldırarak, hiçbir yer gözetmeksizin vahşice vurmaya başlıyorlar. Tutukluları sürükleyerek, merdivenlerden atarak hücrelere dolduruyorlar. Bu saldırı esnasında 15 savaş esiri ağır bir şekilde yaralanıyorlar.

Aşırı kan kaybeden yaralıların ölüm tehlikesinde olması üzerine, cezaevi yönetimi 10 savaş esirini hastaneye kaldırıyor. Ölüm tehlikesinin atlatılmasından hemen sonra savaş esirleri yeniden getirilip hücrelere konuldular. Savaş esirlerine karşı saldırıyı bizzat Talat adlı bir başçavuş yöneltiyor.

21 Mayıs günü işkence fasılası devam ediyor. Bununla da yetinmeyen faşist sömürgeciler, tutukluların kişisel eşyalarına da el koyuyor ve bütün eşyalarını dağıtıyorlar. Bu süre içerisinde tutuklulara idare tarafından hiçbir yemek verilmiyor. Böylece açlık grevinin fiilen başlamasını da sağlıyorlar.

PKK'li savaş esirlerine yönelik olarak gerçekleştirilen operasyonun ardından bu kez diğer koğuşlarda bulunan diğer sol siyasetlerden tutuklulara saldırıyorlar. Bunları da aynı uygulamalara tabi tutarak koğuşlara dolduruyorlar.

Cezaevinde görevli olan sağlık personeli de işkencelerle birlikte hareket ederek tutuklulara hiçbir tıbbi müdahalede bulunmuyorlar. Hipokrat yemini içmiş olan birisinin böylesine işkenceye ortak olması, cezaevinde yaşanan vahşetin boyutunu göstermesi açısından son derece önemli bir örnektir.

Cumhuriyet Savcısı İlhan Mesutoğlu'nun talimatı ile gerçekleştirilen operasyonun fiili işkence kısmı bittikten sonra, tutuklulara teslimiyet dayatılmaya başlanıyor. Şimdiye kadar kazandıkları bütün haklar gaspedilerek, tek tip elbise giydirilmesi dayatılıyor. Bunun üzerine tutuklular insanı, devrimci onurla bağdaşmayan bu dayatmaları kabul etmeyerek açlık grevine başlıyorlar.

22 Mayıs 1988 akşamı savaş esirleri süresiz açlık grevine başlıyorlar. 1- Kazanılan hakların eskiden var olan statüde uygulanması, 2- Derhal normal yaşama dönülmesi, hücredeki tutukluların çıkarılması, 3- İşkenceciler hakkında soruşturmanın açılması, 4- Açlık grevinden dolayı hiç kimseye disiplin cezasının verilmemesi, 5- Görüşlerin haftada bir yapılması, 6- Bir tutuklunun mutfakta eskisi gibi görevlendirilmesi (bu işçe bedelinin tam verilip verilmediğini denetleyecek), 7- Boyanlar koğuşu üzerindeki tecritin kaldırılması; taleplerini içeren dilekçeleri tutuklular Adalet Bakanlığına, TBMM Başkanlığına, Cumhuriyet Savcılığına ve cezaevi müdürüne veriyorlar.

Açlık grevlerinde şekerli su içmek bir kural olmakla birlikte, cezaevi yönetimi tarafından verilmeyerek, eylem fiili olarak ölüm orucuna dönüştürülüyor. Ölüm orucunun 7. gününde cezaevine bakanlık müsteşar ve müfettişliğinden bazı görevliler geliyor. Bunlar yaralı tutuklukların durumunu ve şekerli suyun verilmediğini bizzat görüyorlar. Bu konuda hiçbir şey yapmayarak, işkenceye onay veriyorlar. Bu bile gerçeğin boyutunun görülmesi açısından ilginç bir örnektir.

1 Haziran 1988 günü ise eylemin 12. gününde olan tutuklular, başka bir cezaevine sevkedilüyorlar. Savaş esirleri sürgüne, hücrelerden tek tek çıkarılıyor, elleri kelepçeleniyor ve hiçbir kişisel eşyaları verilmeden ring arabasına bindirilerek gönderiliyorlar. Savaş esirleri bu durumda yolculuk yapamayacaklarını ve doktor muayenesinin şart olduğunu belirtmelerine rağmen, İlhan Mesutoğlu adlı sadist işkenceci "gidersiniz gidersiniz" diyerek, tutukluları zorla ring arabalarına bindiriyor.

Yol boyunca işkencenin her türlüsüne maruz kalan savaş esirleri Çanakkale, Bursa, Eskişehir ve Antep cezaevlerine sürgün ediliyorlar. Bu cezaevlerinde hücrelere konulan savaş esirleri üzerinde iş-

kence uygulamaları devam ediyor. Aldığımız haberlere göre Sabri Ok ve bir grup savaş esiri Eskişehir, M. Can Yüce ve bir grup savaş esiri ise Bursa cezaevine sürgün edilmiştir. Eskişehir cezaevine giden savaş esirleri eylemin 14. gününde, yeni durumu değerlendirmek için, eylemlerini sonuçlandırıyorlar.

Aydın Cezaevinde Açlık Grevi Sonuçlandı

Aydın cezaevinden bir grup savaş esirinin sürgün edilmesi ardından savaş esirleri, açlık grevini (fiili olarak ölüm orucu) devam ettiriyorlar. Koşulları iyileştirmemekte ve işkenceyi sürdürmekte sadistce hareket eden cezaevi yönetimi, tutuklular üzerinde vahşice uygulamalarını devam ettirdi.

Tutuklu aile ve yakınları da Ankara'da insan hakları derneğini işgal ederek, açlık grevine başladılar. SHP genel merkez binasına giden tutuklu yakınları acilen önlemlerin alınmasını istediler.

İşkence sözleşmesine imza koyan ve bunu meclisinde de onaylayan faşist Türk devleti, tam sahte bir tutum içinde bulunduğunu bu tavrı ile de ortaya koydu. Bir yandan işkenceyi yasaklayan uluslararası sözleşmeyi imzalıyor, diğer yandan ise her türlü insanlık dışı işkence uygulamasına onay veriyor. Bu, faşist devletin gerçek yüzünü demokrasi cilası ile örtmek istese de, bunu başaramayacağını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Aydın cezaevinde 20 Mayıs'tan bu yana devam eden açlık grevi, 21 Haziran'da isteklerinin kabul edilmesi üzerine sona erdi. Adalet Bakanlığı yaptığı açıklamada tutukluların isteklerinin yerine getirileceğini kabul etti. Tutuklular bunun üzerine 41 gündür sürdürdükleri açlık grevini sona erdirdiler.

Diyarbakır, Bursa ve Antep Cezaevlerinde Dayanışma Eylemleri

Aydın cezaevinde yaşanan gelişmelerin duyulması üzerine, insanlık dışı uygulamaları protesto amacı ile PKK'li savaş esirleri dayanışma açlık grevlerine başladılar. Aydın cezaevinde eski duruma dönülmezse, direnişi sürdüreceklerini açıklayan savaş esirleri 3'er günlük uyarı eylemleri yaptılar.

Antep cezaevindeki PKK'li savaş esirlerinden bir grup

Antep cezaevinde ise, uygulamaların boyutunun eski düzeye yardırılması ve Diyarbakır cezaevinde alınan hakların burada uygulanmak istenmemesi üzerine açlık grevi süreksiz bir eyleme dönüştürüldü.

Ayrıca Bursa cezaevinde de savaş esirleri, Aydın cezaevindeki direnişle dayanışma amacı ile üç günlük uyarı açlık grevi yaptılar.

Eskişehir Cezaevi Yeniden Açlık Grevinde

Aydın cezaevindeki işkence ve sürgün uygulamalarını protesto etmek ve Aydın cezaevindeki devrimci tutuklularla dayanışmak amacı ile diğer cezaevleriyle koordineli olarak açlık grevine giren Eskişehir cezaevindeki PKK'li savaş esirleri, cezaevi yönetiminin talepleri kabülü üzerine eylemle son vermişti. Bütün cezaevlerinde aynı günlerde başlayan ve yine birbirine denk günlerde sonuçlandırılan açlık grevi eylemlerinin bir halkası olan Eskişehir cezaevi açlık grevinin, eylemin sonuçlandığını haber aldığımız günlerde yeniden başladığı duyuldu. Cezaevi yönetiminin kazanılmış haklar üzerinde oynadığı, en sahtekar yöntemlerle anlaşmaları çiğnediğini belirten ve açlık grevine yeniden bu nedenle başladığını söyleyen devrimci tutuklular, cezaevi dışında da tutuklu ailelerinin başlattığı açlık grevi eylemiyle desteklemeyi sürdürüyorlar.

Gazetemiz baskıya girerken aldığımız haberlerde, cezaevi dışında açlık grevini sürdürmekte olan tutuklu yakınlarının alçakça saldırılara maruz kaldıkları, ancak her türlü saldırı ve zorluğa göğüs gererek eylemlerini kararlıca sürdürdükleri öğrenildi. Cezaevi içindeki gelişmeler hakkında ise henüz ayrıntılı bir bilgi öğrenilemedi.

Başlangıcı 1. sayfada

BAZI OLAYLAR VE GELİŞMELER

rejimin kanlı suçlarını bir kez daha teşhir ederek onu dünya kamuoyu nezdinde de oldukça zor bir konuma düşürdü. Uluslararası anlaşmalara koyduğu imzaların anlamsızlığını, TC'nin kendi müttefiklerini bile aldatan bir düzenbaz, üstelik kanlı bir yalancı olduğunu ortaya koydu. Faşist-sömürgeciler, Aydın'ı bir işkence hâline getiren PKK'li savaş esirlerini çeşitli cezaevlerine dağılmayı çare görerek, sürgün politikasını gündeme getirdiler. Açlık grevi içinde bulunan devrimciler, dokuzar kişilik gruplar halinde Çanakkale, Bursa ve Eskişehir cezaevlerine nakledildiler. Bu nakil işlemleri de tam bir vahşet ortamında gerçekleşti. PKK'li savaş esirleri dokuzar kişilik gruplar halinde çeşitli cezaevlerine sürgün edilseler de, Aydın cezaevinde başlatıkları açlık grevi eylemini sürdürdüler ve organizeli biçimde sonuçlandırdılar.

PKK'li savaş esirlerinin önderliğinde yükselen cezaevi direnişleri, Türkiye kamuoyunda da geniş yankılar yarattı. Cezaevindeki direnişler ve gelişen gerilla savaşımı Türkiye'deki işçi sınıfı için büyük bir kaldıraç rolü oynadığı gibi, dürüst aydınları da Kürdistan ve PKK gerçeği üzerinde düşünmeye ve tavır almaya zorladı. PKK ve Kürdistan gerçeği karşısında konum belirleme, Türkiye'nin bütün güçleri açısından gündemde olan dayatıcı bir sorundu. Faşizme fiili teslimiyetini de ilan eden teslimiyeci sol, sömürgeci-faşist rejimle olan birliğini, proletarya ve halklara duyduğu güvensizlik ve düşmanlığı çok daha somut biçimlerde sürdürmeye devam ederken, aydın onuruna sahip çıkmanın bilincinde olan bazı sesler de kendilerini duyurmaya başladılar. Bu seslerden birisi olan Toplumsal Kurtuluş dergisi, şovenizme ve sosyal-şovenizme tavır alan yazıları ve PKK gerçeğine doğru yaklaşım çabalarıyla dikkati çeken önemli adımların sahibi oldu. Ancak sömürgeci-faşist rejim, şovenizm ve sosyal-şovenizm batağında boğduğu, onursuz ve silik bir konuma ittiği "aydın" gerçeğine rağmen, ortaya çıkan bu sese tahammülsüzlüğünü anında ortaya koyarak, bu sesi zindanda boğmayı gündeme aldı. Yaşanan bu durum, Türk aydınının onurunu korumak için bile olsa, PKK ve Kürdistan gerçeğine doğru yaklaşmak zorunda olduğunu; ama böylesine bir onur savaşımı için de zindanı, katliamı, en ağır bir tecrit ortamını göze alabilecek bir yüreğe sahip olunması gerektiğini ortaya koydu. Yine, Türk halkının ve özelde de Türk aydınının, henüz sayıları az da olsa böyle yürekli çıkışları yaratabilecek güçte olduğunu gösterdi.

Görüldü ki, Türkiye'de yaşam Kürdistan gerçeği etrafında düğümleniyor. İstisnasız her güç bunun farkındadır ve buna göre tavır almaktadır. Faşist rejimin sözcüleri de bu gerçeği dayatıyorlar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgeci-faşist devleti bütün mekanizmasıyla sarsmış, sınıfların bünyesinde derin çatlaklıklar ortaya çıkarmış, toplumdaki çıkar farklılıklarını belirginleştirmiş, çelişkileri kızıştırmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geldiği nokta, Türkiye'deki sosyal bünyeyi zorlayan, mutlak tavır almaya iten bir noktadır. Bu açıdan, ilk bakışta birbiriyle bağlantısız gibi görünse de yaşanan her gelişmenin dayandığı temel burasıdır.

Bu çelişkiler, düzenin hakim güçleri bünyesinde de farklı eğilim ve yönelimleri ortaya çıkarmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'nin sosyal bünyesinde yarattığı çatlaklıkları kızgın demirle dağlama usulü kör bir şiddetle ezme politikasını esas alan klikle, sarsıntının depreme dönüşmesini önlemeye çalışan ve anlamsız hale gelen resmi politikada ısrarı yararsız bulan klik arasında çelişkiler en şiddetli boyutlarına ulaştı, gizlenemez hale geldi. Bu kesimler birbirlerini zorlayan yönelimler içerisine girdiler.

Mayıs ayında imzalanan ve Haziran ayının ilk haftasında bastırılan toplantısıyla dünya kamuoyuna duyurulan PKK-YNK ittifakı, gelişmeleri hızlandıran önemli bir aşamayı oluşturdu. PKK-YNK ittifakına ilişkin olarak yaptığı yorumda BBC, Kürdistan'ın iki büyük örgütü arasında ilk defa gerçekleşen birlik, Ankara ve Bağdat'ta endişe yarattı diyor ve ablan adının Kürdistan meselesinde son derece önemli bir dönemeci oluşturduğunu söylüyordu. PKK-YNK ittifakının etkileri, gerçekten de son derece geniş ve köklü oldu. Bu ittifak karşısında dehşete düşenler sadece Ankara ve Bağdat değil, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçi grupçukların'da da. PKK-YNK ittifakında kendi tükönişlerini ve zavallılıklarını gören ve çizgilerinin silikliği nicel yapılarında da ifadesini bulan bu grupçuklar hep birden PKK'ye karşı varlık çırpıntı içerisine girdiler ve alelacele bir "cephe" ilan ettiler.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın, Türk ve Avrupa basın çevrelerinin yoğun taleplerine olumlu cevabıyla gerçekleşen bir dizi görüşmeden ilkini gazeteci-yazar M. Ali Birand'ın kaleminden bir röportajı dizisi halinde yayınlayan Milliyet gazetesinin sözkonusu yayını, Haziran 1988'de yaşanan gelişmelerin kazandığı boyutların ne olduğunun adeta bir aynası gibi idi. Milliyet ve yazarı açısından amaçlanan ne olursa olsun, röportaj dizisi, PKK'nin Türkiye'nin siyasal ve toplumsal hayatındaki yerini ortaya koydu. İster olumlu, ister olumsuz yöndeki her tepki bu gerçeğin bir itirafı idi. Bütün bunlar da gösterdi ki, PKK ve onun öncülüğünde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye'de burjuva sınıflar arasındaki çelişkinin, burjuvaziyle emekçi kesimler arasındaki çelişkinin, küçük-burjuva tasfiyeciliği ile devrimciliğin, faşizmin "demokrasi" düzenbazlığı ile gerçek demokrasi mücadelesinin esas hattası ve ayraç noktasını oluşturmaktadır. Yine, gelişmeler gösterdi ki, Türkiye'de sınıflar mücadelesi bu ana hattaya etrafında görülmemiş bir hızla şiddetlenmektedir. Artık tarbışları TC'nin platformu değil, PKK'nin yarattığı platformdur ve hiç kimse kendisini bunun dışında tutamamaktadır. Bilindiği gibi Milliyet'in röportaj yayını durdurulduğu ve yayınla ilgili soruşturma başlatıldı. Röportajın yayını kadar bu olay da büyük yankılar yarattı.

Türkiye'deki siyasal nabız atışlarının nefesleri zorladığı bu günlerde, Özal'a suikast girişimi gündeme geldi. Bir MHP'li faşist olduğu açıklanan suikastçının Özal'a yönelttiği mermiler hedefini bulamazken, koruma polislerinin ANAP Kongresinde bulunanlar üzerine hedef göstermeksizin açtığı ateş sonucu 15 kişi yaralandı. Olayda polis adeta dehşet saçtı. Suikast girişimi sonrası Özal, bir demokrasi kahramanı ilan edildi. Yunan-Türk görüşmelerinin fatihi olarak, sonuç ölümle bitmemiş olsa bile, Özal'ın karşılaştığı suikast girişimi, Enver Sedat'a yönelitilen suikastle benzeştirildi. Haziran ayının ilk günlerinde Ankara'da İstanbul Sanayi Odaları Başkanı Adıgüzel'in de içinde bulunduğu dört kişinin ölümüyle sonuçlanan, kendi deyimleriyle 'kanlı hesaplaşma' olayıyla son suikast girişiminin gerisindeki güç olarak dikkatler MHP'nin üzerinde yoğunlaştırıldı. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin en kanlı, en azgın iktidarını temsil eden faşist klığın besleyip-örgütleyip kullandığı bir güç olan MHP'nin adı etrafında yorumlanan olayların boyutlarının çok daha derin olduğu gerçekte herkes tarafından da bilinmekte idi. Olay, MHP ve onun sapık militanlarının bir saldırısı olarak yorumlanamayacak gelişmelerin ve Türkiye'de devlete hakim olan güçlerin kanlı hesaplaşma noktalarına varan derinleşen çelişkilerinin ürünü idi. MHP yine ortaya perevsn bir güç olarak atılmış ve tıpkı Ağca ve Abdi İpekçi olayında olduğu gibi devletin bünyesini saran ve MİT'le de yansımasını bulan çelişkiler ve bu çelişkilerin ana nedenleri gizlenmeye çalışılmıştı.

Sömürgeci-faşist rejimin Başbakanı Özal'a suikast girişiminin yönelttiği saatlerden, günleri ve haftaları alarak biraz gerilere gidip, tabloyu bütün boyutlarıyla incelediğimizde, varılan sonuçlar, gerçekliğe doğru yaklaşım açısından daha az hata payı bırakacaktır.

Birincisi; Kürdistan olgusu ve PKK'nin gelişim çizgisidir.

İkincisi; yukardaki etkene bağlı olarak Türkiye işçi sınıfı ve genelde halk muhalefetinin yükselişi ve aktığı kanalın özelliğidir.

Üçüncüsü; siyasal ve ekonomik politikalarının iflası ile Özal iktidarında temsilini bulan rejimin çıkmazıdır.

Dördüncüsü; bütün bu etkenler altında çözüm arayışları içerisinde olan burjuva kanatların, ABD-Avrupa etkenine de bağlı olarak derinleşen bir çatışmayı yaşıyor olmalarıdır.

Bu tablo, Türkiye tarihinde ilk defa yaşanan tablodur. Ancak yakın tarihin dersleri, Türk burjuvazisinin yaşadığı çeşitli dar boğazlarda adeta bir gelenek hâline getirdiği ve daha da gerilerden Abdülhamit'e kadar uzanan bazı taktikleri kullanma becerisini hatırlamamızı gerektirecek denli önemlidir. Kürdistan'da isyanların patlak verdiği 1920-25'lerde Türkiye'de de gelişen bir işçi sınıfı muhalefeti vardır. İki yönlü bir tazyik altında kalan kemalist rejim, bu dönemde sahte sendikacılığı örgütlemekten, daha da geniş biçimiyle esas muhalefeti kendi kanallarına akıtacak sahte muhalefet partileri örgütlemeye kadar çok çeşitli yollara başvurur. Kürdistan üzerinde sürdürülen katliam politikasını, Türkiye'de işçi sınıfı muhalefetinin her türlü yolla bastırılması politikası tamamlar. Ulusal birlik ve dış tehlike teraneleri ayyuka çıkarılır. Ve hatta bu tehlikenin boyutlarını göstermek için M. Kemal'e yönelik sahte bir suikast tertip edilir. Bu suikast bahane edilerek, aynı zamanda burjuvazinin kendi içindeki çelişkileri de M. Kemal ve temsil ettiği kesimler lehine baskı ve tutuklamalar yöntemiyle çözülür. Türk burjuvazisinin en usta olduğu konu, siyasal komplolardır. Dikkati çekelim; Milliyet gazetesinden sonra Cumhuriyet gazetesi de yazarının gözaltına alınması, bürolarının basılması gibi baskı uygulamalarına maruz kaldı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye'de devrimci durumun gelişmesine bağlı olarak kızışan burjuva klikler arasındaki çelişkide birbirlerine karşı tertipleyip uyguladıkları karanlık ve kanlı hesapların açığa çıkarılması bizim işimiz değil. Burada ünlü bir sözü biraz değiştirip onlar için söyleyelim: "Her burjuva kendi bacağından asılır." Komplolar ve entrika dünyasının sahiplerinin birbirlerinin kirli bohçalarını çok iyi bildikleri ve kendi çıkarlarına bağlı olarak bu kirli bohçaları zaman zaman aynı bezde bağlayıp düğümünün üzerine oturdukları gibi, zaman zaman da şantaj unsuru olarak ortalığa döküp saçmaktan çekinmeyeceklerini biliyoruz.

Burada asıl mesele, burjuvazinin haydutça ve ahlaksızca debelenmesinin tozu-dumanı içinde gerçeğin boğulmaya getirilmemesidir. Bu görev ise, elbette ki devrimcilere, dürüst aydın ve demokratlara düşmektedir.

Başlarafı 1. sayfada

SAVAŞ ESİRLERİNİN MESAJIDIR

artmaktadır. Sömürgeci düzen çöküşe, yara aldıkça şu veya bu düzeyde onu savunanlar zamk gibi birbirine yapışacak, coşkun bir sel gibi geleceğe doğru akan bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizin önüne dikilecekterdir. Ama geçmişin çöküntülerini geleceğe doğru akan coşkun ırmağın önünde tutturmaya çalışanlar çok yakında geleceğe akan ırmağın yatağında moloz olarak kalıklarını göreceklerdir.

Bu savaşımımızın önündeki en büyük handikaplardan biri emperyalizm ve sömürgeciliğin özerkliği bağımsızlık mücadelemizi etkisiz hale getirmek için araç olarak kullanmaya çalışmasıdır. Ülke içinde ve dışında düşmanın bu oyununa alet olmaya soyunan güçler vardır. Kürdistan halkını resmi köle durumuna getirmek, bağımsızlık savaşını frenlemek isteyen bu güçlere dikkat edilmelidir. Bağımsızlık savaşımımıza en ufak bir katkısı olmayan, zor şartlarda düşmana boyun eğen, bağımsızlık savaşının yarattığı değer ve olanaklardan faydalanıp halkımızın haklı davasını satmaya kalkan bu güçler teşhir edilmeli, halkımızın artık yeni biçimler altında köleliğe tahammülü olmadığı ısrarla anlatılmalı, bu tehlikenin altı kalın çizgilerle çizilmelidir. "Türkiye'ye demokrasi Kürdistan'a özerklik" hayal edenlerin amacı Misak-ı Milli sınırlarını güçlendirmektir. Emperyalizmin Ortadoğu'daki koç başının güçlendirilmesi oyununu bozmak bizim görevimizdir. Bağımsızlık mücadelesi geliştikçe düşmanın zaten vereceği kırıntılar için yıllarca halkımızın enerjisini boş yere harcayan güçlerin gerçek yüzleri sürekli ortaya konmalıdır.

Ortadoğu'da ülkemizi paylaşan sömürgeci güçler arasında süren savaştan ve derinleşen çelişkilerden alabildiğine yararlanılmalı, bağımsız politikadan kesinlikle ödün verilmemeli. Sömürgecilerin kendi aralarındaki çatışma ve savaşlarda bazı ülkelerin dümen suyunda gidenler uyarılmalı, geleceğin tehlikeli handikapları onlara gösterilmelidir. Yurtseverliğin temel ölçütünün herhangi bir sömürgeci gücün gölgesinde politika yapmak ya da özerklik vb. hedeflerle sömürgeci sınırları güçlendirmek olmadığı, tam aksine bölgemizde emperyalizmi ve sömürgeciliği güçlendirmek isteyen tüm güçlere karşı bağımsız politika üretmek olduğu kavratılmalı. Bu düşünce temelinde halkımızın birliğini, ülkemizin bütünlüğünü gerçekleştirecek adımlar atılmalıdır.

ARGK askerleri Kürdistan dağlarında dünyanın en zor savaşını, dünyanın en güçlü ve en zalim devletlerinden birine karşı sürdürmektedirler. ARGK silahlarının gölgesinde Kürdistan dağlarında özgürlük vardır. Bugün bunun yanında özgür bir ortam yaratmışlardır. Denilebilir ki bugün Kürdistan'da en fazla özgürlük, dağlarda ve ister kolay ister zor koşullarda olsun düşüncesini yüksek sesle savunup devrimci yaşantısını sürdürmek zindanlarda vardır. Kan dökülerek, can verilerek, emek harcanarak dünyada benzeri az görülmüş fedakarlıklar yapılarak buralarda özgür ortam yaratılmıştır.

PKK kadro ve sempatizanlarını yargılayan sıkıyönetim mahkemelerinin sanık kürsüleri; Kürdistan bağımsızlık savaşının savunulduğu, sömürgeci Türk devletinin ise yargılandığı kürsüler haline getirilmiştir.

Ülkemizde gelişen bağımsızlık savaşı ve Diyarbakır zindanlarında biz savaş tutsaklarının yürüttüğü direnme savaşı sonucu Türk sömürgeciliği anadilimiz Kürtçe üzerindeki yasakları kaldırma aşamasına gelmiştir.

Bu da, ancak bağımsızlık savaşı dayatılınca düşmanın sıkışıp dil ve kültürle ilgili konularda esnek bir yaklaşım gösterebileceğini; yıllardır dil ve kültürel sorunları için mücadele verdikleri iddiasında olanların bir arpa boyu yol almadıklarını açıkça göstermektedir.

Ayrıca bizim için çok önemli olan siyasi temsilcilik kurumu 9 Şubat 1988 direnişi ile kabul ettirilmiş ve bunu TC'nin en yetkili ağızları, televizyon ve yayın organlarında açıklamak zorunda kalmışlardır.

Biz savaş tutsakları kısa vadede şunları hedef olarak önümüze koymuşuz:

21 Mart 1988 tarihinden itibaren mahkemelerde yapacağımız ve yargıtaya göndereceğimiz tüm siyasi savunmaları Kürtçe yapmaya başladık. Bu konuda engellemeler devam edersе, açlık grevleri, gerekirse ölüm oruçlarıyla mücadelemizi boyutlandırıp zindan direnişlerinin bayrağını bu cephede dalgalandıracağız. Bu tutumumuzun yanında yakın bir zamanda kurtuluş savaşımızın geliştiği aşamaya denk çeşitli tutum ve adımlarımız olacaktır. Hiçbir zaman mücadelenin gerisinde kalmamaya, sizlerle düşünce ve tavır birliği içinde yürümeye devam edeceğiz.

PKK kadroları: Bağımsızlık ve özgürlük savaşını alevlendirin. Ülkemizin kadınlarını, gençlerini, işçilerini, köylülerini, esnafını, aydınını; ağaçlarını, dağlarını savaşla yoğurun! Kürdistan'ı düşman için Bermuda Üçgenine çevirini! Halkımızın özgürlüğünü engelleyen, ülkemizin işgalinde ısrarlı olan, zenginlik kaynaklarımıza göz koyan, insanlarımızı tutsak eden, kurşuna dizen, birbirine kırdırtan düşmanın yakasına yapışın.

ERNK önder ve taraftarları: Düşman halkımızı teslim almışsa, dilimizin, kültürümüzün üzerine yasak koyabilmişse, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarımızı alıp götürebiliyorsa, insanlarımızı zorla askere alıyorsa, bu halkımızın örgütsüzlüğünden kaynaklanıyor. O halde halkımızın kurtuluşunun yolu ERNK'yi derinlemesine ve genişlemesine örgütlemekten geçer. Türk sömürgeciliğini yerinden oynatacak ve Kürdistan'dan söküp atacak tek şey halkımızın örgütlü gücüdür. Ülkemizin bağımsızlığı ve özgürlüğünde çıkarı olan tüm sınıf ve tabakaların ortak gücü ERNK'yi güçlendirmek, karanlığımıza tan ışıklarını ulaştıran güneşe biraz daha yaklaşmaktır. Kürdistan halkı, örgütlü özgücün olan ERNK'ye kabil, destek ver!

ARGK komutan ve askerleri: Kürdistan halkı sizin silahlarınızın gölgesinde özgür olacaktır. Çünkü bugün sömürgeci düşmanın silahlarının gölgesinde esirdir. Silahlı sömürgeciler, silah zoruyla silahsızları esir etmişlerse esaretten kurtulmanın yolu; silahsızlandırılmışları silahlandırmak, silahlı sömürgeci düşmanı zorla silahlarını geride bırakmaktır. Kurtuluşun bundan başka yolunu henüz kimse icat etmemiştir.

Kürdistan halkı: ARGK senin özgürlük ve bağımsızlığının biricik güvencesidir. Özgür olmak istiyorsan, dünya halklarının şerefli bir üyesi olan ülkenin yurttaşı olmak istiyorsan, senin özgücün olan ARGK'ye kabil. Türk sömürgeciliği yıllarca seni Yemen'e, Balkanlar'a, Kafkas cephelerine, Çanakkale'ye, Kore'ye, Kıbrıs'a savaş malzemesi gibi gönderdiler; bu cephelerde çarpıştın, vurdun vuruldun; ne için vardı buralarda düşündün mü? Buralarda Osmanlılar ve Türk sömürgecileri daha güçlensin diye seni savaştırdı, güçlensin ve esaretini daha katmerleştirsin diye savaştırdı.

Kürdistan halkı, artık gençlerini, seni köleleştiren, senin üzerine zulüm ve baskı kuran, seni insan yerine koymayan, genç kızlarını ve oğullarını dağların koyduluk boğazlarında, işkencelerde katleden Türk ordusuna verme!

Yurtseverler, demokratlar: Kürdistan kurtuluş savaşının hedefini saptırmaya çalışan Türk sömürgeciliğine inanmayın! Sömürgeciler savaşımımızı çocuk ve kadınlara yönelmiş birkaç eyleme indirgemeye çalışıyorlar. Elleri, ağızları kana bulanmış, Türk sömürgecileri kadınların ve çocukların koruyucusu pozuna girip, Türkiye ve Kürdistan halkını aldatmaya çalışıyor.

Bunlardır, daha dün Hamidiye Alayları'nın eliyle Kürdü Kürde, Ermenileri Kürtlere kırdırtıp milyonlarca genç, kadın, çocuğu katledenler. Dersim'de gebe kadınların karınlarını deşip bebeleri süngülerin ucunda sallandıran bunlardır. Zilan'da, Koçgiri'de, Genç-Palu-Hani'de binlerce insanımızı imha eden bunlardır; daha dün Diyarbakır zindanlarında kadınlara, ihtiyarlara, hastalara, çocuklara zevkle işkence edip kemiklerini kıra kıra öldüren bunlardır...

Bunlara inanmayın; daha dün Halepçe'de Saddam'ın kimyasal bombalarıyla katledilen binlerce Kürt kadın ve çocuğun katliamına sessiz kalan, daha binlerin kanı kurumadan Saddam'la kucaklaşıp öpüşen, içten içe sevinen Türk sömürgeci devletinin yetkililerinin siper olarak kullandıkları birkaç kadınla çocuğun öldürülmesi için üzülmelerinin nedenlerini anlayın! Türk sömürgeciliği, bağımsızlık mücadelemize karşı koyamayacağını bildiği için, paraylа satın aldığı Kürtleri, Osmanlı'dan beri kullandığı gibi, bağımsızlık mücadelemize karşı kullanmaktadır. Sömürgeci Türk ordusu ve onların uşağı olan köy korucuları, kadın ve çocukları alçakça cesetlerine siper ettikleri için kadınlar ölmüştür ve savaş devam ettikçe bu tür olaylar her zaman olabilir. Hiçbir savaşın niteliği böyle olaylarla değerlendirilemez.

Kürdistan'da binlerce eylem Türk ordusuna karşı gelişmekte, bir halkın bağımsızlık savaşı verilmektedir. Bir halkın kurtuluş savaşını birkaç eyleme indirgemek, ağaçtan ormanı görmemek gibidir.

Bağımsızlık savaşını yürüten ARGK'ye güvenin, düşmanın yalan savaş propagandasına inanmayın!

Tüm yoldaşlara ve yurtseverlere: Son yıllarda, özellikle mücadelemiz boyutlandıkça örgütlülüğümüze sistemli saldırılar başlatılmıştır. Mücadelenin ve ülkedeki siyasal iklimin bu noktaya gelmesinde en önemli etken Önderliğimizin devrimci tutum ve kararlılığıdır. Diğer bir önemli etken de Partimizin çelik proleter disiplinidir. İşte gelişmemizden hoşnut olmayan güçler en çok da bu değerlerimize saldırmaktadır. Çünkü bu değerler kurtuluş savaşımızın devrimci hat üzerinde yürümesinin güvenceleridir. O halde Önderliğe ve proleter çelik disipline bugün her günden daha fazla sahip çık ve koru!

Senin savaşın geliştikçe, bu savaşını geliştiren örgütleri ve doğal olarak savaşını tasfiye etmek isteyen güçlerin çeşitli oyunları gündeme gelecektir. Daha bugünden Avrupa, Ortadoğu ve ülke içinde mücadeleyi tasfiye etmek için çeşitli oyunlar ve saldırılar gündeme alınmıştır. Daha ötesi bizim mücadelenin yarattığı değerler temelinde sinsice tasfiye planları hazırlanmaktadır. Bu oyunları bozmak, bu ülkeyi ve halkı seven herkesin görevidir.

Yurtsever halkımız ve tüm Partililer: Diyarbakır zindanlarında yıllarca en ağır baskıları göğüsleyen, örnek direnişler gösterenlerle, yine bu cezaevinde halkının ve ülkesinin ismini ağzına almayanların kimler olduğunu tanı! Kolay şartlarda halk savunuculuğuna soyunan, zor koşullar geldiğinde sönen ve yaltaklanan ancak kolay şartlara tekrar kavuştuğunda sanki geçmişte hiçbir şey olmamış gibi ayaküstü düşen siyasetin hacıyatmazlarını tanı! Cezaevindeki faşist kurallara karşı direnen devrimcilere destek değil, köstek olan hatta cezaevindeki baskıların nedenini devrimcilerin direnişi olarak gören, buna rağmen dışarı çıkınca kahraman havalarında dolaşan sırtındaki keneleri iyi tanı! Onların devrimci değerler ve şehitler kanı üzerinde beslenmesine izin verme!

Türkiyeli devrimci ve demokratlar: Bugün ülkemizde, Türk halkını sömürü ve zulüm altında inim inim inleten, devrimcilere karşı yıllardır imha savaşını sürdüren, demokratları sürekli baskı altında tutan faşist Türk sömürgeciliğine karşı büyük bir savaş verilmektedir. Bu savaş aynı zamanda sizlerin, yani Türk halkının kurtuluş mücadelesi ve onun kopmaz bir parçasıdır. Bu savaş Türkiye'deki şovenizmin ve gericiliğin en önemli nedeni olan Misak-ı Milli sınırları bağnazlığını aşacak ve "Türkten başka halk yoktur" ideolojisini çürütecek, Türk halkının prangasız düşünmesini sağlayacak, sonuç olarak Kürt halkına bu sömürgeci-faşist güçle savaşılacağını gösterdiği gibi, Türk halkına da kendisini inim inim inleten bu gücün göründüğü gibi güçlü olmadığını göstermiştir. Bu başlı başına 12 Eylül'ün ulaşmak istediği amacı iflas ettirerek devrimcilere ve demokratlara olanaklar sunmuştur. Bu savaşın devamı Türk halkının ve sizlerin öz çıkarına tamamına uygundur. Türk halkının çıkarına olan bu savaşı desteklemek devrimcilerin, demokratların sorumluluğu ve görevidir.

Bu savaşın sekteye uğraması, hem Türkiye, hem Kürdistan, hem de bölge için büyük bir kayıp ve kaçırılmış fırsat olur. Bu sonuca varmak için ne falcı ne de kahin olmaya gerek var. Şu da bir gerçek ki, bugün bazı Kürt küçük-burjuvalarının kısıtlan sesleri tekrar çıkmaya başlamışsa, bu onların verdiği mücadele sonucu değil, bağımsızlık mücadelemizin yarattığı siyasal iklim ve olanaklar onların konuşmasına zemin hazırlamıştır. Bu zemin üzerinde gevezelik yapılmakta, PKK'ye köstek olunmak istenmektedir. Bu kesimler kendi yaratıcılarını inkar eden varlıklardır. Son sözümüz budur ve herkes bunu böyle bilmelidir.

Diyarbakır'dan Urfa'ya sürgün edilen
Mustafa KARASU, Selim ÇÜRÜKKAYA ve arkadaşları

Bu da Diyarbakır Yargısı

Diyarbakır Askeri Cezaevi ile ilgili günümüze kadar birçok şey söylendi, yazıldı. Ama bugüne kadar yargının nasıl yapıldığı hakkında hiçbir şey yazılmadı, bu konu basına yansıtılmadı. Hep gizli tutuldu. Oysa Diyarbakır'da yapılan yargılamaların adaletsizliği gerçekten engilizasyon mahkemelerinde bile görülmemiştir. Diyarbakır'da yıllardır mahkemeler sömürge mahkemeleri olarak işlendi. Bu konuda hiçbir hukukî ya da uluslararası kurale uyulmadı, (savaş ve siyasî tutsaklık dahil) bir egemen güç kurumu olan mahkemeler kendi formalitelerini bile ortadan kaldırdılar. Mahkeme heyetleri, MİT, polis, işkenceciler, itirafçılar ve sıkı yönetim komutanlarının talimat ve bilgileriyle hareket ederek kararlar verdiler.

Bunun böyle olduğunu ispat eden birçok belge, tanık ve olay vardır. Bunların hepsine birden bu yazıda yer veremeyeceğiz. Ancak çok çarpıcı bazı belge ve olayları vererek, Diyarbakır'da yapılan yargının nasıl bir yargı olduğunu izah etmeye çalışacağız.

1 — Polis soruşturmaları: 12 Eylül öncesi ve sonrası bağımsızlık mücadelesine katıldığı veya sempati duyduğu için binlerce insan tutuklandı, işkenceye alındı. Sorguda tutuklulara her türlü işkenceler yapılarak polisçe hazırlanan senaryo biçiminde ifadeler imzalatıldı. Polisçe hazırlanan bu ifadeler dosyalarda mevcuttur. Bu ifadelere bir göz atıldığında tüm ifadelerin aynı kalemlerden veya kafalardan çıktığı, içerik olarak birbirlerine çok benzediği hemen anlaşılır. İşkenceden geçen binlerce insan bu polis senaryoları ile, darbe izleri, yara-bere ile askeri savcılığa sevk edilmişlerdir. Askeri savcılık, sanıkların kendisine verdiği ifadelere göre değil, polisçe işkence altında alınan ifadelere göre sanıkların tutuklanması için mahkemeye göndermiştir. Bununla yakalanan hiç kimsenin hiçbir siyasi olaya katılmadığını söylemiyoruz. Diyarbakır'daki mahkeme heyetleri sanıklara işkence zoruyla imzalatılan polis düzmecesi ifadeler temelinde sanıklar hakkında tutuklama kararları verdiler.

2— İddianamelerin Hazırlanması: Diyarbakır askeri savcıları 9 yıl içinde binlerce kişi hakkında onlarca iddianame hazırlamışlardır. Bu iddianameler incelendiğinde görülecektir ki, askeri savcılar, polisçe işkence zoruyla kişilere imzalatılan senaryo ifadeleri olduğu gibi iddianamelere alarak, ayrı en ufak bir araştırmaya gerek görmeyerek sanıkların cezalandırılmasını mahkemeden istemektedirler. PKK dava dosyalarındaki polis ifadeleri ile askeri savcıların hazırladığı iddianamelerin polis ifadelerinin toplamı olduğu görülecektir.

3— Cezaevinin Yargıdaki Rolü: Diyarbakır askeri cezaevinde Kasım 1980 tarihinde işkenceler başlatılmıştır. Tüm tutsaklara gece gündüz işkence yapılarak tutukluların her anı işkence ile doldurulduğu. Her şey; yatmak, kalkmak, oturmak, konuşmak, sağa-sola bakmak, sigara içmek emirle mümkündü. Emirlere uymayan kişilere öldürme dahil her şey yapılıyordu. Deli-dumrul mantığıyla kurallara uymayan kişilere günde 50-60 jop veya sopa vuruyorlardı. Oysa kurallara uyanlara bunun iki katı vuruluyordu. Bu işkenceler sonucu tutsakların çoğu kurallara uyduruldu. Cezaevlerinde tutuklular emir-komutaya uydurulunca mahkemeye gidiş-geliş ve tutuklunun mahkemede nasıl hareket edeceği, neyi söyleyip söylemeyeceği de kurala bağlandı.

a) Cezaevlerinde Maket Mahkemeler: Diyarbakır askeri cezaevinin birçok koğuşunda maket birer mahkemeler oluşturuldu. Mahkeme heyeti iki koğuş gardiyanı ve bir blok çavuşundan oluşuyordu. Bu heyet iddianemeleri önlerine alarak tek tek kişilerin adlarını sırayla okuyarak sanığı temsil olarak konulmuş sanık kürsüsüne çağırıyor, sorular sorup cevaplandırılmasını istiyorlardı. Adı okunan sanık yerinden kalkarak sanık kürsüsü olarak belirlenen yere gitmek, mahkeme heyetine kısa künye bildiriminden sonra askeri tekmil duruşma biter bitmez, duruşma salonunda tutuklulara işkenceler yapılıyordu. Bu işkence kapalı mahkeme arabalarında devam ediyordu. Cezaevine gelince kişiler bayıltılıncaya kadar dövülerek koğuşa atılıyorlardı. Savunma yapmak için tüm bu işkenceleri göze almak gerekiyordu.

b) İtirafçıların Yargıdaki Rolü: Diyarbakır askeri cezaevindeki bütün tutuklulara sistemli bir şekilde işkence yapıldı. İşkenceciler tutuklulardan itiraf yapmalarını istiyorlardı. İşkenceye dayanmayan bazı kişiler, işkencecilere kendilerini teslim ettiler. Polis ve askeri savcılar itirafçı haline getirilen kişilerin polisteki sanık ifadeleri paralelinde hazırlanan ifadelerin toplamı olduğu kolaylıkla anlaşılacaktır.

5— Polis, Cezaevi Ve Mahkeme Üçgeni: 7. Kolordu komutanlığı bölgesinin merkezi Diyarbakır'da askeri mahkemelerinde yargı, işkenceci polisler ve işkenceci cezaevi yöneticileri ile birlikte yapılmıştır. Mahkeme heyetlerinin gözü önünde, duruşma salonlarında tutuklulara işkence yapıldı, itiraflar işkence zoru ile yapıldı. Bazı savcı ve hakimler bizzat bu işte görev aldı. Mahkeme heyetleri ile cezaevindeki işkenceciler arasındaki ilişkiler açısından aşağıdaki örnek, her şeyi gözler önüne sermektedir:

Diyarbakır askeri cezaevinde bütün işkence yöntemleri kullanılarak savunmalara yasak konulmaya çalışılmıştır. Ama hiçbir zaman tüm tutuklular susturulamamıştır. PKK önderleri ve kadroları her türlü işkence ve ölümü göğüsleyerek siyasi savunmalar yapmışlardır. Diyarbakır'da yargılamalara 13 Nisan 1981 tarihinde başlanmıştır. Bu tarihten 1983 Eylül'üne kadar onlarca PKK önder ve kadrosu siyasi savunma yapmış, slogan atmışlardır. Buna rağmen askeri savcıları hiçbir suç duyurusunda bulunmadı. Mahkemeler, duruşmalarda siyasi savunma yaptı, slogan attı gerekçesiyle hiçbir tutukluya ceza vermedi. 1983 dönemlerine kadarki PKK dava dosyalarına bakılırsa durumun böyle olduğu anlaşılacaktır. Peki bu dönemde siyasi savunma yapıldığı ve slogan atıldığından dolayı neden kimsenin hakkında dava açılıp cezalandırılmadı? Bu dönemde savunmalar hapis cezaları vasıtası ile engellenmiyordu, engellenemezdi Ancak işkence, terör ve baskı ile engellenebilirdi. Nitekim Diyarbakır mahkemelerinde siyasi savunma yapan her sanığa konuştuğu kelime sayısı kadar jop atıldığını bilmeyen yoktur. Yani o dönemde caydırıcılık aracı işkenceydi.

Eylül 1983 tarihinden sonra görkemli direnişler sonucu artık baskı ve işkencenin sonuçsuzluğunu anlayan polis, mahkeme, cezaevi yönetimi ve bunların yöneticileri kolordu, başka bir yolla savunmaları engelleme yoluna başvurdu. Bu yol savunma yapanlara ağır cezalar vermekti.

1983 Ekim-Kasım aylarında yürürlüğe giren bu yöntemle yüzlerce PKK önder, kadro ve sempatizanına binlerce yıl ceza verilmiş, savunma yapanlar buna rağmen susturulamamış, bu kez savunmanın savunmasından, daha sonra savunmanın savunmasından cezalar verilmiştir. Bu cezalar o kadar kabarmıştır ki, 1970'ten bugüne kadar Diyarbakır'da PKK dışında diğer örgütlerden kişilere verilen tüm cezaların kat kat fazlasıdır. Aşağıda siyasi savunma yapan, slogan atmaktan ceza alan kişilerin adı, soyadı ve aldıkları cezaların miktarını belirtiyoruz. Bunlar aklımıza ilk gelenlerdir. Daha bunların dışında çok sayıda arkadaş vardır. Bunların da cezaları yüzlerce yılı geçmektedir. Kısaca bu tür cezalar, birkaç ay önce bir dergide yayınlanan İstanbul ve başka mahkemelerde verilen savunma ve atılan slogan cezalarının toplamını kat kat aşmaktadır. Bu dergide belirtilmiş olan cezalar Diyarbakır'da tüm bu cezaların toplamı 12 Eylül hukukunu ve savunma hakkına yapılan saldırının ne düzeyde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Hilvan-Siverek Davasında savunma yapıp ceza alanlar (13 yıl, 20 ay ceza alanlar):
1— Muzaffer Ayata, 13 yıl 20 ay ağır, 12 ay hapis
2— Bedrettin Kavak
3— Abuzer Dehşet
4— A. Yaver Kaya
5— Ramazan Ödemiş
6— Salih Oğaç
7— İrfan Güler
8— Süleyman Günyeli
9— M. Fahri Çiftkuş
10— Celalettin Delibaş
11— Fevzi Yetkin
12— Ali Kılıç
13— Kemal Aktaş
14— Yılmaz Uzun

Savunma cezasına bağlı olarak atılan slogandan ceza alanlar:
1— Bedrettin Kavak
2— Abuzer Dehşet
3— İrfan Güler
4— Celalettin Delibaş
5— M. Fahri Çiftkuş
6— Süleyman Günyeli
7— R. Ödemiş
8— Salih Oğaç
9— M. İzzet Baykal
10— Ahmet Yavuz
11— Salih Kubat
12— Cuma Karaçalı
13— Enver Şimşeksoy
14— Mustafa Güneş
15- A. Rahman Sevgat

Slogan savunmasında ceza alanlar (8 yıl, 10 ay, 20 gün):
1— A. Rahman Sevgat
2— Bedrettin Kavak
3— Abuzer Dehşet
4— Celalettin Delibaş
5— M. Fahri Çiftkuş
6— İrfan Güler
7— Ramazan Ödemiş
8— Salih Oğaç
9— M. İzzet Baykal
10— Ahmet Yavuz
11— Salih Kubat
12— Cuma Karaçalı
13— Mustafa Güneş
14— Süleyman Günyeli

PKK ana davasında yargıtay savunmasında ceza alanlar:
1— Süleyman Günyeli; 13 yıl 20 ay
2— Faruk Altun; 11 yıl 20 ay
3— A. Gani Alkan; 7 yıl 10 ay
4— Ahmet Bayık; 14 yıl 20 ay
5— İrfan Güler; 13 yıl 20 ay
6— Ali Kılıç; 7 yıl 12 ay
7— M. Can Yücel; 16 yıl 20 ay
8— M. Selim Çürükkaya; 7 yıl 12 ay
9— M. Fahri Çiftkuş; 13 yıl 20 ay
10— M. İzzet Baykal; 13 yıl 20 ay

Çeşitli mahkemelerde savunma ve slogandan ceza alanlar (8 yıl 8 ay ağır hapis):
1— Hasan Uçmaz
2— Ali Oruç
3— Cahide Şener
4— Nesip Kılıç
5— Savir Eren
6— Mehmet Barık
7— Hamdullah Bulut
8— Hasan Özen
9— Ali Asker Özdoğan
10— Habip Enet
11— İsmail Kinco
12— Abdullah Aslan
13— Mehmet Doluk
14— Remzi Avaz; 12 yıl
15— Sakine Cansız; birçok savunma ve slogandan 40 yıl ceza
16— Derviş Çelik; İki davadan savunma 13 yıl
17— Faysal Dumlayıcı; 7 yıl
18— Abdulselam Aydın; 2 yıl
19— Orhan Aydın; Kürtçe türkü söylemekten 7 yıl
20— Bayram Kızartıcı; 12 yıl
21— Hüsnü Altun; 2 savunma davasından 16 yıl

Yazıyı gönderenler:
Bedrettin Kavak
Abuzer Dehşet
Ali Kılıç
Selim Çürükkaya
Fevzi Yetkin

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

Gerilla Günlüğü

Namlular
Halkımızın Düşmana Olan Kinini Kusuyordu

Serhed bölgesinde faaliyet yürüten grubumuz Ağrı Dağı mıntıkasında birleşti. Hepimiz birleşme ve buluşmanın sevincini yaşadık. Sorumlu arkadaşın önerisiyle toplantımızı yaptık. Yeni alınan bir grup savaşçı arkadaşla beraber birkaç arkadaş Güney Kürdistan'a gitmek için hareket etti. Kalan beş kişilik grup ise yeniden alanda faaliyete başladı.

Hava yavaş yavaş aydınlanmaya, açık gökyüzünde yıldızların adeta gelecek olan aydınlıktan kaçarcasına sayıları azalmaya başlamıştı.

Grubumuz gündüz bir noktada konumlanmak için uygun bir yer arıyordu. Grupça tespit edilen bir yere yerleştik. Nöbetçimiz de en stratejik bir noktaya yerleştirildi. Bizler işlerimizle uğraştığımız sırada hava da aydınlanmıştı. Sabah kahvaltısı yapıldıktan sonra gecenin yorgunluğunu üzerimizden atmak için dinlenmeye geçtik. Sonbaharın en sıcak günlerinden biri olan bugünde Ararat Dağı'nın kayalıklarında grup olarak dinlendik. Nöbetçimiz saat 12.00'de hepimizi öğle yemeği için uyandırdı. Öğle yemeği yendikten sonra grupça **Serxwebûn** gazetesinin bir makalesini okuyarak siyasal eğitim çalışmamıza başladık.

Siyasal eğitim çalışmamız epey sürmüş olacak ki, güneş yavaş yavaş batıya doğru gitmeye ve akşamın haberini vermeye başlamıştı. Güneşin ışıkları karşıdaki Sovyet Ermenistan'ın başkenti Erivan'ın güneye doğru yükselen gökdelenlerin camlarına yansıyor, camlar birer yıldız gibi parıldıyordu.

Akşam karanlığı basmadan grupça yola çıkmanın hazırlıklarını tamamlamış, disiplinli bir biçimde ardıara dizilmiştik. 15-20 dakikalık bir yürüyüşten sonra aninda bir silahın sesiyle durduk. Sesin geldiği yöne doğru uygun bir biçimde yaklaştık. Az ileride tanıdığımız bir çoban, elinde bir av tüfeği ile duruyordu. Beraberce yanına gittik. Komutan arkadaş çobana yaklaştı:

«Ji te re bereket be heval.»

Çoban:

«Hun ser seran û ser çavan hatin» şeklinde dostça karşılık vererek. «Heya niha hun li ku derê bûn, çet zozana me ve nedihatin, me hun gelek mereq dikir.»

Komutan arkadaş:

«Heval, şerê wê mintiqê di dest xebata me de ye, seba vê em nikarin her demê li cihekî bisekinin. Em tev di nav millet de digerin» diyerek çobanı ikna etmeye çalıştı.

Bunun üzerine çoban bir av tüfeği mermisini arkadaşa verip nişan almasını istedi. Komutan arkadaş; çobanı kırmayarak dediğini yaptı ve attığı hedefi tam tutturdu. Daha sonra çobanla vedalaşıp Ç... mezrasına doğru yola çıktık. Belli bir mesafe yürümüştük ki, ayrıldığımız çobanın yanına başka bir grubun geldiğini farkettik. Komutanın emri üzerine hemen toplanarak topluca pusu kurma kararını aldık. Kim olduklarını bilmiyorduk, ancak ayrı bir silahtan değişik bir grubumuzun gelme ihtimali de vardı. Yine komutanımızın yerleştirme tertibine göre mevzilenerek beklemeye koyulduk. Bir müddet sonra yaklaşan bir radyo sesiyle pür-dikkat kesildik. Ses gittikçe yaklaşıyor, kurduğumuz pusunun içine doğru geliyordu. Gelenler tam pusumuza girince, komutan arkadaş sordu:

«Kim o, dur!»

Bunun üzerine karşı taraf karşılık verdi:

«Biziz. M... arkadaşın grubu!...»

Meğer pusu kendisine kurduğumuz, tahmin ettiğimiz ayrı silahtan gelen başka bir grubumuzdu. Hepimiz gelenleri tanıdıktan sonra mevzilerimizden çıkıp arkadaşlarla görüştük. Görüşme faslından sonra beraberce Ç... mezrasına gittik.

Ç... mezrasında gittiğimiz iki ev geçmişte ilişkimiz olan evlerdi. Bu aileler ilişkide olduğumuz dönemde yurtsever ailelerdi. Hatta bu ailelerden üç kişi de Parti saflarındaydı. Yaz boyu burada bulunan grubumuzun bir kısmı sıkça buraya uğramış, düşman bundan haberdar olmuştu. Taktik olarak her iki aileyi etkisine alarak saflardaki insanları da kazanmıştı. Grubun bu hatalı tutumu düşmana yaramıştı. Grup bunu farketmesine rağmen tedbir almamış, düşmanın bu faaliyetine adeta göz yumulmuştu. Bu da politik darbelıan ileri gelmişti.

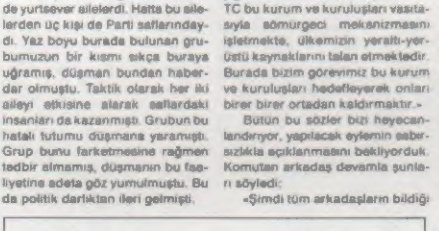

Gittiğimiz evde nöbetçimiz nöbete çıktı. Yeni gelen grubun komutanıyla bizim grubun komutanı arkadaşlar beraber dışarıya çıktılar. Herkes gibi, ben de kendimce şunu yorumladım: O güne kadar yörede önemli eylemlilik yoktu. Kitlede eylem isteği yoğundu. Birleşen grubun bileşimi de eylem yapmaya uygundu ve bunun için hazırlık yapmak gerekirdi. Tam da düşündüğüm gibi oldu. İhtiyaçlarımız olan un, şeker, yağ, ekmek vb. malzemeleri alarak gece yarısı yola çıktık.

Üç-dört saatlik bir zaman yürüdük. Gece yarısı gündüzün aydınlığına terkettiği bir zamanda grupça en uygun bir yere konumlandık. Gökyüzündeki yıldızlar teker teker kaybolmalarına rağmen hala karşıdaki Erivan'ın muhteşem ışıkları tüm canlılığıyla parlıyorlardı.

Bugün her zaman tekrarlandığı gibi, su bidonlarımız gölgeli bir yere bırakıldı. Hava tamamıyla aydınlanmasına rağmen, kimsenin yatmaya niyeti yoktu galiba. İki arkadaş kahvaltı için çay pişirdiler. Geri kalanlarımız yeni buluştuğumuz arkadaşlarla anılarımız üzerine sohbete başladık. Lojistikçi arkadaşlar kahvaltımızı getirip verdiler. Tüm arkadaşlarda akşam yapılacak bir eylem düşüncesi hakimdi. O yüzden herkeste coşkulu bir canlılık vardı. Hele yönetim kademesindeki arkadaşların iki saat süren toplantıları ve gün boyu pişirilen ekmek, yapılan yağlı ekmekler canlılığı daha da artırdı, coşku hayli fazlalaşmıştı. Hemen hemen her arkadaşın kafasında şu soruyu bulmak mümkündü: Acaba yapılacak eylem askeri hedef mi, çetelere yönelik hedef mi, yoksa ekonomik hedef miydi? Herkes akşamı dört gözle bekliyordu. Nihayet akşam karanlığının çökmesine iki saat kala komuta kademesi tüm birliği toplayarak, toplantının gündemi açıklanmadan önce komutan arkadaş şöyle bir açıklama yaptı:

«Bilindiği gibi TC'nin ülkemizde yığınca kurum ve kuruluşu vardır. TC bu kurum ve kuruluşları vasıtasıyla sömürgeci mekanizmasını işletmekte, ülkemizin yeraltı-yerüstü kaynaklarını talan etmektedir. Burada bizim görevimiz bu kurum ve kuruluşları hedefleyerek onları birer birer ortadan kaldırmaktır.»

Bütün bu sözler bizi heyecanlandırıyor, yapılacak eylemin sabırsızlıkla açıklanmasını bekliyorduk. Komutan arkadaş devamla şunları söyledi:

«Şimdi tüm arkadaşların bildiği gibi bu bölgede en büyük hedeflerimizden biri düşmana hizmet eden Özsüklar Şantiyesi'dir. Bu geceki hedefimiz burasıdır. Şantiye baskınında araçlar imha edilecek, işçiler toplanarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hakkında propaganda yapılacaktır. Fazla zamanımız yok. Bu şantiyede çalışıp yanımızda bulunan arkadaşlar var. Bu konuda bilgilerini versinler, ona göre planımızı yapalım...»

Şantiyede daha önce çalışan S... ve R... arkadaşlar, bildiklerinin tümünü aktararak birliği bilgilendirdiler. Tüm arkadaşlar eylem hakkındaki görüşlerini bildirdiler. İşte bu anda yukarıda izah ettiğim ailenin çocuğu, eyleme karşı olumsuz bir tavır sergiledi. Ona karşı tavır alınmadı. Fakat diğer tüm arkadaşlar eylemde görüşbirliğinde'deydi. Politik darlığımızdan dolayı onun amacını sezemedik. Daha önce aldığımız iki yeni savaşçı ile birlikte yol üzerinde iki yeni savaşçı daha alındı ve bu yeni savaşçıları Güney Kürdistan'a götürecek arkadaşlar vedalaşıp ayrıldılar. Parolalar, görevler, saldırı ve geri çekilme noktaları, muhtemel ayrılışta buluşma noktası tespit edilerek eylem için yola koyulduk.

Takvim, 1 Eylül 1987 tarihini gösteriyordu. Ovaya doğru ilerleyen 11 kişilik gerilla birliğimiz disiplinli bir yürüyüş koluna geçti. Bir süre yürüdükten sonra hedefe 5 km'lik bir mesafede üzerimizdeki fazla bulunan eşyayı uygun bir yerde bıraktık. Üzerimizde sadece boş çanta ve su bidonlarını bırakmıştık.

Karanlığın çöktüğü vakite 45 dakika kalmıştı. Hedefe şimdi yürüyeceğimiz yol tamamen kumluk ve kuraktı. Birden esmeye başlayan rüzgar ince kum taneciklerıyle bir toz bulutu oluşturup yürümemizi engellemek istedi, ancak kararlılığımız bunu yenmeye yetti. Fakat bir diğer engel vardı önümüzde: Karasu ırmağı. Karasu ırmağının geçiş noktaları belliıdir. Köprüler ve Delav denilen suyun derinliğinin az olduğu yerlerdir. Köprüler tamamen düşman birlikleri tarafından tutulurken, Delavlar da çetelerin denetimindeydi. Buna rağmen aynı yöreli R... arkadaş deşifre olmayan bir geçite götürdü bizi. Saat 08.30'da geçite vardık. İlk atacağız üç arkadaş silbeleriyle çıkarıp karşı kıyıya geçerek mevzilendiler. Arkasından grup olarak geçip bu engeli aştık. Hedefimize yaklaşık olarak 2 km kala, birlik komutanımız grubumuzu toplayarak son talimatını verdi ve planı açıkladı. Plana göre benim de içinde bulunduğum bir grup güvenliği sağlamakla görevli idi. Hedefe varan diğer grup kendi görevlerini yerine getirdikten sonra aynı bir grup güvenliğini sağlayacak, biz ise araçları yakacaktık. Ayrıca komutan arkadaş ihtimal olarak askeri birliğin olabileceğini bildirdi. Daha önce halktan alınan bilgiye göre yazları burada askeri birlik bulunduruluyor. Uzun süreden beri bilgimiz olmadığından bu ihtimal de gözönüne alındı.

Hedef tam karşımızda duruyordu şimdi. Şantiyenin ışıkları etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Komutanın saldırı emriyle, grup ateş gibi hedefe saldırdı. İşçileri toplayacak grup binalara daldı, biz de çevreyi kuşattık, güvenlik grubu olarak. Tam bu sırada Aralık ilçesi yönünden bir araba gelerek şantiyeye girdi. Meğer şantiyede kontr-gerilla timi varmış. TC'nin deyimiyle özel timdi bu. MİT'e ait olduğu hemen tespit edilince komutanımız ateş emrini verdi. Güvenliği sağlayan grup olarak arabaya ateş açtık, otomatik silahlarımızın gürültüsü yeri, göğü inletti. Kurşunlarımız kontr-gerilla arabasını delik deşik ettiler. Namlulardan çıkan barutun ateşi, halkımızın düşmana olan kinini kusuyordu. Arabadan çıkıp kalkan bir kontr-gerilla üzerine yağan kurşunlarla orasıkta düşüp can verdi. Bu arada TC'nin sözde kahraman "mehmetçiği" daha yeni olayın farkına varmış, şaşkın ördek gibi üstümüze geliyordu. Önden giden bir askere silahını doğrultan bir arkadaş, daha ateş etmeden asker gerisin geri kaçmaya başladı. Arkadaşın geri ateşiyle asker olduğu yerde yığılı kaldı. Ve artık yoğun çatışma başladı. İşçileri toplayan grubumuz bir taraftan çatışıyor, diğer taraftan işçileri belirlenen ateşe topluyordu. Bu arada grup propagandacımız olan arkadaş, silahlı mücadelemizin amacı, hedefi ve mücadelede yer almanın kaçınılmazlığını anlatıyordu işçilere. Diğer bir grup arkadaş ise arabalar ve geri kalan araçlara benzin döküp ateşe veriyordu. 11 kişilik grup bir bölüğün görevini yürütüyor ve başarıyordu da. On dakika devam eden çatışmada övülen özel tim ve "mehmetçik", Karasu ırmağına vurup karşı kıyıya kaçtı, savaş alanını terketti. Kaçan düşman gücü telsizle merkeze haber vermesine rağmen merkezden ses bile çıkmıyordu.

Eylem sırasında toplam 7 araba yakıldı. Bir arkadaş MİT'e ait arabayı çalıştırıp getirdi. Biz de yiyecek bir şeyler aldık buradan. Komutanımızın geri çekilme emriyle arabaya binip ırmağın kıyısına gittik. Burada benzin deposuna kurşun sıkılarak araba ateşe verildi. Aynı yöntemle Karasu ırmağı geçilip karşıya vardık. Grupça düzovadan Ağrı Dağı eteklerine doğru ilerlerken, arkamızda ovayı aydınlatan alevleriyle Özışıklar Şantiyesi'ni bırakıyorduk.

Ağrı Dağı eteklerinde ikinci gün eylemin değerlendirilmesi yapılarak hatalarımız ve başarılarımız ortaya kondu. O gün akşama kadar orada kaldıktan sonra, akşam komutan arkadaş yakındaki X... köyüne gidilerek istihbarat almamız gerektiğini söyledi.

O gece saat 10.00'a doğru köye vardık. Köy kısmen de olsa sakindi. Savunma grubu olarak mevzilenen arkadaşların dışında üç kişi köye gidip bilgi topladı. Az sonra geri dönerek grup komutanına bilgi olarak köye gündüz 5 reo asker geldiğini ve bilgi almak istediklerini, ancak yurtsever olan köylü hiçbir bilgi vermediğini söylediler. Komutanın emriyle bir daha köye girdik. İki nöbetçi bırakıp bir eve gittik. Bizi gören ev sahibi sevinçle bizleri karşıladı. Ev sahibi biz otururken, ayakta heyecanla dolaşıyor ve şunları anlatıyordu:

«Bizim askerler bu gece bir şantiyeyi basbar. Baskında azgın bir MİT olmuş, üç asker ağır yaralanmış, 400 kişilik işçiye propaganda yapmışlar. 8 araba da yakılmış. Ben bugün İğdır'dan geliyorum. Halk oldukça sevinçliydi. Herkes eylemi konuşuyordu.»

H...adındaki köylü konuşurken, gözlerinin içi gülüyor, sevinçten adeta havalara uçuyordu. Köylünün karısı alelacele bir taraftan yemek hazırlarken, bir taraftan da heyecanla söze karışarak:

«Arkadaşlar gerçekten çok mutluyum. Bugün partimiz PKK öncülüğünde yürütülen savaş düşmanı sindirmiştir. Eğer hasta olmasaydım, size kalımaktan şeref duyardım. Ama söz veriyorum ki, oğlumu Parti için yetiştireceğim.»

Köyde uğradığımız bu evde konuşulanlar bir kişinin ağzından çıkıyordu, fakat bu bir halkın duygularını yansıtan konuşmalardı. Bu bile halkımızın özgürlüğe olan susamışlığını dile getiriyordu.

İlerleyen zaman içinde, köyden ayrıldık. Birliğimiz, ihtiyaçlarını karşılayan bu köy evinden sevinç, gurur ve mutlulukla ayrıldı.

Önümüzü Ağrı Dağı eteklerindeki Xibzille'lere doğru verirken, yeni eylemlerle mücadelemizi taçlandırmak üzere yola koyulduk.

Bir ARGK savaşçısı
1.1.1988

Diyarbakır Cezaevi'nden Sakine Cansız yazıyor:

"Koca bir dünyayı yüreğine almış onurla yaşıyorsan, ne farkeder adı cezaevi olmuş..."

Apaktakiler:
Mustafa Okçu, İbrahim İnak, Emine Turgut, Hilmi Aydoğdu, Feyzi Yönten, M. Emin Aktaş, Şakir Güneş

Oturanlar:
Mevlüde Acar, Kazım Durmuş, Sakine Cansız, Samil Batmaz, Cahide Şener, Abdurrahman Başkak.

Mektubunu 9 Şubat günü, direnişin ilk günü aldım. Aynı gün birçok arkadaştan da mektup geldi. Böyle güzel ve anlamlı bir günde gelen mektuplar ayrı bir güzellik katıyor güne. Mektubunu hemen yanıtlamak istedim, ancak emeğimin boşa gideceği endişesiyle yazmadım. Ardından gelen değişiklikler, özellikle de sürgün durumu beni yazmaktan alıkoydu. Yalnız sana değil, hiçbir arkadaşa da yazmadım, yazamadım. Bu nedenle kusuruma bakma ve beni yanlış anlama olduğu mu?

Yıllar sonra yazmana, merak ettiğim konularda kısmen de olsa beni aydınlatmana sevindim. Bunun yanında biraz da üzüldüm. Ama duygularının sıcaklığı, gelecek hakkındaki umutların, özdeğerlerimize olan tutkunun değişmemesi vb. şeyler sevincimi daha ağır kıldı. Neyse mektubun akışı içinde bu durumu biraz daha yakından değinirim. İstersen konuyu yaşantımıza kaydırayım.

Bilirsin yaşam gerçeğimize ters düşen her olguyu söküp atmak zor ve sancılı olmuştur bizde. Hiçbir değer, emek harcamadan, uğruna bedel ödemeden elde edilmemiştir bugüne değin. Kanla-canla, dişlerinnakla ve büyük özveriyle ödenmiştir bu bedel. Bu geleneğimiz, ilk oluşumumuzdan bu yana böyledir, böyle de sürecektir.

İşte, biz yine karakış ortasında yüklendik yürek sıcaklığına bir adım daha, bir adım daha **YAŞAM** dedik ve yürüdük. Nereye gideceğimizin, neler yapacağımızın bilinciyle. Bu öyle bir yürüyüştü ki gücünü taa 81'lerden, '82 Mazlum ateşinden, 17 Mayıs güllerinden, 14 Temmuz aşkından, Eylül'den, Ocak'tan alıyordu. Bir yanda onlara layık olma sevinç ve gururu, onlara bağlılığın mutluluk ve heyecanı, öte yanda aile ve dost çevrelerin ilgileri ve uzanan ellerinin sıcaklığı ve gücü vardı. Sonuçta Emin'imizi yitirmenin acısını duyarak yüreğimize gömduk. Bu acı birliğe, kararlılığa ve inanca dönüştü. Bir teselli sözü değildir bu, gerçeğimizin kendisidir. Toprağa düşen her can yaşamımızın dinamosu görevini görmüştür. Direniş ve mücadele ruhu gelişmiştir bizde.

İşte, biz yine karakış ortasında yüklendik yürek sıcaklığına bir adım daha, bir adım daha YAŞAM dedik ve yürüdük. Nereye gideceğimizin, neler yapacağımızın bilinciyle. Bu öyle bir yürüyüştü ki gücünü taa 81'lerden, '82 Mazlum ateşinden, 17 Mayıs güllerinden, 14 Temmuz aşkından, Eylül'den, Ocak'tan alıyordu.

9 Şubat direnişinin sonuçlarını biliyorsunuzdur. Ancak pratikte birçok eksiklik ve aksaklık vardır. Üstelik sürgün belasını karşımıza çıkarıldılar. Mart başlarında içlerinde Mustafa KARASU arkadaşımızın da bulunduğu 40 kişiyi Antep ve Urfa cezaevlerine sürdüler. Biliyorsun buna bir de yasal kılıf taktılar. Özel kararlar, özel kararnameler çıkardılar. Ve bizler her an götürüleceğiz beklentisi içindeyiz. Çünkü adamların amacı açıktır: Diyarbakır'ın konumunu, Diyarbakır'ın Diyarbakırlılığını silmek istiyorlar. Bizleri bölüp parçalama, dağıtma, aileleri perişan etme vb. -ni önlerine çare olarak koymuşlar. Bunu başaracaklarını sanıyorlar, ama aldanıyorlar. Diyarbakır sevdası yüreklere öyle bir işlemiş ki, onu oradan söküp almak kolay değil, mümkün değil. Bunu kendileri de biliyor... Bilmeyen de öğreniyor.. Evet, bu nasıl bir gerçekse, bizim Diyarbakır tutkumuz da bir gerçektir. Mazlum hem her yerde, hem de 35'in 4 kat 9. hücresinde bağdaş kurmuş, Hayri beton sedirde uzanmış, Kemal voltalıyor... Dörtler alevleriyle ol sallıyor... İşte her anı birlikte soluduğumuz bu canları bırakıp gitmek gibi bir duygu, bir ince sızı yakıyor yüreğini... Bundandır ayrılığa, kahrolası bu ayrılığa öfke...

Başka da hiçbir yasal dayanağı yoktur aslında. Henüz mahkemeler sonuçlanmamış, davalar sürüyor. Kaldı ki burayı sivile devredecekler. Bunun çalışmaları son safhadadır. Yani bizim buradan sürülmemizi gerektirecek hiçbir yasal gerekçeleri yoktur... Sadece kendi yasalarını yasadışı bir kararnameyle değiştirdiler o kadar. Onurlu direnişlerimize bir "ödül" de diyebiliriz. Bu siyasi tavra sessiz kalmadık ve kalmayacağız. Bu konuda duyarlı olmalısınız.

Dışarda nasıl ki 'mecburi iskân'la insanlarımız yerinden yurdundan edildi, bizler için getirilen bu uygulama da bunu hedefliyor... Bu, politikanın bir başka biçimidir. Gerçi arkadaşlarımız bu bölge cezaevlerinde, ama yarın oradan başka yerlere sürmeyeceklerini nereden garantileyeceğiz...

İstemlerimizin hayata geçirilmesi konusunda da başta dediğim gibi bazı aksaklıklar veya işlerlik kazanmayan bazı sorunlarımız vardır. Ama belli şeyler de hayata geçirildi. Ziyaretlerde Kürtçe sorunu, temsilcilik sorunu, savunma araç ve gereçlerini içeriye alma veya dışarıya verme, avukatlarla yüzyüze görüşme, normal görüş sürelerinde artış (1 saat) vb. sorunlarda bir aksaklık yok şu anda. Mahkemelerde Kürtçe savunma sorunu da gündemimizde. Hatta 21 Mart'ta mahkemeye çıkan arkadaş (Sinan CAYNAK) Kürtçe savunma yapıyor. Tabii mahkemenin tavrı olumsuz. Yani belli engellerle karşılaşacağımız muhakkak, ama bu tarihi adım atıldı. Bize düşen bunu olgunlukla ve en iyi bir biçimde sürdürmek, ileriye götürmektir. Zorluklarını da göğüsleyeceğiz artık..

Evet, kısaca durumumuz bu düzlemde. Genel olarak iyiyiz. Daha da iyi olmaya çalışıyoruz. İstersen mektubuna dönelim. Hemen söyleyelim, ablanı sevginle boğmuşsun. Buna çok sevindim tabii. Ama açık söyleyeyim, bu kadar yoğun sevgiler karşısında biraz mahçup oluyorum. Yine de sevgi güzeldir. Sevginizi görmek, sevgilerinize layık olmak güzeldir. Başka ne diyeyim ki...

(...)

25 Mart 1988

Sevdiğim,

Yukardaki paragrafın son cümlesini tamamlayıp altına yeni bir tarih yazdım. Evet ilk mektubuna yanıtını tamamlayıp gönderemeden ikinci mektubun geldi. Bugün aldım ve hemen oturup yazmaya koyuldum. Çünkü gerçekten sana haksızlık yaptım. Bunca zaman bekletme, yazıp gönderemedim mektubu. Ama sakın ola ki seni ihmal ettiğimi düşünme oldu mu? İnan ki son birkaç ay içinde Aydın ve Bursa cezaevlerindeki arkadaşlar dışında bir yere yazamadım. 20'ye yakın zarf hazırlamışım önümde duruyor. Ve bu ara her gelen mektupta hakkı sitemler var. "Niye yanıt vermiyorsun" diye sorup duruyorlar. Şu anda öyle olkeliyim ki (öfkem kendimedir) sorma. Hiç bu kadar bekletmezdim yanıtları.

Biliyorsun, 9 Şubat direnişimizden sonra arkadaşların 'bahçesine' çıkıyoruz. Gündüz boyu ontarlayız. Geceye de her şeyi yetiremiyoruz. Bir de sürgün belası vardı. Yıllar sonra doğan bu güzel imkanı değerlendirmek istediğimizden birçok şeyi arkadaşlarla olmaya feda ettik bir anlamda. Hoş göreceğine inanıyorum.

Diyarbakır tutkumuz da bir gerçektir. Mazlum hem her yerde, hem de 35'in 4 kat 9. hücresinde bağdaş kurmuş, Hayri beton sedirde uzanmış, Kemal voltalıyor... Dörtler alevleriyle ol sallıyor... İşte her anı birlikte soluduğumuz bu canları bırakıp gitmek gibi bir duygu, bir ince sızı yakıyor yüreğini... Bundandır ayrılığa, kahrolası bu ayrılığa öfke...

Mektubunu ilk ben okudum, sonra Cahide sesli okudu bize. Yine güzel, temiz, saf bir yoğunlukla duygularını yüklemişsin satırlarına. Ama bana öyle geliyor ki çok dolu dolusun, çok duygusalsın. Evet bizim ülkemizde yaşam acı-hasret ve ayrılıklarla örülüdür. Ancak biz acıyı güce, hasreti direnişe, ayrılığı birliğe dönüştürmüşüz. Artık bunlar konuşuyor, bunlar ateşliyor yüreği...

Bilirim ülke özlemi dost-arkadaş-kardeş özlemi çekilmezdir. Hele ülke binbir çatışkının içinde yeni yaşam umutları yeşertiyorsa; çekiyorsa seni bu sıcak alana, uyandırıyorsa yüreğinde kavganın sesini, çağlık çağlığa kosturuyorsa duygularını, sıkıtırıyorsa yumruklarını; gel uğruna ölüme yattıklarımın aşkı adına gel diyorsa; kendisine vurgun olanlara, hangi yürek ırağı tercih eder? Hangi yürek isyan etmez kendi kayıtsızlığına; hangi yürek kulak tıkar bu çağrılara. Benim de gözlerimde, benim de sözlerimde bu çağrı var. Bilirim sevginde, özleminde, gözyaşlarında, yaşama isyan eden çığlıklarında yalnız "ablası" yoktur canım, ama yine de mahçup oluyorum once güzel hitaplarına, once yoğun sevgin-ilgin karşısında... Sevgini toprağına tohum et ülkemin, özlemini özgürlüğe susamış halkımın özlemlerine kat. Kat ki ayrılık bitsin; kat ki öfke kaynağında yürüsün, tohum yatağında yeşersin ve büyüsün, büyüsün kavga!..

İnan ki, orada olmanıza üzülüyorum. Çünkü burada havayı uzaktan solumak tatmin etmez insanı. Çünkü, yaban eller dindirmiyor yürek ağrısını, durduramıyor.

Geçende gazetelerde oralardaki tutuklamalar yer aldı. Kaytan'ın da içinde olusuna çok üzüldüm. Tabii genelde herkese de aynı derecede üzüldüm. Avrupa emperyalistlerinin bu yönelimlerine şaşırmıyorum, ancak her insanımıza bu şekilde yönelmeleri de kabul edilecek gibi değil. Tabii MİT, ilkel milliyetçiler ve hain takımı elele verirse olacağı budur. Mazallah ot biter gibi ispiyoncu-ajan bitmiş.

(...)

Yaşamın dolu dolu aktığı, yüreklerin ateş kesildiği bu diyarımıza neden haksızlık ediyorsun? He söyle niye, "Kahrolası yaşam" diyorsun, ön onurlu yaşamın abideleştiği isyan diyarımıza? Yaşam öyle kahredici olsaydı hep, hep kara kara bulutlarla sarılı olsaydı biz biz olur muydük? Biz zindanı... (Cahide'nin seslenişi üzerine mektubu bırakıp diğer koğuşumuza gittim. "Malanbarkır" adlı oyun havası çalıyor radyoda. Erivan'da çıkmış. Her üç arkadaş da halaya tutuşmuşlar. Ben de gittim biraz oynayıp geldim. Emine çok güzel zılgıt çalar. O zılgıta başlayınca ben bir garip olurum. Daha zılgıta başlamadan tekrar yerime geldim. Böyle arada kaytarırsam mektup yine kalır çünkü.) Evet biz zindanı, zindanı yaratanlara her gün zindan ediyoruz inan. Onun için de içerde oluşumuza o kadar içerlenme. En güzel mücadele alanlarından biridir. Koca bir dünyayı yüreğine almış onurla yaşıyorsan ne farkeder adı cezaevi olmuş.

İki gün önce gerekçeli karar kitabı geldi. Kürtçe savunma yazacağım... Ane dilimizle yazıp konuşmak ne güzel. Öyle heyecan verici, öyle mutlandırıcıdır ki anlatamam. Bugün 9-10 arkadaş "Kürtçe savunma yaptı" diye savcılıkça çağrılmışlardı. Haklarında dava açılacak... Şimdi söyle hangi halk, hangi halkın evlatları kendi anadilleriyle konuştular diye yargılanıp ceza alıyor. Ama işte bizde vardır. Amaç kendi öz kimliğimize kavuşmamızı, kendi öz kimliğimizle yaşamı sürmemizi engellemektir. Fakat boşuna. Gülistan aşkı öyle yakıcı ki, hiçbir ceza onun yakıcılığını etkileyemiyor.

Gazetede, 76 yıl ceza aldığım yazdı. 46 yıldır. Adamlar da haklı, o kadar çok dava açtılar ki ben bile sayılarını karıştırıyorum. Onlar da karıştırmışlar biraz. Ama farketmiyor, ha 46 yıl ha 76. İnan ki hiç farketmiyor. Hem artık öyle ki yaşadığımız her onurlu ana bir bedel biçilmiş. Onun için de acaba nasıl bir bedel kaygısı yoktur. Kaygısı olanlar yaşamına tahammül edemeyenlerdir. İnan ki onlar cezа verirken bile ürperiyorlar korkudan...

Hafta başında iki gün Diyarbakır sivil cezaevindeki arkadaşlarımızın açlık grevi eylemini desteklemek ve Antep, Urfa, Çanakkale vb. yerlerdeki uygulamaları da protesto etmek için açlık grevine girdik. Şimdi dersin ki "açlık grevleri yaşamının bir parçası oldu artık." Evet öyledir. Diyarbakır sivilde genellikle son yakalananlar vardır. DGM'de yargılanıyorlar. Hepsi de yurtsever ve yeni savaşçı, ya de da sıradan insanlar.

Mektubunu yarın götürüp seni yakından tanıyan bir arkadaşa (Orhan'a) okulacağım. Çünkü hep sorar durur. Bir süre beraber kalmışsınız. Seni anlattırıyorum. Sana selam yazmamı istemişti. Yarınkını de ekleyip söylerim oldu mu? Fotoğrafımızı da gönderiyorum daha iyi hatırlarsın. Sana bu mektupla birlikte 5 adet fotoğraf gönderiyorum. Yaşlısı-genciyle bizim insanlarımızdır, birlikte fotoğraf çektiklerim. Tanıdık arasan pek bulamazsın. Ben de uzun uzadıya tanıtamayacağım. Fotoğrafların arkalarına adlarını yazarsam yeterlidir.

(...)

Bir canımın dörtlüğüyle mektubu noktalamak istiyorum:

"En güzel türküleri biz söyledik
biz sürdük tarlasını yaşamın.
Yedi veren diye
ne tohumlar ektik.
Cehennemden ateşler çaldık
kavrulsun diye zulüm.
Yelelerinden tuttuk yaşamın
dört nala sürdük."

Ülke ve halk sevgisi ile, mahpus sevdasıyla, direniş tutkusuyla, kekremsi kokusuyla seni, sizleri, hepinizi kucaklar, öperim, öperiz...

Sakine CANSIZ
Diyarbakır Cezaevinden
15 Nisan 1988

Evet bizim ülkemizde yaşam acı-hasret ve ayrılıklarla örülüdür. Ancak biz acıyı güce, hasreti direnişe, ayrılığı birliğe dönüştürmüşüz. Artık bunlar konuşuyor, bunlar ateşliyor yüreği...

Mardin Savaş Cephesinin Ölümsüz Komutanı, PKK-MK Üyesi M. Emin ASLAN'ın Anısına

Başlarafı 1. sayfada

yoldaş da çarpışma sonunda şehit oluyordu. Yanındaki ulusal kurtuluş militanları da son mermilerine kadar direnmiş, düşmana büyük darbe vurmanın ve ulusal kurtuluş yolunda şehitler kervanına katılmanın onurunu yaşıyorlardı...

M. Emin yoldaş, tüm PKK komutanlarının yolunu izledi, düşmana aman vermedi, eşsiz komutanlık ve cesaret örneği sergileyerek kana susamış sömürgeci cellatlara ağır kayıplar verdirdi.

O'nu sömürgecilerin gözünde korkulu rüya yapan ve büyük hedef haline getiren kendisinin bu eşsiz özellikleriydi.

M. Emin yoldaş, ülkemiz, ulusal kurtuluş mücadelemiz, halkımız, devrimci militanlık ve daha pek çok değere ilişkin gerçeklerin bileşkesiydi.

M. Emin ASLAN yoldaş, 1955 yılında Derik'in Xurs köyünde doğar. Mardin, Derik, Xurs'un ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri belirgindir. Bu anlaşılmadan, M. Emin yoldaşın özelliklerini de kavranamaz.

Mardin, köylülük ile feodal-komprador ağalar ve köylülükle sömürgecilik arasındaki çelişkilerin ve bundan kaynaklanan mücadelenin tarihten günümüze kadar canlı olarak sürdüğü bir alandır. Bu nedenle yakın tarihimizde bilinen tüm halk ayaklanmalarında yer alır. Kürdistan'ın bölünmesinden tüm halkımız gibi Mardin köylülüğü de derin acı çeker ve yara alır. Parçalanan aşiretlerin önemli bir kesimi Güney Kürdistan'da kalmıştır. Geniş tarımsal alanların tümüne yakınını ağalar mülkiyetlerine geçirirler. Bu, köylülüğü yoksul köylülük ve topraksız kır proleteri haline getirir. Öteğidaki aşiretler de aşiret reislerinin benzer sultasını yaşarlar. Sosyal ayrışma yavaş olur ve sömürgeciliğe dayalı olarak gelişir.

Tüm bunlar Mardin alanını çelişkiler yumağı haline getirir. Tüm çelişkilerin yükünü çeken yoksul köylülük, halkımızın tarihsel direnişçiliğini, değerlerini en iyi temsil eden potansiyeldir. Feodalizmdeki en belirgin dönüşüm Mardin alanında oldu. Kompradorlaşan ve yakın tarihe kadar sömürgeciliğin zorba milis gücü konumunu hiç yitirmeyen feodallere karşı yoksul köylülük hep isyan yatağı oldu. Feodallerin halkı baskı altında tutması, köylülüğü aşiret ve toprak kavgaları içinde parçalamaları ve sömürgeci baskılar köylülüğün ezilmiş durumunun daha da kötüleşmesine yol açtı.

Feodallerden, aşiret reislerinden ve sömürgeci etkiden türeyen aristokrat ve küçük-burjuva grupları, köylülüğün bu engin potansiyelini, yurtseverliğini ve çelişkilerini suistimal ettiler. Yıl 1975'i gösterdiğinde, Mardin'de kimler boy göstermiyordu ki... KDP'den DDKD'ye, KUK'a ve Kawa'ya kadar birçok güç adeta Mardin'i parselemişlerdi. Bırakalım onları, Kızıltepe ve Midyat'ta Türk sosyal-seven grupları dahi örgütlenebilmişti. Köylülüğün talepleri bunların politik programını çok çok aşmasına rağmen, bu güçler halkın potansiyelini yağmalıyorlardı...

Kürdistan genelinde olduğu gibi Mardin'de de henüz ideolojik ve propaganda grubu aşamasında olan ulusal kurtuluş çalışmaları köylülük ve gençlik arasında büyük bir etki yaratıyordu. **Kürdistan Devrimcileri,** Mardin'de halkımızın çektiği acıyı biliyor, alandaki çelişkilerin ve köylülüğün potansiyelinin bilinciyle hareket ediyordu. Kürdistan Devrimcileri, Mardin'de büyük bir örgütlenme hamlesine giriştiler. Bu hamle, ilkel milliyetçilik ve ondan dönüşme küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı ideolojik-politik mücadeleden geçerdi. O zaman az da olsa Türk burjuvazisinin çatlaklarından yararlanıyordu. Sinemalarda ve köylerde büyük işçi, gençlik ve köylü kitlesinin katıldığı seminerler ve açık tartışmalar düzenleniyordu. 1977 ve 1978'e gelindiğinde Mardin, ulusal kurtuluş örgütlenmemizin en ileri mevzilerinden biri hatline gelmişti.

M. Emin yoldaş, Mardin'deki ulusal kurtuluş örgütlenmesinin ilk kadrolarındandı. Köyü olan Xurs ve çevresi adeta Partinin bir kalesi olmuştu. Xurs, 1980 öncesi Partinin çok önemli toplantılarına şahit olmuştu. M. Emin yoldaşın ailesi de yurtseverdi. 1925 ve sonrasındaki direnişlerde yer almış, bu nedenle asılanları olmuş ve sömürgeciler tarafından damgalanmışlardı.

M. Emin yoldaş, ancak liseye kadar okudu. Mücadeleye duyduğu sempati onu çok kısa zamanda profesyonelliğe itti. Onda ulusal kurtuluşçuluk bir varlık koşuluydu. Bu nedenle ailesinin tüm fertlerini mücadeleye çekti. Ondaki bu anlayış, ailesi ulusal kurtuluşa tabi kılmanın eşsiz bir örneğidir. 1985 Temmuz'unda Şırnak'ta sömürgecilerle çıkan çarpışmada şehit olan Parti ve HRK militanı **Nuri ASLAN**'ın

Mehmet Emin ASLAN, komutasındaki birliği ile...

devrimci olmasında ve gelişmesinde M. Emin ASLAN yoldaşın rolü önemlidir.

Mardin'de ulusal kurtuluş mücadelesinin ivme kazanması, sömürgecileri ve işbirlikçilerini telaşlandırıyordu. Önce DDKD devreye sokuldu. Denebilir ki DDKD, tepede kalan birkaç kaşarlanmış şefleri dışında Mardin'de tüm gücünü yitirdi. Ardından sömürgeciler ve feodaller silahlı KUK çetelerini devreye soktular. KUK silahlı çetelerinin saldırıları, 1979'da ÖY, DDKD ve KUK arasında yapılan UDG bloklaşmasına denk geliyordu. Bu karşı-devrimci blok devrimci önderlere, militanlara ve halka karşı komplolar düzenliyor, aşiretçi ayrılıkları körüklüyor, halk saflarında kaos yaratmayı hedefliyordu.

M. Emin yoldaş, Partinin Mardin'de ulusal kurtuluşçu kazanımlarını korumak için verdiği soylu mücadelede en önde yer alan militanlardan oldu. Onda devrimcilik ve ulusal kurtuluşçuluk silahlı mücadele ile bütünlük oluşturuyordu. Onda sömürgeciliğe karşı mücadele, işbirlikçileri ve uzantılarına karşı mücadele ile bütünlük arzediyordu.

1980'e gelindiğinde Mardin alanında PKK-MK üyesi **M. Hayri DURMUŞ** ile **Ferhat KURTAY** sömürgecilere esir düşüyorlardı. Bir yandan tutuklanmalar, diğer yandan feodal çeteler ve karşı-devrimci küçük-burjuva blokun saldırılarına karşı halkı ve ulusal kurtuluş örgütlenmesini koruma ve geliştirme mücadelesinde ağır yükü Mardin kadrolarının omuzuna bindiriyordu. M. Emin yoldaş, alanın tümünde birleştirici militanlık sergiledi. Görev ayrımı yapmayan, zorluk tanımayan, fedakar ve uyumlu kişiliği ile halkın büyük saygı duyduğu bir konuma yükseldi.

12 Eylül 1980 faşist darbesi, sömürgeci ordunun Mardin'e daha azgın saldırmasına yol açtı. Feodal çeteler, ajanlar ve muhbirler devreydeydi. Daha darbenin ilk günlerinde Derik'te Gep ve Bloka'da 12 Parti militanı şehit oluyordu. Cuntanın şiddeti, ulusal kurtuluş saflarında küçük-burjuva ve korkakların düşmesine ve kaçmasına yol açmıştı. Gerçek Parti militanlığı bu dönemde sınavdaydı.

12 Eylül'le, Partinin taktiğinde de değişiklik olmuş, kadroların geri çekilmesi ve loparlanma gündemleşmişti. Kadrolar, Güney Kürdistan'a geçmeye başlıyordu. Bu, Mardin'de ulusal kurtuluşçu kazanımların korunmasında ve geliştirilmesinde büyük bir darbe demekti. Bu, Mardin'de ulusal kurtuluş mücadelesinin yeniden örgütlenmesi ve yükselmesi için yeni bir dönemin başlangıcı demekti.

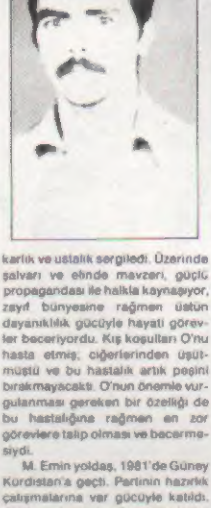

Bu dönemde M. Emin yoldaş, Mardin'de ulusal kurtuluş örgütlenmesinin en önemli kadrolarından biriydi.

önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, geçmişte belli ölçülerde varlık bulmuş olsalar da reformist ve ilkel milliyetçi grupçuklar için alanı yaşanmaz hale getirdi, bunları tephir ve tecrit etti. 15 Ağustos Partinin etki ve saygınlığını doruğa ulaştırdı.

M. Emin yoldaş, 1984 Ekim'inde Mardin bölgesine komite sorumlusu olarak atandı. O, alana varır varmaz taktik durağanlığın önüne geçti. Silahlı propaganda birimini örgütledi. Bölgesel eylem planları hazırladı. 1985'te ülke genelinde özellikle pratik yönetim düzeyinde yaşanan atılığın en fazla aşıldığı yerlerden biri Mardin bölgesi oldu. Bu gelişmede M. Emin yoldaşın yönetim gücü ve üretkenliği çok önemli yer tutar. O'nun pratiğinde, bir devrimci yöneticiliğin layıkıyla yapılması durumunda nasıl gelişmeler yaratabileceği en net bir şekilde görülür. Sözün kısa izahıyla, onda durmak, soyut değerlendirmelerle görev ertelemek yoktu. Hep üretme ve hep ilerlerne onda yaşam ilkesi olmuştu.

M. Emin yoldaşın yönetiminde 1985 yılı boyunca düşman birlikleriyle kıyasıya bir mücadele olacaktı. Aynı yıl içinde siyasal ve askeri eyleme şahit olmayan kaza merkezi kalmayacaktı. Derik, Kızıltepe, Cizre, Ömerli, İdil ve Midyat kaza merkezleri başlacak, siyasal ve askeri eylemler yapılacaktı. Devrimci intikam eylemleri, kitle çalışmaları köylülükte kabarmaya yol açtı. Gençlik saflarından ulusal kurtuluş birimlerine büyük katılımlar oldu. Katılımın sayısal yüksekliği düşmanı ürküttü. Mardin'in düşmanı ürküten başka yönleri de vardı. Buradaki gelişmeler, Güney Kürdistan kitlelerini doğrudan etkilemekte, ulusal birlik isteklerini harekellendirmekteydi. Mardin'in Botan'a komşu olması ve oradaki gelişmelerden doğrudan etkilenmesi, bu alanı hem ulusal kurtuluş mücadelemiz, hem de sömürgeci ordu açısından ileri bir savaş mevzisi haline getiriyordu.

1986 ile birlikte Türk ordusu Mardin'e ek birlikler yığdı. Sınırdaki önlemler arttırıldı. Ağalara dayanarak çete örgütlenmesini yaygınlaştırmayı hedefledi. Böylece 1986 yılı ulusal kurtuluş güçlerimiz açısından hayati bir yıl oldu. Kazanan ulusal kurtuluş oldu. Yine örgütlenmenin başında M. Emin yoldaş bulunuyordu. Bu defa hedef büyük düşman birlikleri, Mardin radarı gibi stratejik tesisler ve çete başları oluyordu. Çeteciliğe vurulan darbelerle, opa gelişme şansı tanınmadı. Sömürgeci ordunun operasyonları ardarda boşa çıkarılıyordu. Mardin'de ulusal kurtuluşçu gelişmeler, halk mücadele tarihimize altın harflerle geçiyordu.

Sömürgeciler için hedef belliydi: M. Emin yoldaşı cellat olarak adlandırıyor, sinsi komplolarla öldürmek istiyorlardı. Evet, ama O, sömürgeci kan emicilere ve halk düşmanlarına karşı cellattı. Düşman, O'nu hedeflediğce halk O'nu bağrına basıyordu. Parti, 3. Kongre süre bölgeden ayrıldı. **Maheum KORKMAZ Akademisi**'nde kaldı. **Parti, pratiğini başarılı görmüş ve 3. Kongre O'nu Merkez Komite üyeliğine atamıştı.** M. Emin yoldaş, bu göreve layık olmak için canla başla çalıştı. Güçlü bir özeleştiri verdi. Kongre kararlarını özümsemek ve planlamalara dönüştürmek için büyük bir çalışma yürüttü. 1987 baharına kadar Akademi yönetim birimlerinde yer aldı. Akademi'nin kurumlaşmasında önemli rol oynadı. Kadro ve savaşçıların eğitimini büyük bir itina ile yönetti. Savaşçılara ithaf edilen **"Yurtseverlik Üzerine"** broşürünü hazırladı. Ulusal kurtuluş taktiğinin bölgesel planlamalarının hazırlanmasını yönetti. Kısa sürede Kongre kararlarını kendinde en iyi somutlaştıran Parti kadrolarından biri haline geldi. Uzun bir devrimci süreci, tarihi deneyleri, Kongre kararlarının yetkinliği ile birleştiren M. Emin yoldaş, Kongre kararlarının pratiğe aktarılmasında da büyük bir rol oynadı.

1987 baharında ülkeye dönüş yapan ilk grubun içindeydi. Görevi ağır ama kutsaldı. Mardin eyalet sorumlusu olmuştu. Yanında eyalet askeri sorumlusu olarak **A. Gani ERKAN** (Delil) yoldaş vardı.

Yıl 1987. Mardin'de ulusal kurtuluş savaşımız, bu alanı bağımsızlık mücadelemizin en ileri mevzisi haline getirdi. Düşmanın askeri birliklerine ve çete yuvalarına vurulan darbeler Türk devletini sarstı. Öyle ki T. Özal'dan Genelkurmay Başkanına, İçişleri Bakanından süper valiye, Erdal İnönü'den Ecevit'e kadar tüm faşist-sömürgeci liderler, askeri erkan ve burjuva partilerinin liderleri Mardin'e doluştular. Binlerce askerin, özel timlerin, helikopterler ve panzerler eşliğinde operasyonların arttı. Mardin kuşatma altına alındı. Ama büyük bir uyanış içinde olan halk zaptedilemedi. ARGK, kitlelerle bütünleşti. Ağalar şehirlere sığındılar. Sömürgeci birlikler, geceleri tüm alanı ARGK'ye terketmek zorunda kaldılar. ve korkudan etraflarını mayınla döşediler. Halk her yerde ARGK'nin kahramanlığını anlatmaktaydı. ARGK'ye katılımda ve destekte yarış vardı.

Mardin'de bir tarih yaratıldı. Her gelişmenin bedeli vardır. Hele Kürdistan'da ileriye doğru her adım ancak kanla sağlanabilir. Özgürlük ağacı kanla büyütülür. 1987 yılının büyük atılımının şehitleri **Mehmet ATAASLAN, Ramazan KARATAY, M. Uğur KELEKÇİER, Süleyman ERDEM, Abdulhalim ZEREN** ve **A. Gani ERKAN**, halkın isimlerinden bile cesaret bulduğu güçlü komutanlar olarak tarihe geçtiler.

Parti III. Kongresi ardından Mardin eyaletinde yaratılan devrimci gelişme, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişim özellikleri ve sorunlarının da daha net görülmesini sağlayan tarihi önemdeki derslerle doludur. Başta M. Emin ASLAN yoldaş olmak üzere, isimleri bu dönemin yaratıcı eylemiyle anılacak olan ulusal kurtuluş savaşımızın komutan ve savaşçıları, Kürdistan'da bağımsız geleceği yaratma mücadelesi verenlere değeri hiçbir karşılıkla ölçülemez olan bir mirası devretmişlerdir. Onlar, düşmana karşı gösterdikleri üstün savaşçılık ve cesaretten daha da fazla olarak, toplumumuzun ve bireyin zayıflıklarıyla savaş pratiğine kendilerini katık etmenin öncüleri sıfatını kazanmışlardır. Devrimciler, hiçbir şeyde olağanüstülük aramaz, böylesi yaklaşımlara itibar etmezler. Devrimciler olağanüstü insanlar değildirler. Onlar güçlü ve zayıf yanlarıyla toplumu kendilerinde temsil eden, ama toplumsal zayıflıkları da her şeyden önce kendilerinde yenme mücadelesi veren insanlardır. Öncü olmanın anlamı da buradadır. M. Emin ASLAN yoldaş için de, her PKK savaşçısının en doğal özelliği olan yiğitlik, fedakarlığı, cesaret ve inancı noktasında bunları en iyi temsil edenlerden biri olduğu dışında bir değerlendirmeye gerek yoktur. Adı bile düşmanda dehşet yaratan bir militan olması, O'nu bu bakımdan zaten yeterince anlatmaktadır. Komutanlığını yaptığı bir savaş pratiğinin derslerine gelince, bu konuda elbette sonuç çıkarılacak ve pratiğe aktarılacak son derece önemli hususlar vardır. Şehitlere bağlılığın anlamını bunun dışında yorumlamak da mümkün değildir.

O halde diyoruz ki, M. Emin yoldaşın anısı ve önemli derslerle dolu pratiği, daha güçlü bir devrimciliğe yönelmemizde daima dayatıcı olacak ve öğrettiği dersler zafer yolunda ilerleyen mücadelemizi daha da güçlü kılacaktır.

VATAN

Yeratırken zaferi kızıl şelaklarda
dağlarımız uludur
gökler kadar
ve maamavidir gökleriniz
denizler kadar duru.
Ve ölüm sessizliğinden eser yok
ne de ölüler ardındaki yastan.
En zifiri karanlıklar
ve cehennem kuşaklarının
lanetli surallarından
akan vahşete isyan,
isyanın vatanı..

Yani
Nemrutlar,
Ağrılar,
Cilolar
ve Zağroslar kadar yüce,
okyanuslar kadar derin
yemyeşil ovalar üstünde
hayat kader taze
kızıl deryalar ötesi kan!
Yani VATAN... VATAN... VATAN!..

Ey sen...
Kürdistan denilen VATANI..
Ey sen...
şafağın söktüğü yerde
hayata susayanı..
Ey sen...
olmaz denilene isyanı..
Yeratırken
her şeyi ile destanı..
Kandan oluşan lutsen
cehenneme isyanı
Yani sen...
ölümler içinde yaşam
ve yaşamlar içinde
en özgür yarınlara
koşan diyarı..
Ve olmadın hiçbir zaman
lanet okuyana yar,
sana sevdalılar
bağrında yatanı..
Çağlar öteseine uzanan
kuşakların hayalı,
bir gün kemiğe değdiği
yerde haykıran...
Dizlerin dermanının kesildiği
ve kalp atışlarının
en hızlısından
kopan ses dalgalarının
değdiği yerde ayağa kalkan
topraktan oluşan hayat..
Yani sen boydan boya isyan,
isyanın VATANI..

Onlarla yaramız ağır,
yaramız keskindir kılıçtan.
Öfkemiz yiğidır,
volkandan beter volkanı..
Umutlarımız taptazedir
Mayıs günlerindeki
doğayı aşan...
Ve yeniden başlamış gibi
yıkmak üzere
cellat sürülerinin kalelerini.
Ve kan
ve katliam
ve ömeğin üstünde oturan,
yaşama düşman
sana düşman olan
her şeye isyan,
isyanın VATANI..
Bir dünya taşırız yüreğimizde
yeni mi yeni,
mutlu mu mutlu
kızıl kor gibi.
Ve omuzlarımızda taşırız
yüklü yaşam bulutlarını.
İnsanlığa sevdalı
doyulmamış yaşama hasret,
en güzel dünyaları
yaratmak uğruna.
İşte bunun için seçtik
en şerefli ölümden ölümsüzlüğü
ve özgürlüğe düşmanı öldürmeyi.

Yeminlidir sana VATANI..
Vatan diye haykıran...
Bir tek tutkusu,
bir tek hasreti,
bir tek umudu var ONLARINI..
"Ya özgür vatan
ya ölüm" diye haykıran...
Umut yüklü dağlar,
coşkun nehirler
ve hayat pınarlarından
boşalan kan gururludur.
Vatanda destan,
destanlarla yazılan isyan,
isyanın KÜRDİSTANI..

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Şubat-Mart '88 konuşmalarından alınmıştır

Teslimiyeti Yaşayan Bazı Güçlerin Durumu ve Mücadelemize Yönelik Olası Etkileri Üzerine

Türkiye halkının öncü gücü olması gerekenler, çok çirkin bir teslimiyeti hem de faşizmle işbirliği temelinde yaşıyorlar. Bu, kapsamlı ele alınması gereken, başta Türkiye halkı olmak üzere mücadelemiz üzerinde de eğer önlem alınmazsa olumsuz etkileri olabilecek yeni bir teslimiyet dalgasıdır. Türk burjuva milliyetçiliğinin taşıst biçimleriyle en tehlikeli bir şekilde örgütlendirildiği ortadayken onunla uzlaşmak, hem de bu uzlaşma sosyalizm adına ve ulusal direniş mücadelemize karşı yapılmak isteniyor. Bu gelişmeler de soruna yaklaşırken ve bu tehlike ile mücadele ederken, son derece ilkeli olmamızı ve adımlarımızı dikkatli atmamızı gerektirmektedir.

Dikkat etmemiz gereken ikinci tehlike Kürt ilkel milliyetçiliğinden kaynaklanandır. İlkel milliyetçilik, halkı ulusal kurtuluşa götürmediği ve bunu gerçekleştirme gücünde olmadığı gibi demokratik mücadeleye de sonuna kadar kapalıdır. Buna rağmen, Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş hareketimiz üzerinde her türlü uzlaşmaya giriyor ve tehlikeli ilişkiler geliştirmeye çalışıyorlar.

Kısacası, ister sosyalizm adına geliştirilen TKP teslimiyetçiliği ve isterse de ulusal kurtuluşculuk adına, ilkel milliyetçilik tarafından girilen tehlikeli yönelimler, esas olarak parti ve ulusal kurtuluş hareketimizin sağladığı gelişmeyi ve onun, önemli sonuçlarını tasfiye etmek; yine bu güçlerin bu yolla sarsılan çıkarlarını korumalarını amaçlıyor ki, TKP'nin korumak istediği çıkarlar son tahlilde şöven Türk burjuva milliyetçiliği tarafından yönlendirilen, Türk kapitalizminin en gerici, tekelci ve işbirlikçi çevrelerinin çıkarlarıdır. İhaneti ve uzlaşmayı yaşayan bu çıkarın araçları, dünya genelinde sözümona çok sınırlı bir 'barış' için halkımızın tüm kazanımlarını feda edebilen, göze alan katı yürekli insanlardır. Bunlar, kendileri için rejimden icazet alma uğruna, tüm örgütümüzün yok olmasına çalışacak ve onunla savaşmaya girmekten kendilerini alıkoyamayacak kadar karşı-devrimci bir ruhun sahibidirler.

"... TKP'nin güncel durumunda yaşananlar da tarihsel süreçte yaşananlardan uzak değildir. Geçmişte TKP kendi yanlışları veya Kemalizmi savunma, onun cumhuriyetine ulaşma çabası ile kendisini tasfiyeciliğe götürdü. Bu yanlışı günümüze kadar da sürdü. Bugün de TKP'nin dönüşünde bu politikanın ağırlıklı bir etkisi vardır. TKP'nin kendisini kemalist devletten bir türlü kopermamasının nedeni de, bu tarihsel geçmişin günümüze kadar sürmesidir. Ancak, günümüzdeki teslimiyetçiliğe yol açan başka nedenler de vardır..."

İlkel milliyetçilik ise, o güdük saltanatlarını en asağlık çıkarlar temelinde sürdürmek için, bugün en tehlikeli, barbar ve katlamcı çevrelerle ilişkiye girmekten çekinmeyecek kadar gözükara davranıyor, çok değişik düzeylerde doğrudan ya da dolaylı olarak mücadelemizin önüne dikiliyorlar. Bunlar, yüzyıllardan beri var olan, halkımızın inkarına yönelik tüm politika ve devranışların ve sınıf çıkarlarının, PKK'nin şahsında yıkılmasına duydukları tepki ve rahatsızlığı gidermek için, Partimizi uysal bir araca dönüştürmek ya da bu gerçekleşmez ise komplolarla tasfiye etmek gibi, hiçbir şart altında kabul edilemez tutumların ve bunun ardındaki politikaların sahipleri oluyorlar.

Biz, savaşımızı en zor koşullardan bugüne getirmeyi, adım adım her şeyin nasıl kazanıldığını ve nelerin kazanıldığını bilen bir hareket olarak elbetteki değil bunların etkisinde kalmak ve gerilemek tam aksine bunların bütün kışkırtıcılarını, karşı-devrime götüren çabalarını görecek ve ezeceğiz. Yine sosyalizme ve ulusal kurtuluşçuluğu küçümseme yeteneğimizde, doğru sahip çıkacağız. Bunları çok iyi değerlendirerek, bunların dayatmak istedikleri bas para etmez tehlikeli ömellerini kırsaklarında bırakacağız.

TKP Teslimiyetçiliğinin Tarihsel ve Güncel Temelleri

Adı komünist, gerçekte ise burjuvazinin resmi komünist partisi olan TKP, hali hazırda bir teslimiyet sürecini yaşıyor. Bu eğilim, kesinlikle dünya proletarya devrimleri çağında gecikmiş Türk burjuva uluçcuğunun Osmanlı İmparatorluğunun yıkılış sürecinde duydukları büyük üzüntüyü, büyük yılgınlığı, büyük Ekim Devriminden yararlanarak ve onun gücüne dayanarak imparatorluk ülkülerini tekrar canlandırmaya dönüştüren ve yeni bir ad altında, yeni bir sınıf temelinde bunu gerçekleştirmeye çalışan güce hizmet etmenin ötesine geçmeyen, Osmanlı İmparatorluğunun kahrını paşa bürokratlarının kendilerine yakıştırdıkları bir isim olmaktan öteye gitmeyen, gerçekte ise cumhuriyet ve demokratlıkla ilişkisi olmayan kuruluşun daha da yükselmesi ereği ile yola çıkan bir örgüttür. TKP'nin kurucularının, TC henüz tam oluşmadan bile onun temsilcilerinin çağrılarına uyarak yola çıkmaları bile bunların ne denli cumhuriyetin emirlerinde olduğunu gösteriyor.

TKP, bağımsız oluşmuş bir güç değildir. Bunlarda çöküşe giden Osmanlı İmparatorluğunu yaşatma emeli vardır. Hakim sınıf eğemenliği TKP'nin biricik özlemidir. Onun bu şekilde bir gelişmeyi yaşaması için dayanakları da var. Buna ulaşmak için bir yandan Ekim Devriminde diğer yandan ise halkımızın içindeki işbirlikçilere dayandılar ve halkımızın direnmeci geleneğini kullanmak istediler. Tabii ardından bunların, halkımızın başına neler getirdiğini biliyoruz. Demek ki, Türk milliyetçiliğinin, Osmanlı İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde oluşduğu burjuva uluçcuğuç ve onun ürünü olan cumhuriyet, TKP'nin de ulaşmak istediği asıl amaçtır.

TKP, kemalist burjuvazinin emirleriyle yola çıktığı için, kurduğu hayallerin kurbanı oldu. Cumhuriyetin kuruluşu bunların programlarının da sonu oldu. 1925'te TKP'de yaşanan büyük tasfiyecilik hareketi ve ardından Kemalizme yapılan sunuculuk bu bitişin bir izahıdır. Bunlar, kemalist burjuvaziyle dişe diş bir mücadele içinde olmaları gereken bir dönemde bu burjuvazinin emirlerine girdiler ve onlara karşı olan her şeyle bir savaşım içinde oldular. Bunlar, o kadar onursuzdurlar ki, en fazla düşürüldükleri ve uşak durumuna geldiklerinde bile yine ona bağlı kalmaktan, onun şoven ve katlamcı gelenek ve karakterini ilericilik olarak sunmaktan geri durmadılar. Kemalist burjuvazinin katliamlarını bile alkışladılar.

TKP'nin güncel durumunda yaşananlar da tarihsel süreçte yaşananlardan uzak değildir. Geçmişte TKP kendi yanlışları veya Kemalizmi savunma, onun cumhuriyetine ulaşma çabası ile kendisini tasfiyeciliğe götürdü. Bu yanlışı günümüze kadar da sürdü. Bugün de TKP'nin dönüşünde bu politikanın ağırlıklı bir etkisi vardır. TKP'nin kendisini kemalist devletten bir türlü kopermamasının nedeni de, bu tarihsel geçmişin günümüze kadar sürmesidir. Ancak, günümüzdeki teslimiyetçiliğe yol açan başka nedenler de vardır. TKP'nin somutunda yaşananlar, daha sonra benzer oluşumlarla da dünya halklarının gelişimi önüne birer tasfiyeci olarak çıkmasına da yol açmıştır. Diğer bir deyişle, böylesi bir oluşumun sosyalizm bünyesinden erkenden tasfiye edilmemesi, başta Ortadoğu olmak üzere, birçok halkın önculüğünün durmura uğratılmasına yol açmıştır. Bu açıdan TKP olayını ve buna bağlı olarak sosyalizmde yaşanan gelişmeleri, bu yıllardan alıp değerlendirmek ve günümüze getirmek, birçok sorunun aydınlatılması için gereklidir. Bu bakımdan biz daha önceki değerlendirmelerimizi de tamamlayan bir yaklaşımla sorunun bazı boyutları üzerinde durmak istiyoruz.

"... Lenin'in ölümüyle birlikte parti içerisinde bir önderlik çekişmesi de ortaya çıkar. Stalin, Bolşevik çekirdek içindedir; O, daha çok örgütülülük ve eylemlilik hattında yer almıştır. Stalin, Lenin'in sadık bir izleyicisi durumundadır. Troçki ise geleneksel olarak, bizzat kendisinin açıkladığı gibi, leninist değildir. Fakat, Lenin'le sık sık ortak çalışan birisidir. Troçki, zaman zaman Bolşevik çekirdeğin içinde çalışır, zaman zaman da bloklar oluşturmaya gider. Lenin'in ölümüyle, Troçki, önderlik sırasının kesinlikle kendisine geldiğini, ikinci adam olduğunu iddia ediyor, tabi ki, birçok konuda Stalin'le ayrılığa düşüyor..."

Bunları da açmakta yarar var. Mevcut politikanın sadece TKP'de yaşanmadığını, Ortadoğu'da benzer gelişmelerin diğer klasik komünist partilerde de yaşandığı ve tasfiyeci oluşumlara yol açtıkları gözönüne alınırsa, bu sorun üzerinde daha geniş durmak gerektiği de ortaya çıkmaktadır. Çünkü, bu güçler günümüzde "kapitalist olmayan yol" adı altında "sosyalistlik" adıyla özünde burjuvalığı geliştiren ve sonunda emperyalizme boyun eğmeye kadar götüren politikaların oluşmasına temel teşkil ediyorlar.

Biz, bu konuda ister resmi-gerçekleşen sosyalizmde olsun, ister gayri-resmi çeşitli benzer anlayışlar içinde kendini örgütlemiş olanlar olsun, hepsiyle kıyasıya bir mücadeleyi yeniden gündemleştiremezsek, kendi yaratıcı sosyalizm anlayışımız kadar, devrimci sosyalizmin dünya çapında gelişmesine de fazla katkıda bulunamayız.

Bilindiği gibi1920'lerde Rusya'da zafer kazanan Ekim Devrimi ciddi tehditlerle karşı karşıyadır. Sovyetler devrimi ilerletemek için dünyadan tecrit olmuş durumdan kurtulmak ve iç savaşın yıkıntılarını temizleyip, sosyalist inşaya yönelmek istemektedir. Bilindiği gibi, Rusya'da sosyalizmi inşa çabaları başarı kazanır. Bizim burada, bunları bu şekilde vurgulamamızın nedeni, o dönemki koşulları bilmek ve bu dönemde Türkiye'de ortaya çıkan resmi TKP'nin sosyalizme ilişkisinin ne derecede olduğu ve onunla ne kadar içiçe olduğu sorunudur. Yine, bu resmi TKP denilen olay ne kadar sosyalizmin karşısındadır. Bu sorulara verilmesi gereken cevap esas olarak günümüz için büyük bir önem taşımaktadır. Bu, yalnız Türkiye ve Kürdistan için değil, genel açısından da cevaplandırılması gereken bir sorudur.

İç savaşın Sovyetlerin zaferiyle bitmesi, sosyalizmin inşası ve proletarya iktidarının sağlamlaşması için önemli bir sonuçtur. Yine, bu zaferle birliğin bu temelde özgür bir şekilde gerçekleştirilmesi gerektiği, devrimin ana bir yasası şeklinde koordine edilerek çözümlendi.

Sosyalist uygulamaya geçiş sürecinde Lenin ölür. Lenin, proletarya diktatörlüğünün temellerini atmakla birlikte onun güçlü uygulamasını yaşamadı. Ulusal sorunun ülkede ve başlangıç düzeyinde çözümünü göstermekle birlikte daha sonraki gelişimini göremedi. Sosyalist ekonominin inşasına yönelik temel ilkeleri koymakla birlikte, uygulanmasını adım adım göremedi.

Lenin'in ölümüyle birlikte parti içerisinde bir önderlik çekişmesi de ortaya çıkar. Stalin, Bolşevik çekirdek içindedir; O, daha çok örgütülülük ve eylemlilik hattında yer almıştır. Stalin, Lenin'in sadık bir izleyicisi durumundadır. Troçki ise geleneksel olarak, bizzat kendisinin açıkladığı gibi, leninist değildir. Fakat, Lenin'le sık sık ortak çalışan birisidir. Troçki, zaman zaman Bolşevik çekirdeğin içinde çalışır, zaman zaman da bloklar oluşturmaya gider. Lenin'in ölümüyle, Troçki, önderlik sırasının kesinlikle kendisine geldiğini, ikinci adam olduğunu iddia ediyor, tabi ki, birçok konuda Stalin'le ayrılığa düşüyor.

Ölçüt Lenin ve Leninizm Alınmalıdır

Lenin, Karl Marx ve Friedrich Engels'in temellerini atıp geliştirdikleri bilimsel sosyalizmi esas aldı; onu, emperyalizm koşullarına uyarladı ve emperyalizm koşullarında devrim teorisinin nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda ilerletti. Lenin, emperyalizm çağının Marksizmine ulaştı, buradan yola çıkarak emperyalizme karşı devrimin hangi tip örgütlenmeyle zaferi yaratacağını gösterdi. I. ve II. Enternasyonal döneminde tam bilinçlaşmamış örgüt problemine Bolşevik Parti geleneğiyle bir cevap buldu, bir katkı sağladı.

Lenin, örgüt aracını sınıf savaşımı içinde çelikleştirerek, somut koşullardan kaynaklanan doğru taktikler içinde savaşbraraak geliştirdi. Lenin, bu aracı geliştirirken özellikle II. Enternasyonal oportünizmine dikkati çekti. Lenin, devrimci örgüt ilkelerini, oportünist örgüt ve taktik anlayışına karşı savundu (1905). Birinci Rus Devrim deneyinde, Lenin, devrimci örgüt anlayışının sonuçlarını çok iyi ortaya koydu, analiz etti ve buradan kalkarak II. Enternasyonal oportünizminin Rusya'deki uzantıları olan Menşevikleri, karşı-devrim yıllarında tasfiyeciliği ve Bolşevikleriı Menşevikler arasında ortayolculuğu temsil eden ve küçük-burjuva biriyciliği olan Troçkizmi mahkum etti.

Lenin, bunları mahkum etmekle kalmadı, adım adım devrimin nasıl hazırlanması gerektiğinin ve devrimci örgütlenenin yolunu açtı.

Lenin, 1914-18 Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının neden ve sonuçlarını doğru kestirebildi, emperyalist savaşa iç devrimle karşılık vererek en zayıf halkadan sistemi parçalayarak zafere gidebileceğine inandı. Bu temelde devrimin somut, güncel bir olay gibi düşünülüp partinin buna göre hazırlanmasını Rusya koşullarına uygun bir devrimci ayaklanmayla zaferin gündemde olduğunu kestirdi. Bunun için partinin örgütülülüğünü geliştirdi. Emperyalist güçler arasındaki savaşı iç savaşa dönüştürme sloganını adım adım örgütledi ve emperyalist-feodal Rus Çarlığının en zayıf anında vıkılışını gerçekleştirdi.

Lenin, kesintisiz bir biçimde burjuva-demokratik devriminden, Büyük Ekim Devrimiyle sosyalist devrime geçişi sağladı. Lenin, üç yıl süreyle Ekim Devrimini boğmak için yıkıcı bir savaş yürüten Rusya'nın emperyalist güçlerce desteklenen karşı-devrim güçlerini yenilgiye uğratan devrimci-yurtsever savaşın başında oldu.

Troçki'nin lehine söylenenler

fazla bir şey değildir. Birlikte çekilebileceği söylenmiştir Lenin de yaşamında hep bunu yapmıştır Lenin Troçki ile uzlaşabileceği kanısındadır Ama tehlikeli yönlerini de sık sık söylemiştir Kendisinden sonra da muhtemelen Troçki da çalışabileceğini belirtmiştir Ama Troçki'nin sağlam bir unsur olmadığını da vurgulamaktan geri kalmaz

Lenin yaşayanda Stalin den şu sözcüklerle bahseder. Büyük Rus gövdesinizde duşme tehlikesi vardır" Yani ezilen ulus milliyetçisi olmayayım derken, hakim ulus milliyetçiliğine kayma tehlikesine dikkat çekti Lenin, bütün gücün Stalin'in elinde yoğunlaşmasını da kaba biçimlerinden dolayı tehlikeli bulur ve böylesi bir durumun sakıncalı sonuçlar yaratabileceğine dikkat çeker Lenin'in, ulusal soruna bakışında proletarya diktatörlüğünün geliştirilmesi sorunlarında Stalin'e ilişkin kaygıları var Fakat yine de Stalin'in sağlam bir pratikçi olduğundan emindir

Sosyalizmin, Türk Burjuva Ulusal Kurtuluş Hareketiyle İlişkileri ve Bunun TKP'ye Yansıması

Lenin, Türkiye ulusal kurtuluş hareketiyle ilişkiye önem verir Türk burjuvazisi ile SSCB arasındaki ilişkiler Lenin sağken kurulur SSCB, kemalistlere karşılıksız silah ve yüklü miktarda altın verir

Lenin'in, bu ilişkiyi kurmakta ve karşılıksız yardımı yapmakta, kesinlikle ölçütü şudur 1920'lerde Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin etrafında bir kuşatma vardır Avrupa'dan Karadeniz'den ve Sibirya'dan emperyalist güçler Rusya'nın karşı-devrim güçlerini ve Çar generallerini silahlandırarak henüz yerine tam oturmamış sosyalist iktidarı yıkma savaşı yurutmektedirler Bu kuşatma ve saldırılar 1918 den 1921 yılına kadar sürer Bu kuşatmayı yarmak zaman ka-

"... Lenin, Türk ulusal kurtuluş hareketiyle girdiği ilişkilerde de kesinlikle böyle bir anlayış içindedir. Bu anlayışta "kapitalist olmayan yol" tezi yoktur. O dönem, İstanbul ve Anadolu'nun önemli bir kesimi İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından işgal edilmiştir. Bunlar, Kafkaslar'dan ve Karadeniz'dan Sovyetler'e karşı yıkıcı bir savaş yürütmektedirler Eğer bunların işbirlikçileri Anadolu da hakim olurlarsa Kafkaslar da ayaklanma halinde olan Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ın sağ milliyetçileri güçlü bir karşı-devrim ordusunda birleştirilip, hakim emperyalist güçlerin yardımıyla Ekim Devriminin yıkma tehlikesini yaratabilirlerdi.. "

zanmak, sosyalist iktidarın toparlanmasını sağlamak ve Ekim Devriminin yaşatmak için hayati bir önemdedir Bildiğimiz Brest-Litovsk antlaşması vardır Bu antlaşmayla Lenin Sovyet ülkesinin büyük bir parçasını Almanlara bırakır Sözkonusu antlaşma, karşı-devrimci kuşatma ve birçok önemli girişimi yarım bırakır Ama Lenin belirttiğimiz nedenden antlaşmayı imzalamak zorunda kalmış ve antlaşma Ekim Devriminin yaşamasına hizmet etmiştir NEP döneminde de belli ölçüde kapitalist gelişmeye izin verilmiştir Bunlar taktik uzlaşmalardır Lenin'in bu konuda çok usta olduğunu biliyoruz

Lenin, Türk ulusal kurtuluş hareketiyle girdiği ilişkilerde kesinlikle böyle bir anlayış içindedir Bu anlayışta kapitalist olmayan yol tezini yoktur O dönem, İstanbul ve Anadolu nun önemli bir kesimi İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından işgal edilmiştir Bunlar Kafkaslar dan ve Karadeniz dan Sovyetler e karşı yıkıcı bir savaş yürütmektedirler Eğer bunların işbirlikçileri Anadolu da hakim olurlarsa Kafkaslar da ayaklanma halinde olan Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ın sağ milliyetçileri güçlü bir karşı devrim ordusunda birleştirilip, hakim emperyalist güçlerin yardımıyla Ekim Devriminin yıkma tehlikesini yaratabilirlerdi

İşte, Türk ulusal kurtuluş hareketi Anadolu da başarıya ulaşırsa, Sovyet devleti için bu tehlike geçici de olsa ortadan kalkacaktı Türk ulusal kurtuluş hareketi objektif olarak Ekim Devrimi için güçlü bir destektir İşte, Lenin'in önderliğinde Mustafa Kemal ile kurulan ilişkinin özü budur

Bu ilişkiden hareketle Mustafa Kemal'e ve kemalistlere sosyalizm dostu rolleri biçtiğimiz Tam aksine Anadolu hareketinde Kemalizm en gerici öğedir Kemalist hareketin etkin öğesi Osmanlı egemenliği artığı paşalardır Lenin de kemalist burjuvazinin ne kadar despot ve emekçilerin düşmanı olduğunu bilir Cilız ve gudük bir burjuva ulusal kurtuluşçuluğu olduğunun farkındadır Lenin, daha 1921'de kemalistlerin kendilerini emperyalistlere satma hazırlığı içinde olduklarını söyler

Aynekim aynı dönemde kemalist burjuvazi Ermeni halkına karşı katliamlar yürütür TKP'nin önderlerini katletmekle Anadolu halk hareketinin radikal öğelerini tasfiye eder Buna rağmen, bunlar ilişkinin önünde engel olarak tanınmazlar ve biz Sovyetler bu ilişkilerinde hakkidırlar diyoruz. Ekim Devriminin karşı karşıya bulunduğu önemli tehlikelerden kurtarılması için böylesine taktik bir ilişki, yerindedir ve ilerlemeye hizmet ediyordu

Türk burjuvazisinin de başka çaresi yoktur Karşı-devrimin güçlü olduğu bir Rusya'yi düşmanlarla düşmanlığına rağmen Ekim Devriminin zafer kazanması objektif olarak Türk ulusal kurtuluş savaşının zafer kazanması demek olduğundan bu ilişkiye yönelir

İşte ilişkiyi zorunlu kılan böylesine denk ilişkiler ve ortak koşullardır M Kemal in ne denli komünizm düşmanı olduğu "komünizm her görüldüğü yerde ezilmelidir" sloganında ifadesini bulur Lenin in de ne denli burjuvaziye karşı olduğu, ona karşı proletarya devriminin gerçekleştirmesinde görülür

Ama tarihsel zorunluluk ikisini taktik bir ilişkide bulunmaya götürüyor

Bu ilişkiyi neden bu denli detaylı anlatma gereği duyduk? Daha sonra bu ilişki stratejik bir ilişkiye dönüştürüldü Yani sosyalizmin çeşitli koşullarda burjuvazi ile girdiği bu taktik ilişkiler, "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş" sloganı ile politik olarak ifade edildi Bu dönüşüm kesin burjuva ideolojisi ve çizgisini doğrumasına rağmen uzun yıllar bu yetersiz ve de tahrif edilen ilke SSCB nin dış politikasının ana bir öğesi haline geldi

"Kapitalist Olmayan Yol" Tezi Üzerine Bazı Tarihi Gelişmeler

Sene 1924 Komunist Enternasyonalin toplantısıdır yardır Ve burada önemli bir tartışma olur İngiliz delege Roy, "kapitalist olmayan yol tezinin artık tüm burjuva önderlikli hareketlerin ne kadar ilerici ne kadar gerici oldukları tartışılmadan desteklenmesinin ve bunun bir politika olarak tüm dünyaya yayılmasının sakıncalarını dile getirir bunun sosyal-sovenizme götüreceğini söyler Lenin artık hayatta yoktur Stalin ve diğerleri vardır

Yine aynı dönemde TKP'nin temsilcilerinin de III Enternasyonal toplantılarına katılması sözkonusudur Aslında 1924 ten sonra TKP'nin Komunist Enternasyonalde bir daha sesine rastlanmaz Komunist Enternasyonalin V Kongresinin 25 oturumunda Ukrayna delegesi Manilovki, TKP'yi *"Gerçekte proletarya ile burjuvazinin ulusal işbirliğini savunan aydınlıkçı yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir Eski Avusturya İmparatorluğunu, Ukraynalı sosyal demokratların ve Avrupa nın Polonya ve sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes. Türk yoldaşlarımızın yanlışlarının köklerinin II Enternasyonalin bütün sosyal patriyotik ideolojisinde olduğunu anlayacaktır"* (Mete Tuncay, Türkiye de Sol Akımlar) belirlemesiyle tehlikeli bir sosyal-şovenizmi temsil etmekle suçlar Kapitalist olmayan yol'un burjuva hareketi sonuna kadar desteklemek olarak anlaşılmasının, sosyal-şovenizme ve burjuva kuyrukçuluğuna sonuna kadar kapısı aralandığı TKP'nin örgüt kışılığında isim verilerek açık olarak ortaya konur Kaldı ki Baku Doğu Halkları Kurultayında Lenin tarafından da taktik olarak benimsenen burjuvazi ile ittifakın değişen koşullarda benzer şekilde sürdürülmesi ve teminat "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş ilke sinin tahrif edilerek ve bu ilkeye maledilmeyen birçok ülkede burjuva kuyrukçusu komunist partilerinin elyle halk hareketlerinin tasfiyesine yol açacaktır

Aynı konuda oldukça öğretici bir de Çin deneyi vardır Çin deneyimi konusunda Mao ve Stalin en son derece öğretici tartışmaları vardır Bu tartışmada Mao Çin burjuva örgütü Koumintang'la ittifakta fazla bulunleşmeden, onların kuyruğunda yuzmeden yurumeyi, ayrıca onlarla kurulan bloktan aymamayı proletarya önderlikli bir sa vaşa yönelmeyi ve genişlenin on plana alınmasını savunur Uzun surali halk savaşı ilk defa böyle potansiyel bir tez olarak gündeme gelir Daha çok Rus devrim geleneğine bağlı Stalin ise, Çin komunist leninin, -Türk deneyiminde olduğu gibi- Koumintang'la daha fazla yol alması gerektiğini savunur, ki bu o zaman Komintern'in de görüşüydü Kaldı ki Türk deneyi hem Çin komunistleri hem de Çin burjuvazisi için derslerle doludur Can Kay Şek komunistleri saf dışı etmeyi beceren M Kemal'e hep oykunur ama başaramaz Çin komunistlerinin de başarılarının önemli bir yanı, TKP gibi davranmamış olmalarıdır

Mao, III Enternasyonal in görüşüne karşı direnir Mao nun haklı olduğu ortaya çıkar Koumintang çok geçmeden komunistlere yönelir, birkaç şehir ayaklanmasının ardından binlerce komünisti katleder Bu ağır bir yenilgi ve kayıptır

Mao bundan dersler çıkarır Hemen ardından şehir ayaklanmaları yerine geniş bir orduşunu kurmaya ve geniş bir savaşını geliştirmeye girişir Uzun yürüyüş ve kızıl siyaset üslerin inşasıyla gerillanın temellerinin atılması ve Çin üzerine Komintern in görüşlerine rağmen Mao nun inandığı yolda yürumesinin anlamı budur Bu durum, Partide Mao nun etkinliğini arttırır Bu durum tartışılır Muhim olan Mao nun haklılığının ve bu haklılıkla birlikte devrimci taktiğin ortaya çıkmasıdır

Mao milli kurtuluş cephesinde proletaryanın önderliğini üstelik Koumintang'la birlikte yuruyerek gerçekleştirir Bunu TKP gibi burjuva kuyrukçuluğu yaparak değil örgüt ve eylem bağımsızlığını koruyarak ve onu geriliaya dayandırarak sağlar III Enternasyonal e rağmen Mao doğru yoldadır Bu her şeyde Roy un anlatmak istediklerinden ve Manilovki nin dikkat çekişi sosyal-şovenizmden kurtulma ve bağımsız çizgisini gütmenin pratikte uygulanmasıdır Bu açıdan Mao III Enternasyonal e rağmen, eşmurgesel devrimlerin stratejik bir önderliğini geliştirmede sözsahibidir Mao, Ekim

"...İster Stalin, ister Mao olsun, onlar tarafından da hatalar yapıldığını söylemek gerekiyor. Neterdir bu hatalar? Stalin'de örgüt içi alanıyeti daraltmaktan sözetmek gerekir. Günümüzde buna "Glasnost"la karşılık veriliyor. Yine parti içi demokrasinin tam sağlanamayışından bahsediliyor ki, bunun da ilk emperyalist dünya savaşı arasındaki özgü koşullarla izah edilebilecek nedenleri var Ama tüm bunlarını proleterya diktatörlüğü ve proleterya demokrasisinin sorunlarıyla yakından ilgili olduğu açıktır..."

Devriminin açtığı sosyalizm yolunu somurgelerde derletmiş halk savaşı teorisi ve taktiğini çeşitli sapmalara karşı -ki bu sapmalar Komintern den kaynaklansa de- korumayı ve bu sapmaları yenmeyi başarmış, bu anlamda yaratıcı bir önder ve sosyalizme katkı sağlamış bir kişiliktir

Daha sonraki süreç de bildiğimiz gibi çok zengin deney ve derslerle doludur Milli kurtuluş cephesi -Japon işgaline karşı ulusal kurtuluş savaşını- kurulmuş ve geliştirilmiş, tüm fırtınasızlığına rağmen uzlaşma eden bırakılmamış, savaşın içinde ve Japon işgali sonra eren ve mezhez savaş derinleştirilmiş ve Çin Halk Cumhuriyeti kurulmuştur Burada dikkat edilmesi gereken önemli husus şudur Mao Stalin in de içinde yer aldığı ve bir sağ sapma olarak değerlendirilmesi gereken III Enternasyonal'in bu tutumuna ideolojik ve siyasal tavır almasına rağmen, Stalin'le yakın ilişki halindedir Can devriminin zaferlerinde Sovyet Kızıl Ordusunun desteği ve onların yoldaşlığının payı büyuktur Mao Stalin i bazı noktalarda hatalı bulmakla birlikte büyük oranda doğru yaptığı şeklinde belirtmekler de yapar

Daha sonraki dönemde Mao Stalin den sonraki Sovyet Rusya da gelişmelerden revizyonizmin ve kapitalizme dönuşun temellerinin atıldığı dönem olarak bahseder Mao 1950 lerin sonlarından itibaren modern revizyonizme karşı mücadelenin bayraktarlığını yapar Bu mücadele süreci içinde kültür devrimine yönelir Fakat kültur devriminin sonuçlarında fazla başarıya ulaşmamıştır Bu, Stalin in başına gelenlerin, onun da başına gelmesini önleyememiştir

Teng Sio Ping, daha Mao nun sağlığında hem kültur devriminde ve hem de daha öncesinde bol bol mahkum edilmesine ve hatta kara lt tabiriyle bütün kızıl muhafızlar tarafından lanetlenmesine rağmen parti içindeki ve Mao sonrasında bütün parti yi ele geçirebilecek kadar güçlüdür

Burada eğer revizyonizm geçiyorsa, eğer kapitalizme dönüş aranabiliyorsa Mao nun da hatalarından bahsetmek gerekir Bu hataların kaynağı nerede aranmalıdır? Lenin'in başlangıçta sürdüğümüz değerlendirmelerine yani proleterya diktatörlüğüyle uygulanmasına proleterya demokrasisinin doğru uygulanıp uygulanmadığına dayandırmalıyız Bunlar tam uygulanmış mıdır?

İster Stalin, ister Mao olsun onlar tarafından da hatalar yapıldığını söylemek gerekiyor Neterdir bu hatalar? Stalin de örgut içi alanıyeti daraltmaktan sözetmek gerekir Günümüzde buna Glasnost'la karşılık veriliyor Yine parti içi demokrasinin tam sağlanamayışından bahsediliyor ki, bunun da ilk emperyalist dünya savaşı arasındaki özgü koşullarla izah edilebilecek nedenleri var Ama tüm bunların proleterya diktatörlüğü ve proleterya demokrasisinin sorunlarıyla yakından ilgili olduğu açıktır Demokrasinin tam gelişmeyişi sınıf mücadelesinin yer alına kaymına yol açıyor Bu da sahte bir pohpohlama altında gerekirse komploculuğa kadar gidebiliyor Burada sonuna kadar demokrasi ve alaniyet olması gerekiyordu Ve en ufak bir baskı olmadan tartışma özgurluğu sağlanmalıydı Bu konuda aksaklıklardan bahsedildiğini Ki bu daha sonraki revizyonist çıkışları mumkun kıldı Revizyonizm kendini gizlemeyip fırsat bulur bulmaz ortaya çıkmıştır Sureçin daha iyi incelenmeye ve sorgulanmaya ihtiyacı var Bu temelde tartışmayı geliştirmek yararlıdır

Mao ise böylesine bir anlayışın içine duşmemek için o "yuz çiçek bir arada açsın yuz fikir bir arada tartışsın' tezi ile bu defa başka bir sapmaya duşer Çunku, bu tez parti içinde burjuvazinin cirit atmasını demektir Burjuva çizgisi çok açık olan ve onu sık sık parbye daystan Teng Sio Ping gibi biri var dır Zaman zaman partiden atılmasına rağmen her seferinde de geri alınmıştır Parti içinde sağ öğelerin varlığına olanak tanıyan bu tez bu sefer de sağ, biraz da liberal ve hatta daha kapsamlı bir liberal izme götürecek tutumların gelişmesine yol açıyor Bir hataya duşmeyelim derken sonuna kadar liberalizme kapının aralanması durumu yaşanıyor Parti içindeki seçkiler, Mao nun ölumuyle Çin'i Kruşçev dönemının Sovyetler Birliği nden çok daha hızlı bir dönusumle kapitalist ve emperyalist etki altına girecek kadar açlıyorlar Bugun Çin de yaşanan durum budur Çin deki gelişmeleri proleterya demokrasisinin tam uygulanmayışına bağlamak gerekiyor

Lenin in buyuk ulus şovenizmine duşme tehlikesi içinde bulunmakla itham ettiği Stalin in konumu vardır Stalin halkların babası olarak bilinir ve gerçekten ezilen ulusların kurtuluşunda teorik ve pratik katkısı buyuktur Fakat Rusya s. şullarında daha Lenin in sağlığın - ve başta de Gurcistan yurtseverlerine karşı gösterdiği tutumda aşırılıklar. Lenin rahatsızdır Sömurgelerde proleterya önderlikli devrimlerin teorik olarak en önde gelen önderi konumunda olmasına rağmen, Çin devriminde de görüldüğü gibi burjuvazi ile fazla uzun süre yol almabileceği hatasına duşuyor Acaba Lenin bu durumlara duşmedi mi? Ekim Devrimi sureşinde taktik ittifakları gördük Ama bunun Lenin de kesinlikle stratejik bir anlayış temel bulması yanlış politika değil de arkasında bağımsız kuvvetlere gereken bir politika olduğuna eminiz Nitekim örnekler de bunu göstermiştir Fakat daha sonraları En ternasyonal dönem boyunca ter

rar Sovyetler'in bir kuşatmaya alınmasına yol açmamak ve düşman çoğaltmamak için bu taktik ilişkinin stratejik bir ilişki olarak görülmesini hatalı buluyoruz Çin pratiğinde bu hatalı tutumu gördük

Stalin'in bütün endişesi iki savaş arasında Sovyetler Birliği'nde sosyalist sanayiyi inşa etmek tarımda kollektivizmi başarmaktır. Bu dönemde Almanya'nın önculuğunda gelişen faşist mihver vardır. Ve bu mihverin SSCB'ni yutmasına izin vermemek büyük önem taşıyor. Bu nedenle, Stalin, gerektirse Hitler ile 1939'da yaptığı antlaşmanın ama cında görüldüğü gibi emperyalist sistem içinde çelişkiye düşürmek istiyor. Biliyoruz ki bu antlaşma Hitler-İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin üzerine yönelmiştir. Stalin, iki yıl kazanabilmiştir Bu iki yılın kazanılması Sovyetlerin zaferi için büyük önemdedir Bu uzlaşma bir taktiktir Faşizmle bile olsa yapılabiliyor Diğer burjuva çevrelerle de gerektirse yapılır ama taktik bir ilişkidir Daha sonra Sovyetler, Hitler'i yok eder

Aynı şekilde ulus burjuvalarıyla ilişkilerde bu ölçü kaçırılmıştır Burada taktik bir ilişkinin giderek tüm Sovyetler'in günümüzde kadar uyguladığı bir sosyalist ülkeye dönüşmesi sözkonusudur Bu bir sosyalist ülke değil, sosyalizmin revizyonist bir ülkesi ya da sosyalizmin revize edilen bir ülkesidir

Süreci daha da ileriletebiliriz Çünkü sonraki gelişmeler daha olumsuzdur ve sapma daha net gözükmektedir Sovyet dış politikasının temel ilkesi haline getirilen "kapitalist olmayan yol" tezi sadece Çin ve Hindistan da uygulanmak istenmedi ve sadece iki savaş arasında uygulanmakla sınırlı kalınmadığımızdır kadar sürdürüldü Ortadoğu'da Mısır Sudan Irak denetleri vardır Bunlar da burjuva küçük-burjuva radikalizmi sonuna kadar desteklenmiştir Destek yanlış anlaşılmamalı Onun anti-emperyalist yönüyle ilişki kurulmalı Ama bu destek bunları sosyalist komünist kan etmeye komünist partilerinin bunlar içinde eriyerek tasfiye olmalarına ya da kendi kendilerini tasfiye etmelerine kadar verdirilmama idir

Lenin'de taktik olarak uygulanan Stalin döneminde ise biraz ölçüsü kaçırılan, Kruşçev ve Brejnev döneminde ise yaygınlaştırılan bu ilkenin bu düzeyde revize edilmesinden sonra uluslar ve dünya halkları çok şey yitirdiler

Ve bugün bu politika yani kapitalist olmayan yol" tezi bir Irak deneyiminde görüldüğü gibi, kat'i tavizlere ve bir halkın sonuna gelinceye kadar yönelen bir rejime destek vermeye kadar varabiliyor Kaldı ki Güney Kurdistan daki feodal-aşiretçi önderliğin ardına kadar emperyalizme açılmasının da bir nedenini Irak rejimine verilen bu destekte aramak yanlış olmaya caktır

Sadece bu ilke değil Bir şekilde var TKP örneği bunlarla ilişkiyi bağlantı içinde Sadece TKP'yi değil tüm halkların mücadelesini etkiliyor Sovyet sosyalizminde oldu bir kurumlaşma sözkonusudur ileri, güçlü nükleer teknolojiden elektronik teknolojiye kadar emperyalizmle rekabet edebilen ve halta onu asan bir konum yaşanıyor Buna Sovyet kitlelerinin maddi ve manevi doyumunu de eklemek gerekir Buna dayanarak Sovyet sosyalizminin daha önceki dönemlerine benzer bir tehlike içinde olduğunu söylemek zordur Her ne kadar nükleer tehlike varsa da bu bütün dünya için geçerlidir Emperyalist sistem biliyor ki bir nükleer savaş kendi sonu da demektir Dolayısıyla nükleer silahlar Sovyetler için potansiyel bir tehlikedir ama güntük olarak Sovyetler için bir tehlike değildir Nükleer silahlara karşı başkaldırı, yalnız Sovyetlerin değil tüm dünya halklarının önemli sorunlarının başında geliyor Her ulusal kurtuluş hareketi bu anlamda barışçıdır Elbette Sovyetler dünya barışının korunmasında herkesten fazla sorumluluk göstereceklir Bunun anlaşılmayan bir yönü de yoktur Fakat, "Sovyetler birinci derecede nükleer tehdit altındadır ve herkes Sovyetler e bu konuda yardımcı olmalıdır" demek mübalağadır Dolayısıyla nükleer silah tehlikesini bahane edip tümüyle Sovyetler etrafında bir dayanışma çemberi oluşturma ve bunu bir politika temelinde yapmak gerçekçi olmadığı gibi Sovyetler'in yararına da değildir Nükleer silahlara karşı mücadele bir insanlık meselesidir ABD İngiltere ve Fransa dan tekelci emperyalist çevrelerin nükleer silahlara sığınarak dünya üzer nde gerici politikalarını sürdürmelerini engellemenin yolu yalnız Sovyetler'le bu ülkelerin silahlanma görüşmeleri değil bu daha çok taktik öneme haiz bir konudur- esas olarak nükleer savaş tehlikesinin kaynağı olan bu ülkelerdeki tekelere karşı mücadeledir

Aralarında TKP'nin de olduğu klasik komünist partilerinin yetmezliğe düştüğü nokta dolayısıyla tasfiyeye uğramalarının en temel nedenlerinden biri gerek revize edilen kapitalist olmayan yol" gerekse barış politikasında taktik düzeyde olan emperyalist teklerle görüşme ve antlaşmaları stratejik düzeye çıkaran Sovyet dış politikasına gözu kapalı bağımlılıktır Bu nedenle, bu partiler Sovyet dış politikasının araçları olmaktan kurtulamamakta kendi kendilerini yeniyeremekte dolayısıyla politika ve yığın hareketi örgütleyememektedirler Dikkat edilirse Sovyetler'in barışı kurtarma adı altında doğrudan emperyalizmle geliştirdiği ilişkiler özellikle görüşmeler yöntemine bağlı en yüksek değer ile klasik komünist partilerinin bu politikanın basit araçları olmaları arasında sıkı bir ilişki vardır Ve bu ilişki emperyalizmin nükleer silah santajına geri adım attırmak bir yana, onu daha da cüretkar kılmaktadır Dolayısıyla olumsuz bir etki ye yol açmaktadır Bu halkların devrim yaparak barışı sağlayabilecekleri ilkesi yerine hazır geçmiş bir sosyalizm ve merkezileşmiş kapitalist emperyalizmle bulun dunya meselelerinin bir araya gelip halledilmesi yöntemidir Biz bu yöntemle dünyanın kurtulacağına inanmıyoruz Aslında III Enternasyonalin feshedilmesi bu anlayıştan daha ileri bir uygulamadır Komünist Enternasyonal'in feshedilmesi Her ülkenin devrimci pratiğinin o ülkenin özgül şartları temelinde gelişmesi devrim ve demokrasi mücadelelerinde bu koşullara uygun temel mücadele yöntem ve araçların belirlenmesinde her ülke devrimcilerinin bağımsız karar vermesi ve eylemini geliştirmesinin daha doğru olacağı tespitine dayanıyor ki günümüzde kesinlikle bu biçimde bir uygulamadan bahsedilemez

"Kapitalist Olmayan Yol" Tezi ve TKP'nin İhaneti

TKP'nin teslimiyet de bir yerde bu ilişkiler ve anlayış içinde görülmelidir Günümüzde NATO ile bozuşmayalım diye ABD ile önemli bir pazarlığa oturulmuştur TC de NATO içindedir yani emperyalist ülkelerin müttefiğidir TKP'nin teslimiyeti bir yerde TC'ye "Bir barışseverlik ve TC nin düşmanı olunmadığının göstergesi" olarak değerlendirilmelidir 8 Aralık 88 zirvesinden önce TKP'nin dönüşü bunun bir emrle gerçekleşmiş olduğunu hatırlatmaktadır stenseydi TKP engellenemez miydi?

Lenin döneminde emperyalist kuşatmayı yarmak için taktikler var Bu ilişkiler kesinkes Ekim Devriminin yaşatılmasına hizmet ediyor Yine Stalin döneminde büyük faşist saldırıya önleme açısından taktikler var Peki ya şimdi onlar nedir? Demlecekti ki dünya çapında büyük nukleer tehlike var Emperyalizmin, bu politika ile özellikle yakınlaşmasıyla girişmemek değil midir?

Bu şekilde hemen her alanda emperyalizmle barış ve uzlaşma içinde olmak sosyalizmin ve devrimin lehine midir? Elbetteki hayır Biz gerektiğinde burjuva hükümetlerle ittifak yapılmasına ve devrime, sosyalizmin gelişmesine hizmet ettiği oranda, yani Leninizmin öngördüğü bir temelde bunlarla ilişki içinde olunmasına karşı değiliz Ama bunu taktik bir ilişki olarak ele almayıp stratejik bir ilişki olarak görmek yanlışlarını devamından başka bir şey değildir

Fakat bugün içine girilen durum, Leninizmin öngördüğü bir ilişki olmaktan uzak bir durumu arzediyor Burada adeta devrimlerden vaz geçiliyor ve 2000 yılına nukleer silahlardan arınmış bir dünya ile girmek için, her şey buna feda ediliyor Orta ve kısa menzilli nukleer fuzelerin azaltılması antlaşması imzalandı Gündemde yeni antlaşmalar var Bu antlaşmalar karşısında sosyalizmin kaybettikleri nelerdir? Birçok devrimden vaz geçilmesi temelinde, emperyalizmin nukleer silahlarını azaltılması antlaşmasını dayatılığı açık bir gerçektir Yine bu yaklaşımın bir sonucu olarak bugün sosyalizmi Orta Amerika devrimlerine karşı ilgisiz kalıyor, Afganistan da yeni gelişmeler içine giriliyor Ortadoğu da İran Irak savaşı, Arap İsrail çatışmasının yarattığı ortamda devrimi daha da ileriletme yerine, uzlaşmalar dayatılıyor Afrika da ise devrimleri geliştirme yerine uzlaşmalara giriliyor Bütün bu politikalar ise en gerici rejimlere belirsiz bir tarihe kadar yaşam hakkı tanıyor

Bütün bunlara niçin başvuruluyor? Barışı garanti altına almak ve nukleer silahları kaldırmak için başvuruluyor Peki bunun karşılığında verilmek istenen nedir? Devrimlerin gündemden kaldırılmasıdır Böylece barışın korunması planlanıyor Bunun için yoğun görüşmeler süreci yaşanıyor Yeni bir dönemin daha yapılması gündemdedir

Emperyalizmin de uzun vadeli hesapları var NATO'nun birliğini son toplantı ile birlikte daha da pekiştirdiklerini ve nukleer silahların modernleştirilmesi denilerek yapılan antlaşmayı daha şimdiden boşa çıkartılacak uygulamaları kabul ettiklerini görüyoruz Nukleer silahlar daha da güncelleştirildiği gibi. Sovyetlerdeki mevcut önderliğin bu konuda son derece taviz kar olduğunu bildikleri için, "İnsan hakları" meselesiyle de sosyalist ülkelerde kapıların ardına kadar kapitalizme açılması böyle bir arkalanmanın yaratılması da amaçlanıyor Bölgesel savaşlardan sosyalist sistemin el çekmesi, yani fazla nukleer silahlara güvenme daha fazla bütünleşme ve beraberlik deyişor emperyalizm O halde görüşme yöntemi tavizler verme yöntemi emperyalizmi geri letti mi yoksa cesaretlendirdi mi? Görüluyor ki cesaretlendirmiştir Politikalarının doğru olduğuna basta Reagan ve Thatcher olmak üzere onları inandırmıştır Ve durumdan memnun olduklarını söyleyebilecek durumdadırlar Sovyetler şimdi sıkıntılı biraz rahatsız Bir kaç küçük başarı uğruna verdikleri tavizlerin büyüklüğünü çok iyi biliyorlar ve bu Sovyetler Birliği Komünist Partisi içinde de şimdi büyük bir tartışmaya yol açıyor Tartışmanın bazı kanalları oluşuyor Her ne kadar glasnost, yeniliklerin karşı olanlarla yenilikçiler denilmeye da aslında bu taviz politikasının temel rol oynadığını görmek durumundayız

Bu bugün, yalnız emperyalizme karşı nukleer silahlardan arınma uğruna verilen bütün taviz lerde ortaya çıkan bir politika değildir Temelini göstermeye çalıştığımız bu [illegible] yol" anlayışı yeni bir dönemin sonucunda değil, yıllardır yaşamada ifadesini bulmaktadır Çin örneğinde ve daha sonra Hindi-Çin de Afrika da en son Nikaragua da devrimlerin buna rağmen yapılması gerçeği vardır Nikaragua devrimcileri diyor ki, Sovyetler devrimde ancak zaferden sonra bizimle görüştüler" Diğer birçok devrimsel çıkış da böyle gerçekleşiyor Çünkü, bu devrimler kapitalist olmayan yol tezine ve barış politikalarına göre değerlendirildiyor yararlıysa ilişki kuruluyor değilse sırtüstü bırakılıyor Hakli olup olmadıklarına göre bir ayrım yok Lenin de böyle değildir Lenin, hakli bütün ulusal kurtuluş hareketlerinin arkasındadır Kendi kaderlerinin bunun ayrılmaz bir parçası olduğunu söyler Yani O, bu devrimlerle ilişkiyi stratejik düzeyde ele alır burjuvaziyle ilişkiyi ise taktik düzeyde ele alır Ama daha sonra mevcut Sovyet politikasında devrimle ilişkiler taktik düzeye inmiştir bu gunumuzde kesinlikle böyledir Ama taktik ilişki olarak alınması gereken emperyalizmle anlaşma, stratejik düzeyde kurulmuştur Yani ilke ters yüz edilmiştir İlke revize edilmiştir

Demek ki TKP'nin son teslimiyetçi hareketine güncel çerçevesini böyle örnekleriyle gösterebileceğimiz ve yine görmek durumunda olduğumuz bu saptırmanın ışığında anlam verebiliriz TKP'nin teslimiyetçilik son duruşu bu bağlam içinde görülmelidir Yoksa burada mesele Haydar Kutlu'nun mudir değil midir sorusuna cevap aramak değildir Yine onun AET tarafından desteklenmesi bu çerçevede görülmemelidir Bunlar tali düzeyde etki olarak değerlendirilmelidir Dünya çapında sosyalist bir ülkenin revize edilmesinin ve gunumuzde de onun yaygın bir biçimde kullanılmasının en kritik bir noktasında TKP de vucut bulmasıdır

Nukleer şantaj politikasını – buna caydırıcılık deniliyor – temel yayılma politikasıyla birleştirip dünya çapında devrimler bastırma Sovyetleri hizaya getirme amacı ile kullanan ve bunun gunumuzde daha da gerici tarzda başını çeken Reagan yönetim Thatcher ın ve NATO nun 12 Eylül rejiminin oluşumundaki payları bilinmektedir Böylesine bir saldırı döneminde dünya çapında Sovyetler Birliği nin girdiği ilişkiler şunu açığa çıkarmaktadır Bunlar mutlaka bir uzlaşmaya varmak istiyorlar ve taviz vermeyiler Yine içerde ne kadar taviz veriliğinin biliyoruz Her ne kadar glasnost (açıklık) prestroika (yeniden yapılanma) adı altında yapılsa da, biz bu iki ilkenin de önemli olduğunu söyluyoruz Açıklık gereklidir Mevcut temel hatalara tazla açıklık olmadığı için duşulmuştur Yeniden yapılanma gereklidir Bir yığın korkuşmuş tembel bürokratın konumu devam etmemelidir Sosyalist ekonomi sosyal kulturel ilişkiye yol açmak için yeniden yapılanma lazımdır Hatta proleterya demokrasisini yeniden kurmak için yeniden yapılanma gereklidir Muhim olan bu kavramların kendileri ve içeriği değil neye hizmet ettiğidir Eğer bu kavramlar emperyalizmle bir ilişki, bir uzlaşma anlamında ise nukleer silahlara artırılmasını, ya da imha edilenlerin yerine daha sağlam olanların yerleştirilmesini önlemeyecek bir biçimde sait bir taviz koparmak için yapılıyorsa, ve bunun için de bekin işte, bir çok karşı devrimciyi bir serbest bırakıyoruz, sonuna kadar kapılarımızı açık " diyerek —ki bunda buna benzer insan hakları sureklı gelişem halindedir— insan haklarını koruma çabalar vb şeylerle bu ülkelerin doğru devrimci uygulanmasi yerine sağ uzlaşmacı uygulanması esas alınıyorsa, bu biçimde değerlendirmek ve doğruları savunmak gerekir

" Bu, tehlikeli bir teslimiyettir Çok geniş uluslararası ortamın olanaklarını arkasına alarak burjuva-demokratik geleneklerı kullanıyor, Avrupa üzerinde sosyalist sistemin iflaslarını kullanıyor, Turkiye de ölüm kalım pahasına yürütulen direnme var, ve bunun karşısında "terörlüler, maceracılar" diyerek onunla mücadele ederek böylece güven yaratmak istiyor Niçin? İzin kopermek için Ne olduğu belirsiz bazı hükumet yetkilileri ile ilişkiye girdiklerini söylüyorlar. Büyük bir sorumsuzluk büyük bir alçaklıktır bu..."

Kavramlardan çok içeriği, kime karşı, kimden yana olduğu ve nasıl kullanıldığı önemlidir Onun için biz bu biçimde tartışmayı doğru görmeyi ve gösterebilmeyi Ama mevcut emperyalizmle gerçekten ilişkiler tarzındaki uygulamada sağ bir uygulamadır İnsanlık bu yok tehlike içinde diyorlar ve mutlaka nukleer silahlardan dünyayı temizleyeceklerini söyluyorlar Bunun için de insanlığın bütununu kurtarmak için bu geri adımı atıklarını söyluyorlar Bu bir utopik ilkedir Pratikte ise nukleer silahlardan temizlenme yerine emperyalistler daha fazla silahlanmaya çalışmakta NATO içinde çelişkiyerine daha çok birliğe yönelmektedirler

Genelde peş peşe verilen tavizler silsilesinin bir örneğini de TKP olduğunu tespit etmek gerek Biz şimdi bu konuda kesin sonuç vermiş gibi demiyoruz Ama biliyoruz ki TKP kendisine böyle bir teslimiyeti tercih edecek güçte değildir Bu konuda bir onay işareti görmese bunu cesaretli de yoktur Gidiyorum demediğinde gidebilmeniz size bağlıdır demekmiş olsayı gidemezdi sadece AET ye bel bağlayamazdı O zaman burada burjuvaziye boyun eğme NATO ya sırın gözükme durumu vardır Onlara göre TKP Turkiye de olası hiçbir tehlikeli yönü yoktur TKP zaten şiddete proleter

ya diktatörlüğüne karşıdır. Yine PKK'ye karşıdır. Ki bunlar basında da yansıdı. İstediği tamamen icazetli bir parti olmaktı. Partinin programları da böyledir. Herkes biliyor ki, bu reformist bir programdır. Bu bile gerisindeki Tüm istediği sebepsiz çalışmadır ve bunun dışında başka bir şey yoktur. Serbest çarşılarında ise, bunların ne ya pacakları nasıl çalışacakları açıktır. Zaten balık baştan kokar. Bunların tarihine bakın, bir Türk burjuvazisinin dünya çapındaki ustalığına bakarsın. Bir de TKP'nin stratejik ve taktik olarak devrimin bütün belirtilerine karşı oluşuna, ona terörist demek ve saldırmasına bakalım günumüzde kendisine bile bu olanağı açan PKK'nin direnişine saldırısına bakalım. Bir yönüyle TKP'nin bu gelişi dünya çapındaki Reagan-Gorbaçov çerçevesinden aldığı karşı-devrimci çizgi çekilmek ve düşmanla anlaşmak demektir. Yani onlar tepede anlaşıyorlar biz de Türkiye ile anlaşırız" diyorlar. Bunun için AET ile anlaşıyor. Ben öyle sonuna kadar komünizme bağlı değilim gırla yapabilirim" diyor. Yani AET bünyesinde sonuna kadar revizyonist bir partiye ekini uzatıyor. Otuz tane parlementer ile Avrupa'dan birlikte geldiler. Bu da Türk burjuvazisine cesaret vermek içindi. Yani, tehlikeli birisi değil dört yıldır PKK'ye karşı açık savaşım yürütmüştür teşhir tecrit ve komplolarda dek varan bir politikanın altında imzası vardır ve bu konuda da cesaretlidir" diyerek güvence verdiler. TKP'de zaten devlet için en büyük tehlikeye bon başından karşı çıkmış, mücadele ediyorum" diyor ve gerçekten de esasta devleti kurtarma iddiasıyla ve inancıyla geliyor. Eylemının temelinde böyle bir amaç yatan ve gerisinde bu güçlere dayanan bir TKP'nin dönüşünü durdurmak, çekinmesine yol açacak hiçbir şey elbette ki olmazdı. Avrupa'dan AET ile olan ilişkilerinden umut görüyor PKK nin teşhir ve tecritinde görev yapmış, ondan umut görüyor. O zaman bunun doğal sonucu teslim olmaktır. Hangi yoldan gidilirse gidilsin, teslim olmak teslim olmaktır. Kaldıki, demokrasinin genişletilmesi önce örgüt ve hem de komünist parti olduğunu ödde eden bir gücün, daha dün faşist oldu ğunu söylediği bir rejime gelip teslim olması biçiminde olmaz. Demokrasi, ister buyuva döneminde ister proletarya döneminde tümüyle dışa dış mücadele ile kazanılır. Bu yeni icat kimin icadıdır. Bir o kim kalem savaşımıyla geliştirdiğimiz bu adımların üzerine büyük teslimiyeti ihaneti dayandırmak kimin icadıdır kimin çıkarınadır iyi görmek gerekir.

Bu tehlikeli bir teslimiyettir. Çok geniş uluslararası ortamın oluşmakta olduğu bir ortamda, bir yuva-demokratik geleneklerin kullanılmıyor. Avrupa üzerinde sosyalist sistemin ilişkilerini kullanıyor. Türkiye de olum kalım paha sına yürütülen direnme var ve bunun karşısında "terörist maceracılar diyerek onunla mücadele ederek böylece güven yaratmak istiyor. Niçin? İzin koparmak için. Ne olduğu belirsiz bazı hükumet yetkilileri ile ilişkiye girdiklerini söyleyiyor. Bu büyük bir sorumsuzluk buyuk bir açıklıktır bu. Daha başlangıçtan izin bile alınmadan böyle bir seye girişmişlerdir. Hiç olmazsa Mustafa Suphi izin alırken o zaman Ankara hükumeti gudukte olsa anti-emperyalistti ve O savaşmak için geliyor. O durum kısmen de olsa anlaşılırdır. Ama ya şimdiki gelis? Geldiği yer emperyalizmin karargahı Ankara'da en tehlikeli faşist rejim var. İzin aldığı hükumet, bu faşist rejimin hükumeti. Yani karşı-devrimin ilgi merkezi. Böyesi bir durumda Ankara ya inip yapmak ve kolunu kaldırmak, bu gelişi demokrasinin gelişimi için büyük bir adım olarak göstermek büyük bir demagojidir.

Yaygın bir yazar çizer takımı da bu akımı körüklemektedir. Avrupa da birçok kişi gelmek için sıraya girmiyormuş. Türk burjuvazisine verdikleri bu hediye yetmiyor muş gibi, bir sürüsünü daha bu akıma katmak istemektedirler. Sol Birlik ve onun etrafında daha başka birikiler Türk burjuvazisinin altmış yıldır vurup-kırmakla, katlamakla engelleyemediği halk hareketini bu teslimiyet darbesiyle ölüme maruz bırakmak istemektedirler. Başta Türkiye halkı olmak üzere Kürdistan halkı üzerinde de büyük oyun oynanarak tüm dökülen kanlara görülmemiş direnmelere bir kırmızı çizgi çekilmek ve düşmanla anlaşmak benzelmek istenıyor. Bu genel açıdından da çok büyük tehlikedir. Dünya sosyalizm tarihinde 1924'te bizzat TKP'nin savunduğu ve Komunist hareket içinde en tehlikeli sosyal şovenizm geleneğini sürdürdüğü bilinıyor. Buna karşı önlem alınmadı ve bugün çapında bir tehlike oldu. Şimdi yine en tehlikeli bir teslimiyetin önderidir Komunizm içinde bundan daha alçakça bir teslimiyet - sağ komunist de olsa, böylesine bir adla böylesine bir teslimiyet— gerçekleşmemiştir.

Bunun sonuçları ne olacak? Halk direnmeleri adına ne varsa, sosyalizm adına ne varsa hepsini peşkeş çekerek ondan sonra dörtbaşı mamur bir karşı-devrim gürühu olarak örgütlendirilecekler dir. Bunlar, demokrasi-sosyalizm maskesi ile yoğun bir taşhveyi daha çok bizim önderliğimizde gelişmekte olan ulusal direnişe karşı ve Türkiye devrimci-demokratik gelişimine dayatacak ve bunu da bir karşı-devrimci savaş tarzında yapacaklardır. Bunlar bizimle mi uzlaşmayı istiyorlar, TC ile mi? PKK'ye karşı savaş açtıklarını ve ona karşı çıktıklarını Paris'te basın toplantıları ile açıkladılar. Ve Türkiye deki bütün direniş ögelerine terörist damgalarını vurarak lanetlediler. Bunlar, aynı zamanda Özal'ı demokratik açılımı sağladığı diye imzayı basanlardır. Şimdi ise ehliyetsiziliyor, görevlerini yürütecek provokatörler halkına getiriyorlar. Sağlam iş yürütecek kohuma getirdikten sonra, bunlara örgüt de kurduracaklar. Yalnız bununla yetinmiyorlar. Dev-Yol içindeki bazılarına da böyle örgüt kurdurtabilirler. Bunlar dışarı çıkar çıkmaz izacetli parti kuracak ve daha sonra bizim esas doğrultumuzda ve önderliğimizde gelişecek olan veya mutlaklığımızde ortaya çıkan Türkiye devrimci hareketine saldıracaklardır.

TKP, 1925'te Kürt ayaklanmasına karşı tavır alırken de benzer bir durum yaşanıyordu. Diyelim onlar feodaldi, gericiydi İngiliz maşalarıydı ve o tavrın izahı bu idi bu saldırının bir izahı vardı. Peki ya şimdi, bize yönelik olarak neyi gerekçe gösterecek ne ile saldıracaklar, ellerinde ne var? İşte burada Türk burjuvazisinin veya onun bugünku faşist devletinin Evren-Özal kliğinin elinde bir meşe olarak bir yandan TKSP Peşeng gibi karşı devrimci guruhu saldırtarak Türkiye içinde benzeri "sol" örgütlenmeleri dayatarak burjuvaziye ve faşizme ne kadar yararlı olduğunu ortaya çıkaracaklardır. Bu konuda ne kadar yardakçılık etti kleri ortaya çıkacaktır. Eğer başarılı olursa burjuvazi alkışa diyecek, destekleyecek onay verecek, izin çıkartacak eğer başaramazsa kesinlikle affetmeyecektir. Türk burjuva geleneğinde başarısızın yerine gelirmeyen kendi adamları da olsa, uzun vadeli zararlı olacağını bilse en gözde adamlarda olsa canına okumaktan çekinmez ve bunların başarısızlığı halinde bunların canına da okuyacaktır. Her şey Türk burjuvazisinin Evren-Özal faşist kliğinin politikalarının uygulanmasına, bunların yararlı olup-olmadığına bağlı olarak değerlendirilecek gerekirse izin icazet, gerekirse mahkumiyet tasfiye veya yoketme uygulanacaktır. Buna şaşmamak gerekir. İkisi de ortaya çıktığında kesinlikle bunun aynı özden kaynaklandığını bunun teslimiyet olduğunu kesin hüküm biçiminde değerlendirmek gerekiyor. Taktik düzeyde ister burjuvaziyle isler arlı fasizm ile ister ulusal kurtuluş, ister emperyalizm ile girilecek bir ilişkinin temel bir anlaşış olarak görülmesi temel bir anlaşış haline getirilmesi halinde kesinlikle sosyalizmin revize edilmesi revizyonizmin bunun yerine ikame edilmesi durumu ortaya çıkacaktır. Bu da ister sistemler arası çatışma ve görüşme ler ister aşiret ulus içinde anti-faşist ve faşist güçlerle olan çatışma ve uzlaşmalarda, sömürge halklarının ulusal kurtuluşlarında böyle uygulandığında en tehlikeli sonuçları verir ve teslimiyete kadar gider.

"... PKK önderliğinde ifadesini bulan yaratıcı sosyalizm ve önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu devrimci-demokratik hareket bu kısa pratiğinde de gösterdiği gibi, bu barikatlarda doğru mücadeleyi becerdiği, onun teslimiyetini boşa çıkardığı oranda hem Kürdistan halkına hem Türkiye halkına kendi halk hareketini geliştirme ve bunda başarıyı görme imkanlarını verecektir. Alınış yıldır örtbas edilen halkların doğru ideolojik politik önderliğine biz, doğru bir çıkışı yaptırmaya. Yani ısrarla bu temeldeki doğru çıkış işlerinse, örgütlenirse, büyük bir sebat, sabır ve oğunlukla savunulursa, şuphesiz PKK'nin şahsında sosyalizmin büyük bir kazanımı ortaya çıkacaktır..."

Genelde böyle ağır etkilerini göstermeş olan revizyonist ihe gunumuzde TKP somutunda tehlikeli bir teslimiyet biçiminde tezahüsünü bulmuştur. Önderler sayesinde yolu açılan bu teslimiyet ardından diğerlerinin de dönüşü ne yol açacaktır. Altmış yıldır bunlar Türkiye ve Kürdistan halklarının halk direnişlerinin önündeki oportunist-revizyonist barikatlardır. Halk direnişinin gelişmeyişinin, başarıya gitmeyişinin, demokrasiyi geliştirmeyişinin en temel nedenleridir.

PKK Şahsında Kazanan Sosyalizmin Yaratıcı İlkeleridir

PKK önderliğinde ifadesini bulan yaratıcı sosyalizm ve önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu devrimci-demokratik hareket bu kısa pratiğinde de gösterdiği gibi, bu barikatlarda doğru mücadeleyi becerdiği, onun teslimiyetini boşa çıkardığı oranda hem Kürdistan halkına hem Türkiye halkına kendi halk hareketini geliştirme ve bunda başarıyı görme imkanlarını verecektir. Alınış yıldır örtbas edilen halkların doğru ideolojik politik önderliğine biz, doğru bir çıkışı yaptırmaya. Yani ısrarla bu temeldeki doğru çıkış işlerse, örgütlenirse, büyük bir sebat, sabır ve oğunlukla savunulursa, şuphesiz PKK'nin şahsında sosyalizmin büyük bir kazanımı ortaya çıkacaktır. 65 yıldır Türkiye somutunda hep halkların aleyhinde işlemiş, hep sosyalizmin kötü tanınmasına ve dolayısıyla teşhir ve tecrüne ve giderek halk hareketlerinin öndersiz kalmasına yol açmıştır Türk burjuvazisinin başarılı gidişini durdurmak için Türk tabanından bir resmi TKP daha sonra boyun eğmiş TKP'yi oluşturmak ve bunlar, bu halleriyle de emekçi halkların beğenisine sapsanmış hançer gibi en tehlikeli boyun eğdirici araç olacaktır. Gerek Türkiye halk, gerekse de Kurdistan halkı için çıkış yolu bu barikatın yıkılmasına bağlıdır. Bunda halkların zafere gitmeyişi ve demokrasiye kavuşmayışı ne TC nin çok güçlü, çok usta bastırma geleneğinde aranmalıdır ne de halkların az çaba harcadığında aranmalıdır. İkisi de değildir. Burada daha baştan itibaren halk önderliğinin fetç olmasına yol açan onun doğru devrimci örgütlenmesinin ve direnmesinin geliştirilmesini değil, engellenmesi doğrultusundaki revizyonist sosyal şoven politikanın hakim olması, örgütlenmeyi engelleyen birinci engel olarak görülmektedir Bu yalnız Türkiye emekçi halkının çıkışı için değil Kurdistan halkı için de böyledir Karakteri ne olursa olsun ne kadar geri olursa olsun halkı tüm ayaklanmalara karşı çıkan bu sosyal şoven yaklaşımın ardına kadar burjuvaziyi desteklemesi dolayısı ile Kurdistan halkının mahfına yolaçabilecek kadar tehlikeli bir durumdur ve bu da onun böylesi bir araç olmasında aranmalıdır Bugün biz bu tarihi çok yönleri ile irdelediğ açığa çıkardık Onunla da yetinmedik bugünüz sosyalistler ile birlikte organize etmiş örgütledik

PKK böylesine bir gelişim içinde, dünya çapında sosya kzmin kanunlarına, onun bütün dinderlerine sonuna kadar sahip çıkmıştır Sosyalist insanın Sovyetlerde, Çin de her tarafta emperyalizmi gerileten bütün tutumlarına, mirasına sahip çıkmıştır Kesinlikle sonuna kadar kazanımlara bağlılık vardır. En ileri düzeyde sorumluluklar en ufacık bir inkarcı, gericileşme prim vermeden sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkmıştır ve yine sosyalizmin içindeki sağ sapmalara milyeç sosyal şovenizme "PKP nin gelenekçiliğine ve gunumuzdeki uygulamalarına karşı tutarlı ideolojik siyasal mücadele vermiştir Bu mücadele ile Türkiye de doğru devrimci-demokratik mücadelenin önü açılmıştır Devrim bastırılamıştır Gelişme imkanlarına kavuşmuştur Büyük zindan direnişi ile bugün cezaevlerinde başlattığı büyük başkaldırıya, Sağmalcıları Metris'i Mamak'ı ve bütün cezaevlerini ışıtrak ettirerek kendilerinin büyük direnişle ve şehit kanlarıyla kazandıkları insanlık onuru —bu kazanılan hakların en büyüğüdür— hakkını bütün Türkiyeli devrimci tutukluların da tanımaya götürecek yasal bir olanağa kavuşturmuştur Bizim ulusal kurtuluş mücadelemiz Kurdistan'ı devrimin gelişen bir odağı haline getirmiştir Bugün gelişen devrimimiz, Evren-Özal kliğini gerilettiyor, klikler arası çatışmayı derinleştiriyor Devrimci-demokrat güçler üzerindeki baskıyı azaltıyor Onların çılgınca uyguladıkları faşist baskılarının başarıya ulaşmamasına yolaçıyor Ve bu da şimdiden halkların doğru devrimci-demokratik mücadeleleşiyle özgür temellerde birleşmemiz dolayısıyla sağlam bir enternasyonalizme temel teşkil ediyor Görülüyor ki, bütün bunlar da büyük bir mücadelenin küçümsenmiyecek kazanımlarıdır

Biz bu temelde bu kazanımları hangi zorlu çabalarla sağladığımızın derin bilincı ile bundan sonra da olduğumuz kadar onu koşullar istediği üzerinize saldırtılığı, yeni teslimiyetçi-reformist Kürt uşaklarına karşı ardıcıl bir mücadeleyi sürdüreceğiz Bugün Güney Kürdistan'da aynı anlayış ilkeli milliyetçiliğin zorla tutuyor ilkeli milliyetçiliğin, modern kurtuluş mücadelesinin karşısına bir bela haline gelmesi için arkadan desteklıyor Modern ulusal kurtuluşu destekleme yerine, onları n ayakta kalmasına gerekli güç desteğ ne ise onu gösteriyor Benzer bir politika Güney Kurdistan'daki halk hareketliliğinin de önünde olumsuz bir rol oynuyor Bu olumsuz rol, burada anlatıldığı üzere yakın geçmişte son derece soven bir rejimle ortak iktidar kurmaya kadar gitti gibi kelleyi peş peşe verdiklerinde, ancak bu uğursuz ittifaktan kurtulmuşlardır Kurtul maların rağmen (İKP'den bahsediyoruz) Kurt hareketi için de gelişe devrimci-demokratik hareket destekleme, için değil tam tersine kendi oportunist politikasına yasam kanalı bulabilmek için dir Rejimden bulamadıkları yuzu buraya bulmak için dir ilkeli milliyetçilikle doğru olmayan ve daha çok da bize karşı işleyen bize karşı olanlarla birlikte son derece rahatlıkla tavır alabilecek bir tutuma girmelerine benzer bir olumsuzluk içerisinde olmalarına yolaç mıştır Bugün ister Güney Kurdistan'dan gelsin, ister Kuzey Kurdistan'da TKP'nin saldırttığı güruh tan olsun, hepsinin mücadelem z karşısında adım adım inşa olmak istedikleri barikatlarından kurtulmak bu barikatları yıkmak halkın devrimci enerjisini sonuna kadar açığa çıkarmak büyük bir görevdir Bunlar kurnaz, antrikacı, komplocudurlar Bunlarla mücadele ederken gerekirse en sert mücadeleleri gündeme getirebileceğim z gibi, gunluk, aylık taktik uzlaşmaları da gündemde tutacağız Yani, ya hep mücadele ya hep uzlaşma anlayışımız yoktur Koşullar tarafından belirlenen ve göründuğu kadarıyla da taktik ilişki olmaktan öteye gitmeyecek olan bu ilişkilere, ister Güney Kurdistan'daki reformist yarı feodal burjuva öndderlikle olsun, ister küçük burjuva yarı-ağır basan gruplar olsun, bunlarla mücadeleyi somut koşullara göre ve hepsine devrimin çıkarlarına göre yaklaşacak ve onları adım adım böyle hazırlayacağız Bunda ya sonuna kadar mücadele veya sonuna kadar güvenebileceğimiz ilkeli mantığı yoktur Geçmişte biz bu konuda ilkeli davranabildik Ancak ilkelerimizin içimizdeki bazı ögeler tarafından bazen sekterizme bazen de sağcılığa düşürülmesini önleyemedik Bizim ilkeli mücadelemizin bu konuda doğru taktiklerle yerine getirilmesi ve tamamen siyasi gelişmemizin doğrultusunda olması gerekiyor

Bu konuda bir kez daha Partı tecrubelerimizi gözönüne getireceğiz Bir kez daha duşulen yanlışları tespit edeceğiz ve bir daha bu tutumlara düşmeyeceğiz Bir çok başarılı uygulamamızı da, görduğumuz gibi bir taktik ilişkiden ne kadar yararlanabileceğine dair Parti Önderliğinin geliştirdiği muazzam çabaları görerek taktik ilişkiye de böyece gereken anlam vererek güçlendirmeye onun politik uygulamasının hayatın her alanına yansıtmaya çalışacağız Bunlar başarı doğrultusunda gerçekleşecektir. Kurdistan'da kazanan yalnız sosyalizm ve ulusal kurtuluş olmuyor. Kazanan Kürdistan somutunda ve Partı önderliğinde sosyalizmin yeniden inşası başta komşu halkların demokratik kurtuluş hareketleri olmak üzere dünya halklarının devrim yeri çağı olacaktır

Bu yazı cezaevinde çıkarılan Dengê Berxwedan dergisinden alınmıştır

Aydın Cezaevinden PKK'li Savaş Esirleri Değerlendiriyor:

Reformizm — Legalizm

Sınıf mücadelelerin tarihi incelendiğinde görülecektir ki, sınıf mücadelesi başlı başına ideolojik-politik pratik ve mücadeleyi kapsayan çok yönlü ve çeşitlidir işçi sınıfı kendi başına bir sınıf olma karakterini ancak bu mücadele sürecinde yaşadığı bir yığın hata ve yetersizliklerden doğan yenilgilerden çıkardığı derslerden kazanmıştır Yoksa bunlar işçi sınıfına vahi ile gelmiş hazır reçeteler olarak verilmiş değildir Aksine işçi sınıfının ideolojik politik gelişmi başlı başına zengin bir mücadele tarihidir

Marx ve Engels başlangıçta işçi sınıfının ideolojisi olan bilimsel sosyalizmi sağlam temellere oturtuken sadece eski anlayışlara karşı değil aynı zamanda işçi sınıfını içerden etkileyen her türlü reformist ve oportunist anlayışa karşı da amansız bir mücadele vermişlerdir Çünkü, işçi sınıfı saflarında görünen ancak örgüt ve mücadele anlayışı ile işçi sınıfı mücadelesini burjuvazi için kabul edilebilir bir mücadele derekesine indiren anarşist, reformist ve oportunist akımlar, proletarya saflarında sürekli bir truva atı rolü oynamış burjuvazinin güçlenmesine hizmet etmiş, işçi ve emekçi yığınlarının devrimci dinamizmini ve potansiyelini deforme etmişlerdir

Bakıldığında görülecektir ki, işçi sınıfı hareketi içerisinde ortaya çıkan reformizmin tarihi Marksizmin tarihi kadar eskidir Özellikle de Marksizmin sistemleşmiş bir ideoloji şeklinde ortaya çıkmasından sonra Marksizmi bayağı bir biçimde votumlayıp, örgüt ve mücadele pratiğine uygulayan bu akımın temsilcileri işçi sınıfı mücadelesine önemli zararlar vermişlerdir Reformistler sürekli sınıf uzlaşmasından yana olmuş, devrimci gelişmeyi değil kendiliğinden hareketi temel almış, işçi sınıfı mücadelesini ekonomik mücadele ile sınırlayarak siyasal mücadelenin ve buna bağlı olarak da siyasal örgütlenmenin önemini yadsımışlardır Tabi ki, bu da büyük gunahları olmuştur

Buna karşı Marx ve Engels, sınıf mücadelesinin temelini siyasal mücadelenin oluşturduğu ve bu mücadelede en büyük silahın sınıfların politik örgütlenmesi olduğunu belirterek, devrimci mücadelede legal-illegal ekonomik-demokratik silahlı-silahsız vb tüm mücadele araç, yol ve yöntemlerinin bu eksen üzerinde ele alınmasının açık ve net ortaya koymuşlardır Kısacası, işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun siyasal mücadeleden geçtiğini, bunun için de ekonomik-demokratik mücadele ile siyasal mücadele arasında doğru bir bağ kurulmasının önemini sürekli vurgulamıştır

Marksizmi birçok alanda olduğu gibi, örgüt ve mücadele anlayışı karşısında da tahrif ederek işmilerinden başka Marksizmle hiçbir ilişkisi kalmayan II. Enternasyonal partilerinin reformizmin en kötü örnekleri olduğu bilinmektedir Yine bilindiği gibi II Enternasyonal oportunizmi uzun bir barışçıl dönemin ürünü olmuştur Yani kapitalizm henüz dengeli bir gelişme göstermekte, emperyalist karakterde burunen bu kapitalizm bağında taşıdığı çelişkilerini su yüzüne vurmuş bulunmamaktadır Bu nedenle dönemin geçerli örgüt ve mücadele biçimleri olarak görünen legal savaşım biçimleri ve bunun araçları olan seçim ve parlamento yolu ile kapitalizmin devrileceği düşüncesi egemen bulunmakta bu partiler bunu geçerli tek yol olarak kabul etmektedirler işte II Enternasyonal partileri bu dönemin rehaveti içinde bulunurken, emperyalizmin çelişkilerinin keskinleşmesi sonucu, gideret çabşmelarının gundeme gebrilmesi karşısında kendilerinin örgüt ve mücadele biçimleri olarak bu duruma göre hazırlamamış ve en önemlisi de kitleleri hazırlayamamış, II Enternasional partileri görüngüsü kurtarmak için bir dizi devrimci karar ve sloganlar oluşturmalarına rağmen, bunun pratik gerekelerini yerine getirememişlerinden ötürü burjuvazinin kuyruğuna takılıp, işçi sınıfına ihanet etmişler Savaş, II. Enternasional partilerinin yakalandığı oportunizm hastalığını daha da yaygınlaştırarak bu partilerin çürümesini hızlandırdı

İşte bu dönemde Leninizm ulusalararası komunist hareketle egemen olan oportunizme ve II Enternasional partilerinin gerici niteliklerine karşı amansız bir mücadele içinde doğuyordu O dönemi anlatan Stalin bu konuda şunları yazıyor *I. Enternasyonalin bütün etkinliğini çalışma yöntemini yeniden gözden geçirmek küçük burjuva oportunist ruhu tasfiye dar görüşlülüğünü bayağı politikacılığı, inkar zihniyetini sosyal şovenizmi sosyal pasifizmi atmak gerekiyordu II Enternasionalin bütün silahlarını gözden geçirmek, paslanmış eski silahları atmak yeni silahları edinmek zorunlu olmuştu*

Bu hazırlığı yapmadan, kapitalizmle savaşa girmek yeraltıydı

Bu yapılmadıkça yeni devrimci savaşımda, proletarya silahı ve cephanesi eksik olarak hatta silahsız olarak savaşa girmek tehlikesi ile karşı karşıya idi

II Enternasionali genel olarak gözden geçirmek ve Avgias ahırlarının genel bir temizliğini yapmak onuru Leninizme düştü."

Evet bu kısa aktarmadan anlaşılacağı gibi, Leninizm, proleterya devriminin teori ve taktiğini geliştirmek yeni koşullara göre Marksizmi derinleştirerek, işçi sınıfını, sınıf mücadelesinin bilinmiyle donatmak olarak doğuyor ve işçi sınıfının elindeki savaşım silahlarını eşilmez kılan onu pratik olarak köleliğe mahkum eden oportunizmi tasfiye ederek bu silahları tekrar işler hale sokuyordu

Peki neydi bu silahlar? Her şeyden önce Leninizm bu noktada oportunizm ile tezat halinde gelişiyordu Yani örgüt ve mücadele anlayışı konusunda, bilindiği gibi reformistler sınıf mücadelesini ekonomik mücadele ile, örgütlenmeyi legal dernek sendika, kooperatif vb ile sınırlayarak silahlı mücadelenin ve bunun aracı olan siyasal örgütlenmenin önemini görmezlikten gelmenin yadsınmanın işçi sınıfı hareketinden saptırma olarak değerlendirerek tüm mücadele biçimlerinin burjuvaziyi alaşağı etme eylemi̇nde bütünleştirilmesi gerektiğine işaret etmiştir işçi sınıfının güncel taleplerinden hareketle işçi sınıfının bilincini iktidarı ele geçirme düzeyine çıkarmak gerektiğini ısrarla vurgulamıştır Reformistler ise bunun tersine, siyasal mücadeleyi yadsıyarak işçi sınıfına savaşım yöntemleri öğretecekleri̇ne, eskiden kalma basma-kalıp teorileri bir reçete olarak sunup, işçi sınıfına savaşım teorisi yerine uysallık teorisini sundukların belirten Lenin, bu durumda işçi sınıfının siyasa bağımsızlığını yitirip başka partilerin kuyruğuna takılma tehlikesine dikkat çeker

Açıktır ki, siyasal mücadeleyi reddetme teorisi kendiliğindenci hareketi yüceltme devrimci örgüt, mücadele ve eylem anlayışını reddetmedir Burda işçi sınıfının en büyük silahı olan sınıf örgütlenmesi reddedilerek bu silahın işçi sınıfından alınıp burjuvaziye teslim edilmesidir Buna göre işçi sınıfı örgütlenmemeli ve sadece ekonomik koşullarını yileştirmeye çalışmalıdır Rusya'da ekonomistler olarak ortaya çıkan bu eğilim sapıları işçi sınıfını bağımsız siyasa örgütlenmesini edilecek çağrışa ve Rus-Rusya burjuvazisine proletarya saldırısında en büyük destek sunmuşlardır

Ancak, *Sınıf mücadelesini silahlar mücadelesi olarak görürken diğer mücadele biçimlerini kesinlikle reddetmemişti* Aksine Leninizm bütün savaş biçimlerini kabul eder Burada kabul edilmeyen ega savaşım biçimlerinin mutlak olarak ele alınmasıdır tüm diğer savaşım biçimlerinin siyasal bir örgüt, kurmay-ı̇nda toplanmasıdır Bütün pratik anlam şudur Proleterya partisi siyasal mücadelenin ve buna bağlı olarak kazanılacak ekonomik hakların garantisidir Bu siyasal bir örgütlenmedir ve temel alınmalıdır Gerçek anlamda leninist bir parti örgütü profesyonel devrimcilerden oluşmuş dar ve nitelikli bir örgütlenmedir işte sınıf mücadelesinde kavranması gereken temel halka budur

Bu temel halkayı doğru kavrayan komunistler buna bağlı olarak bütün mücadele biçimlerini kabul ederler işçi sınıfının mücadelesin ekonomik sınırlarda hapseden reformistlere karşı mücadele edildiği kadar, bu mücadeleyi kitlelerden soyutlayan sloganlara yönelen ve vad siyahçılarına karşı da mücadele eder Lenin bu konuda şunları söyler *Bütün savaş araçlarına sahip değilsek bizim irademize bağlı olmayan değişimler diğer sınıfların durumunda da bizim ozellikle zayıf olduğumuz bir sistem biçimine gundeme gelir diği zaman ağır —hatta bazen basit— bir yenilgiye uğrayabiliriz Bütün savaş araçlarına egemen olursak, kesinlikle yengiye ulaşırız Çunkü biz gerçekten ileri, gerçekten devrimci sınıfın çıkarlarının temsil ediyoruz. o zaman, düşman için en tehlikelisinden oldurucu yumruklan en hızlı vuran silahı kullanmamıza koşullar izin vermese bile yengiye yine ulaşırız Deneyimi olmayan devrimciler, çoğu zaman legal savaşım araçlarının oportunistçe olduğunu, çünkü bu elanda burjuvazinin işçileri çok sık (en çok da "barışta" devrimcisi olmayan zamenlarda) aldatığını ve gözunu boyadığını, illegal savaşım araçlarının ise devrimcisi olduğunu söyler* "Bunun doğru olmadığını belirten Lenin en zor koşullarda legal koşullardan yararlanabileceğini legal ve illegal mücadele biçimlerini doğru bir şekilde birleştirmeyi bilmeyen devrimcilerin en kötü devrimciler olduğunu belirtir

Bu kısa açıklamalardan da anlaşılacağı gibi komunistler sınıf mücadelesini çok yönlü ve çeşitli olarak ele alırlar Ancak bütün örgüt ve mücadele biçimlerini temel olarak siyasal mücadele yokunda birleştirirler Rusya'da Bolşevik Partisi nin tarihi bu konuda zengin deneyimlerle doludur Bolşevikler devrimin çeşitli aşamalarına göre örgüt ve mücadele biçimlerini geliştirme (Duma ve seçimlerden yararlanma ve) ustalığını göstererek mücadelelerini zaferle taçlandırmışlardır Legal ve illegal mücadele konusunda önemli dersler vermişlerdir Yine bu konuda Lenin her ülkenin örgüt ve mücadele biçimlerinin somut koşulların somut tahlilinden hareketle belirlenebileceğini vurgulayarak, baştan beri bu konuda basma kalıp çalışma tarzlarının yanlışlığı ve yol açacağı olumsuz sonuçları göstermiştir

Legal illegal örgüt ve mücadele biçimleri üzerine yaptığımız bu kısa açıklamalardan sonra, şimdi de bu konuda Türkiye ve Kurdistan özgulunde ortaya çıkan çeşitli oportunist ve reformist anlayışların du rumuna değinelim

Özellikle 12 Eylul faşizminin geliş inden bugüne kadar geçen 7 yılık bir sureden sonra baktığımızda Türkiye sol hareketinin durumu gerçekten içler acısıdır Öyle görüluyor ki Türkiye solculuğu egemen sınıfların yediği her darbe ardından biraz daha şekilsizleşiyor, sağa doğru kulaç etmeler daha da artıyor Hatta bu konuda bir yarış gözleniyor Elbette bunun kendine özgu nedenleri var Her şeyden önce bunun nedeni Türk solunun kendine özgu şekillenmesinde, doğuş ve gelişme karakterindedir Bugün baktığımızda bu gerçek daha net olarak karşımıza çıkacaktır Geçmişte mangalda kul bırakmayan illegal mücadele silahlı devrim vb konularda çok parlak ve keskin sloganlarla ortaya çıkan hatta bu anlayışlarını bir saplanti halına getiren söyle de olsa böyle de olsa her keşe böyle kabul edilen çevreler bize 12 Eylul faşizminin geneide Türk solu üzerinde yaratığı şekilsizlikten nasibini aldılar Ve bugün bu çevreler geçmişlerine saldırarak gunah çıkarmakta, daha "akılı selim" örgüt ve mücadele anlayışları ile piyasaya çıkmaktadırlar

İşte Türk solunun bu durumu kemalist burjuva ideologların-kalemşörlerinin sefil ruhlarını coşturmaktadır Kimi bu çevrelerden kimi de eski sosyalistlerden bazı dönekler ya da devrim yorıncle ise 12 Eylul faşizminin haşmet altında devrimci dinamizmlerini yitirip kendilerini yeniden gözden geçirenler bugun adeta "tarih tekerrurden ibarettir" sözünü doğrulamak istermişcesine onlarca yıl önce ipliği pazara çıkmış reformist-oportunistlerin ağzını kullanarak "silahe sarılmamalıyız" diyebilmektedirler Şimdilik ubta larin çeşitli tarihlerde ortaya çıkmış bu anlayış sahiplerine verdiği cevabı hatırlatmakla yetinelim

Bilindiği gibi bugün Türkiye de "yeni bir sol" piyasada dıkta lutlurma çabasındadır Bunun içindir ki, özellikle son bir yıldır kamuoyu "sosyalizm", "proleterya diktatörlüğü "sömürgecilik vb söz cukleri tekrar duymaya başlamış bir Bazıları bune, Türkiye de yeni bir devrimci dalga gelişiyor" "yeni yukselis" vb diye bilyor Ama mevcut durum biraz derin ve kapsamlı incelendiğinde bunun reformizm ve oportunizmin kötu rüzgarları olduğu 12 Eylul faşizminin Türkiye devriminde vurduğu darbenin bir ayrılanın da bununla vurulmak istendiği görülecektir Çunkü bazı tarımın, 'yeni devrimci kabaraş" dedikleri olay 12 Eylul faşizminin yaratmış olduğu sahte ve icazetli ortamda ortaya çıkan dernekcilik ve dergicilikti Yani sözumona legal olanaklardır —Fakat 12 Eylul faşizminin icazetini taşıyan legal olanaklar Yoksa bu ortam Türkiye devrimci hareketinin mücadelesinin kazanımları değildir Bunu kimse de iddia edemez 12 Eylul'de sebirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin yaşaması için bunların alınması gerekti. alındı Bugun ise yine aynı burjuvazinin güçlenmesi için bunları vermesi gerekti. verdi Yani eski taş eski hamam" değişen hiçbir şey yok Fakat açıktır ki, bu yeni yaratılan ortamın icazeti daha ağır daha çok sınırlarla ve gizlenmemektedir

Türkiye de devrimci demokratik hareketin tarihi 60-70 yıllık bir tarih olmasına rağmen bugün bu hareket Türkiye işçi-emekçi halkına ne vaadetmektedir? Ya da bu hareket geçmiş hata ve yanılgılarından doğru sonuçlar çıkara bilmiş midir? Açıktır ki, buna olumlu yanıt vermek olanaklı değildir Çunkü Türkiye de işçi sınıfı hiçbir dönem kendi bağımsız siyasetini temsil eden bir siyasal örgütlenmeye kavuşmamıştır Bunun tipik bir örneği olan ve doğuşu 1920'lere dayanan TKP kemalist burjuvazinin kuyrukçuluğunu yapmış ve hatta zaman zaman kendi burjuvazisinin boşluklarını sol adına doldurma çabasını göstererek "milli sol" olma unvanını almıştır Partimiz bu solun tarihini bol demeçoji ile yüklü, derin bir örgütsüzlük eylemsizlik ve tasfiyecilik tarihi olarak değerlendirerek aslında Türk sol hareketinin geçmişinden kaynaklanan bugunku özelliklerini oldukça detaylı olarak ortaya koymuştur

Türk egemenlik sisteminin içine girdiği 1960 ekonomik ve siyasal bunalımı siyasal iktidardaki çekişmeler ardından ortaya çıkan 1961 anayasası temelinde, kısmi bir kabinde verilen bir taktim hakları ve dönemin çelişkileri sonucu ortaya çıkan siyasal ortamın icazeti bilinmektedir Bu ortamda örgütlenmek isteyen TİP, TSİP, TKP vb reformist sosyal-sovyen güçlerin burjuvazinin sağladığı bu ortamda reformizmi, legal çalışma biçimlerini tek geçerli yol olarak kabul edip Türk solunun tarihsel karakterini daha kötüsünden devam ettirdikleri bilinmektedir Bu eğilim 1970'lere kadar ağırlığını korumuştur Bu konuda Partimiz şu belirlemeyi yapmaktadır *'Türk solculuğu 1960 hatta 1970'lere kadar kemalist döneminin yasar 1945'te Türk burjuvazisinin Truman doktrinin den yararlanmak için çok parbi rejim ve demokrasi sahtekarlığını geçiştirir Bu dönemde demokrat partiden ün alarak —yöneticilerini de ona onaylatarak— kurulan sosyalist partiler sol bir çıkış olarak görülmediklerinden dolayı bu dönemde ondi bir ideolojik politik örgütsel bir çıkıştan söz edilemez*

1960 darbesi ile açılan dönemin çalışkılıklarından yararlanarak kurulan TİP küçük-burjuva bir üst devrimcilarının sosyalist meşkeli partisi objektif olarak Türk ve ve Kurdistan dendek top umsal ve

...rdusal muhalefet fremlemek denetlemek ve bu potansiyel legal reformist ortama dolayısıyla Türk burjuva egemenlik sistemine kanalize etme hareketi olarak değerlendirebilir.

1970'lere gelindiğinde Türkiye'de devrimci-demokratik hareket, Marksizm-Leninizmin yeniden araştırılarak, legal reformist kabuğu parçalama arayışlarına tanık olunur. Bu arayış ve reformcu/uktan kurtulma hareketi olarak ortaya çıktığında Türkiye devrimci-demokrasi hareketi tarihinde önemli bir noktayı teşkil eder. Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya da simgelemişlerdir. THKP-C ve THKO hareketi olarak ortaya çıkan '71 direnişi reformizme tam bir darbe ve onu aşma hareketi olmasına rağmen bu olumlu çıkış ayağından-gençlik hareketini aşamadığından örgütsel vb birçok alanda hazırlıksız ve yetersiz olunduğunda, egemen Türk burjuvazisinin darbesinden kurtulamadı. Ancak 1971 darbesi ile yeniği alan bu devrimci radikal çıkış, geride direnişçi bir miras ve önemli bir deneyim bırakmasına rağmen, 70'li yıllardan sonra tekrar canlanan Türk sol hareketi bu mirası olumsuz bir şekilde değerlendirerek radikal devrimci çıkışı temsil etmek daha da ileri götürmek yerine, bu mirasa dayanarak daha doğrusu bunu da yıyıp bitirmek isteyen, ya sağ reformist bir çizgi-ya da sol sekter bir çıkış yaptılar.

Türk sol hareketi 1980'lere işte böylesi hastalıklı bir yapıyla geldi. Yani 80 öncesi bu sol legal çalışma içine saplanmış ve çeşitli dergiler etrafında bir araya gelmiş gruplaşmalar biçiminde kendisini gösteriyordu. Nihayet o dönemin lider kadrolan faşist mahkemelerde yaptıkları açıklamalarda ve savunmalarda örgüt olmadıklarını ve geçmiş durumlarının sadece bir dergi etrafında olduğunu belirterek bu acı gerçeği belirtmişlerdir.

Kurdistan'a gelince 1960 öncesi itibar-ı ile bakıldığında, Kurdistan da "Özgürlük Yolu DDKD" vb adlar altında faaliyet gösteren derneklerin var olduğu görülecektir. TİP vb sosyal-şoven ve reformist akımların Kurdistan daki izdüşümleri daha doğrusu karikatür Türk solunun daha bir karikatürü olan reformist Kurt küçük-burjuvazisi (köylüleri), Kürdistan'ı kendi hayal dünyalarında değerlendirerek dernekçilik dergicilik vb yollarla bir yere varacaklarını sandılar. "Doğuya yol su okul" vb sloganlarla yurtsever Kürt gençliğini bu legal dernekler etrafında yoğunlaştırarak legal reformist mücadele anlayışını gölere çıkardılar. Ancak bu gerçekte/nde tahlis-/ıkt/r. Hayatın canlı pratiği kesin ve acımasızdır. Her şeyin en çıplak bir zor yoluyla yürütüldüğü Kurdistan Rusya veya başka bir ülkeye benzeyemezdi. Temel örgütlenme ve mücadele biçimi koşullara denk düşmeliydi. Kurdistan da sömürgeciliğin izin verdiği derneklerde ve dağılılan legal dergi ve bildirilerden bir ulusal uyanış, ulusal bilinçlenme ve ulusal kurtuluş hareketi geliştirilemezdi. Ve oluşan fazla uzun surmedi. Pratik-politik gelişmeler bu bay aldırmazın pembe hayallerini fazla buz etti.

Çünkü 1970'lerden beraber Kürdistan da proletarya hareketinin gelişmine tanık olundu. Kurdistan ın somut koşullarına göre kendisini hazırlayan ve PKK'de somutlaşan bu hareket 1980'lere gelindiğinde Türk sosyal-şovenizmini ve Kürt reformist küçük burjuva milliyetçiliğinin ideolojik olarak gerilediği ve bu çevrelerde hızla bir çözülme baş gösterdi. Kurdistanlı yurtsever çevreler (her kesimde) bağımsızlık bayrağı altında hızla yerlerini almaya başladı. Proletarya hareketi Kurdistan da gerçek anlamıyla kitlesel bir harekete dönüşerek Türk sömürgecilik sisteminin karşısına ciddi bir tehlike olarak dikildi.

Bu gelişmeler Türk sömürgeciliğinin politik sistemini yeni arayışlar içine soktu. Sosyal-şovenizminin ve Kürt küçük burjuva milliyetçiliğinin tüm saldırı ve komplolarına, Türk sömürgeciliğinin askeri sivil vb tüm yönelimlerine rağmen, gelişme gösteren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engelemek ve giderek imha etmek için çıplak bir askeri zor uygulamak zorunda kaldı. İşte 12 Eylül faşizmi iç ve dış politik gelişmelerin urunu olmakla beraber ağırlıklı olarak Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dayatması olarak gelişti. Türk sömürgeci yönetimi bile bunun böyle olduğunu gizlememek tedir.

12 Eylül faşizmi Türkiye ve Kürdistan da devrimci hareket açısından yeni bir dönüm noktasıydı. Bu dönemden sonra geçmiş yeniden ve kapsamlı bir şekilde değerlendirilir. Döneme uygun örgüt ve mücadele biçimleri geliştirilerek kitlelerin istemlerine karşılık verilirdi. Fakat bu her kes açısından böyle olmadı. PKK dönemin ihtiyaçlarına cevap verip bugün de görülen gelişen bir devrimci çıkış gerçekleştirilirken, Türk solu ve Kürt işbirlikçileri devrimcilikten kesin bir kopuşu sergiledi. Perinciz bu durumu şöyle değerlendiriyordu "12 Eylül 80 darbesi, Türk solculuğunun 1870, 1890, 1920, 1970 mücadeliğini ve tasfiyeciliğinin devamını sergileme dönemi oldu. Bu defaki durum değişikti. Türk burjuvazisi karşı karşıya bulunduğu çelişkiler nedeniyle kahcı bir faşist rejime gidiyordu. Bu çelişkinin en önemlisi PKK de somutlaşan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi idi. Diğerleri iç ekonomik çelişkileri ve Ortadoğu sorunlarıydı.

Türk solu en rezil görünümünü sergiledi. Dünden devrimcinin ardına gizlenerek son görünümünü sıkıştırmaya. Dönemin kriterleri yerine göre karşı devrimin tasfiyeciliğiyle başayan dönem. Bolşevik'lerin sınavı. Onlara değerlendirme. Bu sınav, Toparlanma, zaafları aşma, yeni bir taarruza başlamak" olarak özetlenebilir. Türk solu bu sınavı veremedi. İçinde bulunduğu ideolojik, politik örgütsel zaaflarıyla veremezdi de. TKP, TİP, TSİP vb kaşarlanmış reformist güçler deney ve olanaklarına dayanarak reformcu/uğu tasfiyecilikle bütünleştirip bunu solun önüne alternatif olarak koyarken, sekter sol grupler miras yedici bir tarzda en soysuz bir şekilde dayandığı mirası tüketmeyi, yozlaştırmayı hedefledi.

Enkaz halinde gelen sol terim mezhebinin sorumluluğunu tümden kendisinde aramalıydı. Öyle bir duruma gelindi ki, gerçekten Türk solculuğundan bahsetmek komik olurdu. 12 Eylül faşizmi hedeflediği solu yaratmıştı. Buna "Eylülist" sol demek daha doğrusu o. Özelliğinin/emek mücadelesinde Türk burjuva egemen sistemini meşrulaştırmaktır. Bunun için temsilcisi yapılma. Marksizm-Leninizm tanınıt edilmek, kitleler adına dahi meydan. Türk faşizmi işini hal ettiğine göre artık çizilmiş sınırlar içinde kendi solunu konuştura bilirdi. Türk burjuvazisi 1920'lerde, 1940'larda, 1960'larda, 1970'lerde de bunu yaptı. Dememiz adeta bir kaşık suda fırtına koparan solculuğa rızı verdi."

Çıkarılan dergiler sosyalist parti kurma oyunları legalleşme cabaları yayın organları vasıtasıyla ve gizli yollardan Türk burjuvazisiyle yapılan görüşmeler Türk solunun objektif oyduluğunun subjektif plana yansıtılmıştı.

Ancak burada şunu da belirtmek gerekir ki, Türkiye devrimci-demokratik hareketi içerisinde sınırlı da olsa bazı güçlerin ideolojik-politik alanda olumlu çıkışlar içerisinde olduğu bir gerçektir. Fakat şunu da belirtmek gerekir ki, Türkiye de bugünkü gelişmelere karşılık verecek bir gelişme bulunmamaktadır. Aradan geçen 7 yıla ve Kurdistan da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı uygun politik ortama rağmen hala beklenen istenen bir çıkış görülmemektedir. Ancak şu çok açık bir şekilde görülmektedir. Reformizm Türkiye devrimci hareketinin geçmiş mirasını da kemirerek bünyeye hakim olmak istemektedir. Ve bu kesimler devrim sorununu rafa kaldırmış, tüm güç ve enerjilerini burjuvazinin bahşettiği legal ortamda yer kapmaya yönelmişlir. Dünün keskin solu (sız sol sekterleri anlayın) bile bugün günah çıkararak mevcut legal ortamı ve bunun olanaklarını görüp değerlendirmediklerini için geçen zamana ve hakcanan emeğe yanmaktadırlar!

Bunun içindir ki bugün her iki kesim de (reformist ve sol sekter grupları) "yenilenmiş" olarak karşımıza çıkmaktadır. "Eskimiş" bilinçleri (proletarya diktatörlüğü silahlı mücadele illegal parti vb) bir kenara atarak, yeni mücadele araçları yol ve yöntemlerine sarılmaktalar. Bu mücadele stratejileri legal bir dergi üzerine kurulmuştur. Bu esnek üzerinde kitlelerin politik bilinçi yükseltilecek(!) demokrasinin tadili) gösterilecek bu tadı alan işçi ve emekçi haklarımız için o zaman bir daha da tatlı demokrasiyi kolay kolay kaptırmayacaktır! Evet tüm amaç bu. Bu amacın temel aracı da her birinin arkasına "yeni" sözcüğü eklenmiş legal bir gazete veya dergi ve en önemlisi de legal bir parti.

Görüldüğü gibi reformizm bugün Türkiye de Türk solculuğu açısında yeni bir belayı yaşıyor. İşçi ve emekçi Türk halkına tam bir manevra hareketine dönüşen bu anlayış, Türk faşizminin sahte demokrasi oyununa aktif olarak katılıp iç ve dış kamuoyu nezdinde faşist rejimin güçlenmesine hizmet ediyor. Bunun dışında bu durumun izahı olamaz. Hatta en iyi ihtimalle bu bile faşist Evren yapımıştır. Bu çevreleri kastedersek, onlar Avrupalı komünistler gibi düşünürlerse bu da Avrupalı gibi düşünürüz diyerek reformist güçlerin bir ucunun nereye vardığını tartışmaya gotürmez bir biçimde ortaya koymuştur. "Avrupalı gibi düşünmenin ne anlama geldiğini biz devrimciyuya bırakıyoruz."

Bu bile başlı başına bir konu. Ancak bunu burada bırakıp, bugün görülen dergicilik-dernekçilik vb anlayışlarla nereye kadar gidileceğine ve ne yapılacağına kısaca bir göz atmak istiyoruz. Ama öncelikle şunu belirtelim ki sayısını bilmediğimiz kadar yerden mantar gibi türeyen bu dergiler, en başta politik ortamı bulanıklaştırma, kitlelerin bilincini çarpıtma konusunda olumsuz bir rol oynamaktadırlar. Bela da bu çevreler bu yolla kitleleri devrime hazırladıklarını sanmaktalar. Ki öyle değildir kendilerinde de kuşkumuz yoktur. Ama bakıldığında görülecektir ki, mevcut legal dergiler devrimin en temel sorunlarının yanından bile geçmemekte ve en önemlisi de bugün etkisi uluslararası boyutlarda gelişen Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı faşist Türk sömürgeciliğini, tüm olanaklarıyla sürdürdüğü karşı-devrimci propaganda ve kara/amalarına sessiz kalmakta, emekçi Türk halkını bu konuda aydınlatmak için gerekli bir çaba göstermemektedirler. Hatta bırakalım olumlu yönde çaba göstermeyi bazıları burjuva basının yapmadığı asla almaz saldırı ve karalamaları yapabilmektedir. Ve böyle bir tutum içinde oldukları oranda da faşist rejim legal dergilerinin çıkmasına da izin vermektedir.

Açıktır ki, 12 Eylül faşizminin icazet altında devrimcilerin mevcut ortamdan ne kadar yararlanacaklarını sıradan bir insan bile kavrayacak durumdadır. Hal böyle iken legal bir-iki dergi yayınlama ve bu işi göklere çıkarmanın ve kendisini bir şeyler yapıyor göstermenin ne anlamı var. Emekçi halklarımızın devrimcilerden beklentisi tefi ebeliği midir? Yoksa devrimci örgütlenme temelinde siyasal iktidarı hedefleme midir?

Ancak Türkiye ve Kurdistan daki sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliği özleminde duşkun ve şekilsizleşmiştir ki, faşist rejimi dahi tanımaz duruma düşmekte burjuvazinin çağrılarına koşar adım gelmektedir. Türk solunun bu gerçekliği özellikle son yıllarda legal-reformist anlayışı bir saptantı haline getirmesi, yasallığı ve sözümona demokratikleşmeyi olduğca abartmasında görülmektedir. Türkiye benzeri başka bir ülkede görülmemiştir ki komün sitler iktidar hedefini bir tarafa bırakıp egemen sınıfların sahte vaadlerine, yaratıklar ortama böylesine rağbet göstersin ve en ufak bir çağrısında bu kadar olumlu cevap versin işte 70 yıllık tarihi ile TKP bunun ibret verici bir örneği. Bütün mücadele yasallaşma hedefine yönelmiş ve bunun için Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerinden bir çırpıda vazgeçmiştir. Öyle ki burjuvazinin övgüsünü bile almaktadırlar. Burjuva basını bunların, "bölücülüğe ve terörizme" ne kadar karşı olduklarını konusunda açık lamalarını sayfa sayfa yazmakta burjuva ideolojileri da bunların ne kadar az teknikel olduklarını konusunda faşist rejimi ikna etmeye çalışmaktalar. Bu konudak açıklamaları hatırlayınız.

Özellikle şunu da belirtmek gerekir ki bugün bu güçlenin iddia etlikleri gibi Türkiye de demokrasi adına hiçbir gelişme olmamış ve olmayacaktır. Çünkü demokrasi ve reformlar kitlelerin mücadelesinin, yani devrimci mücadelenin bir ürünü olarak doğar. Bu bağlamda bugün baktığımızda bugün faşist rejimin sözümona demokrasiye geçmesini dayatan ne olmuştur? Hangi mücadeleyle bu rejim gerileterek adına demokrasi ortamı denen ortam yaratılarak, demokratik hak ve özgürlükler elde edilmiştir? Açıktır ki, Kürdistan da yaygınlaşan gerilla savaşı karşısında zayıf düşen ve kendisini güçlendirmek isteyen faşist rejim yeni ve daha tehlikeli bir manevra yapmakta mevcut ortam böylesi bir ortamdan doğmaktadır. Bu nedenle bunu abartmanın ve bu ortam üzerindeki ağır icazeti görmemenin anlamı yoktur. Aksi bir tavır reformizm işbirlikçilik ve uşaklıktan başka bir şey değildir.

Sonuç olarak devrim sorunlarına yönelmenin gerçek ihtiyacı karşılanmadan yani teminat ideolojisi özümsenip uygun araç ve yöntemlerle koşullara uygulanmadan, devrim yolunda çok ciddi adımlar atmak mümkün değildir. Lenin'at parti örgütlenmesi ve partinin illegalitesi önemlidir.

Bütün legal araç ve olanaklar proleteryanın gizli parti kurma yolunda kullanılmadığı parti örgütlenmesinin en temel ilkelerinden biri olan illegalite ilkesi yedsizdir. O mevcut kısır ve geçici bazı legal olanak ve araçlar mücadelenin pasifize edilmesi için uygun bir ortam yaratır. Bu bağlamda gerçek kazanımlar mücadelenin kazanımlarıdır. Ve mücadelenin gerçek platformu leninist parti örgütlenmesi ve özellikle de onun devrimci örgüt, taktik ve mücadeleleridir.

10. YIL AFİŞ YARIŞMASI

PKK nın 10 yılını doldurması vesilesiyle bütün okuyucularımızın katılabileceği bir afiş yarışması açmış bulunuyoruz.

Çizilecek afişler PKK nın 10 yıllık mücadelesini dile getirir nitelikte olmalıdır. Kurşun kalem, sulu boya ve yağlı boya çalışması olabilir. Her yaşta ve meslekten okuyucularımız bu yarışmaya katılabilirler.

Yarışmada derece alan afişleri çizen okuyucularımız, gazetemizce mükafatlandırılacaklır. Ayrıca, gönderdikleri resimler afiş haline getirilecektir. Bütün okuyucularımızın gönderdiği resimleri gazetemizde ve diğer yayınlarımızda kullanacağımızı belirtiriz.

Yarışmaya katılan okuyucularımızın çizdikleri afişleri (resimleri) en geç 30 Eylül 1988 de elimizde olacak şekilde postaya vermeleri gerekiyor. Okuyucularımız, birkaç resimle de yarışmaya katılabilirler.

Resimler (afişler) **Serxwebün, Postfach 10 18 83, 5000 Köln 1/BRD adresine gönderilmelidir.**

Not: Yarışmaya katılan okuyucularımız açık ad ve adreslerinin yanısıra bir rumuz da göndermeliler. İsim ve adresler bizde saklı kalacak. Afişler (resimler) rumuzla yayınlanacaktır.

Impressum
V i S d.P.:
A. Sarı
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach 10 18 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl
Belçika	75 bfr.	İngiltere	0.75 £
Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr
Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr
		Norveç	7.50 nkr

Başlarafı 1 sayfada

tehdidin varlığına işaret etti. Resmi düzenin bütün sözcüleri gelişmeler karşısında duydukları urkuntüyü gizleyemediler. Başta Batman olmak üzere Kürdistan'ın çeşitli kentlerinde de işçiler bu grev ve protesto dalgası içinde yerlerini aldılar. Batman işçilerinin geliştirdiği protesto eylemleri bu gelişmeler içinde ayrı bir yer tuttu ve Kurdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin parçası olarak yükselen bu eylemlilik bir de bu yönüyle önem taşıdı.

1988 işçi eylemlerinin ana nedenleri neydi? Bunu tek cümleyle özetleyecek olursak, 12 eylül faşist rejiminin sürdürdüğü politikaların dayanılmaz hale gelen çalışma ve yaşam koşullarının işçi sınıfının ekonomik sendikal hakları üzerinde sürdürülen faşist gaspın artık devam edemeyeceğinin ilan edilmesiydi. Türkiye işçi sınıfını artık yeter dedirtecek noktaya getiren koşullar yani olmamakla birlikte bu eylemliliğin şimdi gelişmiş olmasının da ayrıca üzerinde durulması gereken bir husus olduğu açıktı. 1970 ve 1988 işçi eylemlerinin ilettiği mesajlar neydi? Bugün 1988 işçi eylemlerinin ayırıcı özellikleri nedir?

Türkiye'de sendikal hareket hiçbir zaman Türkiye'nin ekonomik ve politik hayatında devlet karşısında ayrı bir politik kuvvet haline gelmedi. Oysa ki batılı kapitalist ülkelerde başta işçi sınıfı sendikaları olmak üzere, üniversiteler, barolar, basın birlik ölçüler içerisinde de olsa kimlik sahibidirler ve belli bir kuvvet teşkil ederler. Türkiye'de burjuva ölçülere bile temelden yabancı düşen bir ülkedir 12 Eylül'ün daha çıplak olarak ortaya çıkardığı bu gerçek, TC'nin kuruluş özellikleri ve Türk burjuvazisinin gelişim karakterinden kaynaklanmaktadır.

Türkiye işçi sınıfı hareketinin tarihi çok sakıtlere dayanır. Ancak özellikle cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte ele alındığında, örgütlü bir güç olarak etkin bir rol oynadığı söylenememektedir. Diğer her konuda olduğu gibi bu alanda da Kemalizmin kesin bir tasarrufu vardır. Kemalizm daha ilk baştan işçi sınıfını kendi sınıf çıkarlarına yabancılaştırmayı esas alan bir politikayı yürütmüştür. Bu politika gereğince, işçi sınıfının sendikal hak ve örgütlenmesi doğrudan devlet tarafından gerçekleştirilmiş, işçi sınıfı vesayet altına alınmıştır. Sendikal hareketin işçi sınıfının mücadelesi üzerinde gelişmemesi tersine devlet himayesi ile ortaya çıkışı sınıf çelişkilerini baştan düşünüleyen işçi sınıfı hareketini gudukleştiren bilinçleştiren bir ilişkiler sistemini yaratmıştır. Sendikalar işçi sınıfının hak ve çıkarlarını gözeten bir kuvvet olma rolüne asla ulaşamamış, devletin bir yan örgütü işlevini görmüştür. Türk-İş bunun sembolüdür.

1960'lar, Türkiye de önemli gelişmelerin yaşandığı yıllardır. Hem dünyadaki gelişmeler ve hem de Türkiye kapitalizminin vardığı nokta, tarihsel-toplumsal gelişmelerin etkisini en erkenden duyan-en duyarlı kesim olarak gençliği yan arayışlara itmiş, anti-emperyalizm ve anti-Amerikancılık 1960'lar gençliğinin elindeki bayrak olmuştur. 1960'lı yılların sonunda gençliğin demokratik istemlerinin yoğunlaşması, işçi sınıfı içinde de demokratik mücadelenin gelişmesini beraberinde getirmiştir. Ya da daha doğrusu bunlar birbirini doğrudan etkileyen ve ancak birlikte gelişen olgulardır. Daha ileri haklar amaçlama dağı, işçi haklarının kullanılır hale getirilmesi gibi mevcut düzen çerçevesi içerisindeki bu gelişmeler bile burjuvaziyi rahatsız etmeye yetmiştir. Dünya ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketlerinin etkisiyle özellikle Vietnam ve Küba devrimlerinin dünyayı saran anti-emperyalist dalga-anmasının coşkusunu duyan gençliğin sosyalizme yönelişinin ciddi bir tehlike haline gelmesinin önlenmesi işçi sınıfı hareketiyle bağ kurmasının önlenmesi ve işçi sınıfının güçsüzleştirilmesiyle sağlanabilirdi. Burası, Türk burjuvazisinin üzerinde en hassas siyasi durduğu noktadır. İdeolojik politik ve hukuksal alandaki her türlü tedbir bunu sağlamaya yönelikti.

1960'ların sonlarında Türk-İş artık işçi sınıfını kendi güdümünde tutamaz hale geldiğinde, DİSK'in doğduğunu görüyoruz. 13 Şubat 1967 DİSK'in kuruluş tarihi. Aynı yıllar gençlik ve işçi sınıfı hareketinin de yükseldiği yıllar. DİSK bu toplumsal kabarışı içerisinde sınıfı da olsa bazı özlemlere cevap vermeliyor. Türk-İş'in ipliği pazara çıkmış işbirlikçiliğine karşın işçi hakların savunmada daha radikal bir çizgiyi temsil ediyor. Fakat DİSK de gerek bir sendika olarak ve gerek ise TKP ve TİP etkenine bağlı olarak düzene karşı bir kanalizmiyor. Türkiye sosyalist hareketinin aşamadığı sorunlar bütün ağırlığıyla işçi sınıfı hareketi üzerine binmiyor.

1970 Haziran günlerine gelelim. İşbirlikçi tekeller Türk burjuvazisi için 1960'ların tamamlanışı kendi sınıf egemenliğini her alanda pekiştirmenin ekonomik alandaki hakimiyetine bağlı olarak devlet yönetiminde de tek güç olmanın gerekliliğiyle hareket ettiği yıllardır. Devlet yönetiminde söz sahibi olmak isteyen orta ve küçük burjuva kesimlerin tasfiyesi tekeci burjuvazinin [illegible] yönünde de daha çok baskı ve sömürü demek. Bir Orta ve küçük burjuvazının düzene karşı bir tavır değil tekelcilik dışındaki burjuva katmanlarının imtiyazlarını yitirmemesi için işçi sınıfının [illegible] karşısında bir güç oluşturma emelleri vardır. TKP-TİP ve onların da sözcülüğünü yapan CHP böyle bir güç [illegible] DİSK'i bu çerçevenin dışında görmek mümkün değildir. Yani işçi sınıfı öz taleplerinin devrimciliğine sınıfsal karakterine rağmen adına hareket eden güçler tarafından bir kısmı içerisine alınmıştır. Kendisine burjuvaziye karşı mücadelesinde sağlıklı ve gerçek bir çıkış yolu gösterilmeksizin, küçük-burjuvazinin amaç ve çıkarları içerisinde erbilmiştir.

Türkiye'de İşçi Hareketleri Yükseliyor
1988'DE HAZİRAN

İşçi sınıfının en basit haklar uğruna bile ve her türlü yolu deneyerek mücadele etmesi gerçeğini yadsınamaz. Bu Türkiye işçi sınıfının de böyledir. Sendikal mücadele bu araçlardan birisidir ama her şey değildir. İşçi sınıfı mücadelesini sendikalizme indirgemek işçi sınıfına, kökeniğe karşı başkaldırıyı değil kölelik koşullarını iyileştirmeyi öğütlemektir. Ve bu küçük-burjuvazinin işçi sınıfına gösterdiği ve kesinlikle çıkmasını istemediği yoldur. Çünkü bu durumdaki bir işçi kendi sınıf kimliğine ortaya çıkmış bir işçi değildir. Çünkü bu durumdaki bir işçi sınıfı düzeni tehdit edemez, olsa olsa küçük-burjuvazinin reformist amaçlarına hizmet edebilir.

15-16 Haziran bu açıdan önem taşımaktadır. 15-16 Haziran işçi sınıfı eylemliliğini ne DİSK ve ne de diğer bazı güçler adı etrafında ele almak mümkündür. Onların burada oynadığı rol gelişmenin olumsuzlaşması olarak ele alınmalıdır.

Her şeye rağmen burjuvazi tumuyle kendi tekelindeki Türk-İş'e rağmen DİSK'in varlığından rahatsızdı. Bu rahatsızlık, küçük burjuva muhalefetten duyduğu rahatsızlıktan ayrı tutulamazdı. Kölelığe başkaldırmasalar da kölelerinin artık devlet yönetimi ve ekonomik politikada söz hakkı vermek istemediği orta ve küçük burjuvazinin yedeği haline gelmesini de istemiyordu. Küçük burjuvaziyle işçi sınıfı arasında bu köprüleri kuran DİSK'i bu nedenle hedefledi ve güçlü sendikacılık adı altında sendikalar toplu iş sözleşmesi grev ve lokavt yasalarında değişiklikler yaparak DİSK'in ortadan kaldırılması, işçi sınıfı adına sendika kurma grev ve toplu sözleşme haklarının yok edilmesi gündeme getirildi. Bu amaçla oylamaya sunulan tasar kabul edildi. Karar işçi sınıfı ve sendika cevdeler nde tepkiyle karşılandı. DİSK 17 Haziran da mitinç yapma kararı aldı ve onaylanmak üzere kararı 15 Haziran günü İstanbul valiliğine sundu. İstanbul valiliği böyle bir mitinge izin vermeyeceğini açıkladı. Bu haber işçilere ulaştığında işçiler işi durdurarak yürüyüşe geçtiler. Bakırköy Levent, Kartal, Eyüp ve Sağmalcılar daki işçilerin yürüyüşüne diğer semtlerdeki fabrikalar dan da katılımlar oldu. İstanbul ve Kocaeli de 100 000 aşkın işçinin katıldığı, ve akşam saatlerine kadar süren yürüyüşte dönemin başbakanı Demirel istifaya çağrıldı. 16 Haziran sabahı işçiler yeniden eyleme geçtiler. Asker ve tanklarla korunan valiliğe doğru yürüdüler. Polis kordonu ve barikatları yararak ilerleyen işçilere polis arasında çatışmalar görülüyordu. Gerektiğinde ateş emri alan polis işçilere karşı düzenin kirini kusuyordu. Yürüyüş kolundan bazı işçiler polis tarafından gözaltına alındılar. Polisle işçiler arasındaki çatışma giderek kızıştı ve polis ateş açtı. Bir işçi Kuşdili köprüsünde polis kurşunuyla katledildi. Bir arkadaşlarının katlediğini gören işçiler toplu halde polislerin üzerine yürüdüler polis kaçtı. Ancak hemen takviye kuvvet gönderildi. Burada işçiler Kadıköy e doğru yürümeye başlamışlardı. Burada polisin işçiler üzerine ön dırakıs suren kanlı bir ateş açması olayı yaşandı. Onlarca işçi yaralandı. Akşam saatlerine doğru yürüyüşçüler dağıldığında olayın yankıları Türkiye çapında duyulmuştu. Olay üzerine toplanan hakanlar kurulu İstanbul ve Kocaeli de sıkıyönetim ilan etti.

Olaylar yönüyle gelişmeler böyle idi. İşçiler gerçekten büyük bir kahramanlık gösterdiler. Polis barikatlarını korkusuzca, kararlılıkla yardılar. Onlarca işçi gözaltına alındı, tutuklandı. Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. İşçi sınıfı bu deneyden güçlenerek çıktı her şeyden önce gücünün birliğinden geçtiğini gördü. Düzen sınırları içerisinde bile bir kuvvet olmasının ancak örgütüyle mümkün olduğunu yaşayarak anladı.

Ama bütün bunlar gerçek anlamına ancak reformizm ve legalizm batağından kurtulmuş politik bir çizgiyle kavuşabilirdi. Türkiye işçi sınıfı bu anlamda kendi sınıf kimliğine kavuşamadı. Önüne gerçek anlamda bir demokrasi mücadelesini bile koymayan sol tasfiyeciliğin yedeğinde potansiyeli üzerinde oynandı. Proletarya kendi sınıf gerçeğinde burjuvaziyle çelişkisinden kaynaklanan devrimci bir kabarmayı yaşarken bu savaşımda kendi sınıf kimliği ve önderliğiyle yer almadığından, gerçekte hareketle damgasını vuran küçük burjuva solculuğu ve diğer adıyla reformizm oldu.

O dönemde işçi sınıfını bağlayan zincirleyen temel bir etken vardı. Bu Kurdistan gerçeği karşısındaki yabancılığıydı. Türkiye işçi sınıfı Kurdistan gerçeğine yabancı kaldığı oranda kendi sınıf gerçeğine de yabancı kalmaya mahkumdu. Türk burjuvazisi Kurdistan'ı sömürgeleştirerek onu kendisine zincirlemişti yani Kurdistan'ın sömürge konumu Türkiye işçi sınıfının da gerçek kölelik zincir idi.

Türkiye de küçük-burjuvazinin hem ekonomik ve hem de siyasa alanda yaygın bir etkinliğe sahip olmasının kaynağı da budur. Burada küçük-bur.,uvazı mutlu bir gerçekliğin kaynağı işçi sınıfı hareketi ve sömürge halkın bağımsızlık hareketi önünde sömürgeci-liğin en büyük emniyet subabıdır. Bu nedenledir ki, Türkiye de küçük-burjuva devrimciliği sosyal sovenizmdir ve bu da devletçiliktir, varlığını sömürgecilikte ve elbette ki işçi sınıfı karşıtlığında bulur.

12 Eylül 1980 günlerine gelelim. Sendikalar sukun Türkiye solundan hıçbir ses yok. İşkence sesleri ayyuka çıkmış, işçi sınıfının kazanılmış sınıfı hakları bile gaspedilmiş Kurdistan üzerinde büyük bir katliam yürütülüyor dayatılan ekonomik politikayla işçi sınıfı ve emekçi kitleler muthiş bir açlığın sefaletin içine sürüklenmiş, tekeller aç gözlülükle insan varlığına saldırıyor emperyalist-işgalci amaçlarını açıklan ediyor ışıklı bir çığ gibi büyümüş Ve dünya şaşkın. Bütün dünya nasıl olup da böyle bir ülkede işçi sınıfının isyan etmediğini soruyor. Çünkü örnekler var. Türkiye den çok daha geri kabul edilen Asya ve Afrika nın bazı ülkelerinde zamlar karşısında halk fırınlara vitrinlere saldırıyor, yürüyüşler yapıyor. Ama Türkiye de "çıt" yok. Amerika memnun Türk halkına "hayranlığını" dile getiriyor, Özal memnun. Ve sol, yan kendilerine "komünist", "sosyalist "işçi sınıfının devrimci önderi" ve diyenler Avrupa da yaşam teorileriyle meşgul. Ve bir de temel gündem maddeleri olan bir konu var. PKK nasıl yok edilir?

Yaşam gıdaları, sömürgeci devletler olan bu küçük-burjuva turedıler kaynaklandıkları gerçek nedeniyle bu düşmanlığı yapmak zorundaydılar ve halen de bu düşmanlık halkasına dayanarak yaşamak zorundadırlar. Çünkü sömürgecilik ve faşizm onlara başka türlü yaşam hakkı tanımaz.

Burada hemen bir noktayı vurgulayalım 15-16 Haziran gerçeğinde çok açık görüldüğü gibi 1970'lerde "sol" ya da daha doğru deyimiyle küçük-burjuvazinin sol maskeli temsilcileri işçi sınıfı adına ama işçi sınıfının gerçek çıkarlarına düşmanlık temelinde ve onun devrimci potansiyeline dayanarak burjuvazi karşısında ama ona karşılık temelinde değil tersine birlikte var olma koşullarını kendi-lerlerine dengeler oluşturarak yaratma amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu bir demokrasi mücadelesi değildi özünde bu kahılmamış bir gerçekleşti İşbirlikçi-tekelci burjuvazi bundan sonuna kadar yararlandı kendi egemenliğini pekiştirdi ve 12 Eylül'e kadar ulaştırdı Sosyal sovenizm 12 Eylül faşizminin potansiyel dayanağı oldu Susturulmuş Türkiye böyle yaratıldı.

1984 bir dönemiç noktasıdır. 15 Ağustos 1984 te büyük yankılar yaratan eylemlerle ilan edilen ve giderek yaklaşık gösteren Kurdistan'daki gerilla savaşı bu sukunetliğu yırtan bir biçim oldu. Kurdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının haklılık burgucini zindanlarda ve dışardaki direnmelerin karşısında komplo ve provokasyonları ve bunlarla nasıl boğuştuğunu bu çok önemli noktaları bu kısa değerlendirmeye sığdırmanın [illegible] Amansız kadar bir [illegible] 15 Ağustos 1984 güçlü zorlu bir savaşımdan devrimciliğin zaferle çıkmasının ilanı yeni ve zorlu bir dönemin başlangıcıydı. Türkiye işçi sınıfı burada en büyük dostunu bulduğu ve kendi sınıfını bulduğunu-kölelığını burada yırttığı 15 Ağustos un büyük tarihsel anlamının sadece Kurdistan a sınırlı olmamasında da yatar. 15 Ağustos [illegible]

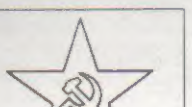

PKK 10. YILI

PRATİĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

Okuyucularımıza;

"PKK 10. Yılı / Pratiğimizi III. Kongre Temelinde Düzeltelim" adı ile yayınlanmakta olan sayfamız altı ayı tamamladı.

Altı ay boyunca bu sayfadan mücadelenin sorunları değerlendirildi, yetersiz ve çizgi dışı devrimciliğin kaynak ve sonuçları gösterilerek, bir de bu yönüyle Parti çizgisi ve yaşamına ulaşma mücadelesi verildi. Ortaya konulan eleştiriler ve gösterilen çözüm yolları bilincimizi açmada, pratiğimizi netleştirmede küçümsenemeyecek bir rol oynadı. Ama her şeyo rağmen, bu sayfanın anlamına uygun olarak daha güçlü katılımın ve daha güçlü çözümlemelerin gerekliliğine inanıyoruz. Sorumlu devrimciliğin açık tartışma platformlarından biri olan bu sayfada sorumluluk sahibi devrimci kadroları bu gerekliliktен hareketle daha fazla katılıma çağırıyoruz.

SERXWEBÛN

Doğru Mücadele Yöntemleri, İhanet Odağı Çeteciliği Kurutacaktır

Çeteciliği, dayandığı sınıfsal zemin ve ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında oynadığı karşı-devrimci rol itibarıyla, sıradan, gerici bir örgütlenme olarak görmenin birçok yanılgılı durumun yaşanmasına yol açacağı yaşanan mücadele pratiğimizde ortaya çıkmıştır. Devrimimizin hedefleri arasında olan feodal-kompradorlar, hain aşiret reisleri ve ilkel-milliyetçiliğin Kuzey Kürdistan'daki uzantıları, çeteciliğin üzerinde yükseldiği sınıfsal zemini oluşturmaktadırlar. TC'nin Kürdistan'daki yerel dayanakları olan bu kesimler, başından beri düşmanla birlikte mücadelemize karşı en hain saldırıların sürdürmüş ve onlarca PKK militanının kanına girebilmişlerdi. Ulusal kurtuluş savaşımının tüm şiddetiyle sürdürüldüğü Botan alanında, uşak aşiret reisleri düşmanla işbirliği içinde mücadelemizin gelişmesi önünde bir engel oluşturmaktadırlar. "Bir Parça Özgür Vatan" yaratmayı hedefleyen gerilla birliklerimiz, mücadelenin diğer sorunlarında olduğu gibi, çeteclik sorunu üzerinde de durarak, geçmiş mücadele pratiğinin yetersiz ve olumsuz yönlerini aşacaklardır. Olumlu yönler daha da geliştirilip derinleştirilerek, Botan alanında da çeteclik yerle bir edilecek ve düşmanın bu yönlü faaliyetleri boşa çıkartılacaktır. Geçmiş mücadele pratiğinin kazanımlarına dayanılarak, çeteciliğe karşı mücadelede daha yetkin ve etkili olunacağına, bunun bilinciyle hareket edileceğine kuşkumuz yoktur. Bunu vurgulerken sadece istem ve niyetlerle hareket etmiyor, mevcut objektif koşulların somut değerlendirmesinden hareket ediyoruz. Bu da ancak, Botan alanında faaliyet yürüten birliklerimize bağlıdır ve dönemle denk düşen parti taktiğinin doğru özümsenip kavranarak hayata geçirilmesiyle mümkün olacaktır. Burada çeteciliğin önümüzdeki dönemde nasıl örgütlendirileceği ve buna karşı mücadele tarzının nasıl olacağı konusuna geçmeden önce geçmiş mücadele pratiğine biraz değinmek istiyoruz.

Geçmiş pratik mücadelede Botan'da çeteciliğe karşı doğru ve yanlış mücadele yöntemlerinden çıkarılması gereken dersleri kısaca şu şekilde belirtmek mümkündür. 1984 yılında, çeteciliğin ilk ortaya çıkmasıyla beraber vurulan amansız ve isabetli darbeler bu yapılanmanın ölü doğmasına yol açmıştır. Spiviyan ve Şemdinli'nin Grana eyleminiyle gerilla birliklerimiz hedefleri doğru seçerek ölümcül darbeyi vurdular. Dolayısıyla bu eylemler kitleler üzerinde önemli oranda siyasal bir etki bırakmışlardır. Spiviyan eylemi sonrası Şırnak ve Eruh ilçelerimizde, bu eylemin ürünlerinin toplanması, kitlelere ajite edilerek desteğin artmasını sağladığı gibi, uzun bir dönem çeteciliğin örgütlendirilmesini de engellemiştir. Şemdinli'de hedef doğru seçilerek imha edilip, olumlu bir siyasal etki yaratmasına rağmen, başarılı gelişmelerin sağlam mevzilere ve derinlemesine bir kitle örgütlenmesine dönüştürülememesi ve ordusal büyümenin yaratılmaması nedeniyle, alanda çeteciliğin dayandığı zemin perçinlanamamıştır. 1985 yılında Eruh alanında güçlü yurtsever bir potansiyelin yanısıra, önemli aktif destekleyici güç olan coğrafyasının muazzam elverişliliği ve yeterli oranda güçümüzün olmasına rağmen, halk savaşımızın temel mücadele yöntemi olan silahlı mücadelenin dıştalanması, sözümona kitle faaliyetlerinin geliştirilmesi adına yürütülen faaliyetlerle dönemin taktiğine ters düşülmüştür. Mevcut silahlı gücümüz birleştirileceğine küçük birimler şeklinde dağıtılarak adeta düşmana fırsatlar verilmiş, güçlü direnmelerin sergilenmesine rağmen, şehadet olaylarının ortaya çıkmasına engel olunamamıştır. Bütün bu olumsuzlukların yanısıra, düşmanın geliştirdiği çeteciliğe karşı gereken mücadelenin verilmemesi, bu alanda çeteciliğin örgütlenmesine olanak vermiştir. Dolayısıyla çeteciliğin bu alanda günümüze kadar belli değişiklikler arzetse de yaşaması sözkonusu olabilmiştir.

Buna karşı, 1985'in ikinci yarısında Şırnak'ta siyasal, eylemsel ve örgütlü faaliyetlerin sürdürülmesi, çeteciliğin bu alanda önemli oranda dağılmasını sağlamış ve dolayısıyla düşmanın politikası boşa çıkarılmıştır. Spiviyan eyleminin yaratığı siyasal etkiyle, ilk etapta Eruh ve Şırnak alanlarında sürdürülen faaliyetler aynı olmasına karşın, 1985'te bir Eruh alanında yukarıda belirtildiğimiz nedenlerden ötürü çeteciliğin örgütlenmesine engel olunamamıştır. Şırnak'ta ise, faaliyetler kesintiye uğratılmadan devam ettirilmiş ve çeteciliğin örgütlenmesinin önüne geçilmiştir. Bu faaliyetlerin en önemli özelliği eylemsel faaliyetlerin çekirdek hedefleyerek, şiddet başta olmak üzere, silahsızlandırma, ekonomik hedeflerine yönelme vb. cezalandırma yöntemleriyle çeteciliğin etkisizleştirilmesidir. Ayrıca kitleler içinde yürütülen ajitasyon-propaganda faaliyeti ve örgütlenmenin geliştirilmesi, çeteciliğin bu alanda geliştirilmesine izin vermemiştir. TC'nin askeri, siyasi, ekonomik hedeflerine yönelik eylemler gerçekleştirilmiş ve birliklerimiz nicel olarak kendilerini büyütmüşlerdir. Bu başarının en önemli faktörü; çok çeşitli mücadele biçimlerinin içiçe kullanılmasında ve kısa zamanda hayata geçirilmesindedir.

Yine Botan alanının Çukurca ve Oramar mıntıkasında, 15 Ağustos Atılımının yarattığı coşku ve etki ile alanda yaşanan eylemlilik ve kitle çalışması, bu alan halkımızın yurtseverliği, alanda çeteciliğin örgütlenmesi aleyhindeki olumsuz koşullarla birleşince, burada çeteciliğe tutturulamadı. Ancak arkasından gelen süreçte bu alanda eylemsel faaliyetlerde ve kitle çalışmalarındaki zayıflık ve kopukluk uzun süre bazı alanların boş bırakılması, o zamana kadar yapılmış olan kitle çalışmalarının da derinlikten ziyade, genişliğine yapılmış olması, düşmanın Oramar'da çeteciliği belli bir güçte örgütlemesine yol açarken, Çukurca'da da belirtilen nedenlerden dolayı cılız da olsa örgütlemesine yol açmıştır.

Şemdinli de ise, 15 Ağustos sonrası yaşanan eylemliliğe rağmen, bunun ürünlerinin toplanmaması, eski eksikliklerin devam etmesi, '86'ya kadar olan süreçte bu alanda da Çukurca-Oramar benzeri olumsuz gelişmelerin yaşanması, düşmanın bu alana çeteclik konusunda özel bir politikayla eğilmesiyle birleşince, bu alanda düşmanın muhbir, ajan ve çete örgütlenmesini güçlü bir şekilde yaratmasına yol açmıştır.

1986-87 yıllarında Botan genelinde verilen mücadeleyle, çeteclik alanlardaki devrimci faaliyetin gelişmesine göre zaman zaman ciddi darbeler yiyerek büyük ölçüde çökertilmiş ya da geliştirilmesi önlenmişse de, bu durum kesin sonuca ulaşamamış, kalıcılık teşkil etmemiştir. Elde edilen bu tür başarıların korunamaması, çeteciliği yok edecek bir devrimci faaliyetin devamının getirilmemesi, aksine eylemsel ve kitle-cephe faaliyetlerindeki zayıflık ve yaşanan sağcılık olayları, özellikle 1987 sağ tasfiyeciliğinden kaynaklanan yanlış politika, taktik ve tahribatlar düşmanın çeteciliği alanlara göre ayakta tutmasına ve karşımıza bir güç olarak çıkarmasına fırsat vermiştir. Geçmiş mücadele pratiğimizde çeteciliğe karşı mücadelede görülen yetersizlik ve eksikliklerı kısaca böyle belirledikten sonra, şimdi de çeteciliğin önümüzdeki dönemde hangi biçimlerde ve nasıl örgütlendirileceği noktasında durmaya çalışalım.

TC önümüzdeki dönemde çeteciliği örgütlemeye ve yaygınlaştırmaya çalışarak eski ve yeni yöntemlerini içiçe geçirecek, bu gürühu ulusal kurtuluş mücadelemize karşı şu biçimlerde kullanmayı amaçlayacaktır. Birincisi; çetelerin köyde kalması sağlanarak, birliklerimizin halkla ilişkileri sınırlandırılmak istenecek, bunun yanısıra imha ve pusu yöntemlerine eskiden olduğu gibi daha da önem verecektir. İkincisi; gizli çete odaklarıyla işbirliği içinde komploter tezgahlamaya çalışacağı gibi, diğer birçok yol ve yönteme de başvuracaktır. Yemeklere zehir ve uyuşturucu katarak güçlerimizi imha ve düşmana teslim etme gibi yöntemler bile denenecektir. Üçüncüsü; azgın, seçkin çetelerin başına birkaç subay verilip özel çete timleri oluşturularak ve bu özel çete timleri belli alanlar üzerinde hareket ederek, birliklerimize yönelik derbeler vurmaya çalışacaklardır. Dördüncüsü; kontr-gerilla -bu özel vurucu çete timleri daha öncesinden örgütlenmiş ve faaliyete geçmişlerdir bile- birlikleri içinde yer alan çeteler ise, bulundukları alanlarda sömürgeci karşı-devrim güçlerine rehberlik edip, coğrafyayı tanıtarak, pusuları birlikte kurma durumunda olacaklar, bunun yanısıra kitle ilişkilerimizi açığa çıkarmak ve tutuklamak için, birliklerimizi taklit etme yoluna gitmeye, bu görünümler altına girmeye çalışacaklardır. Ayrıca halkın devrime olan desteğini kesmek için, pasifikasyon ortamı yaratmaya çalışacakları gibi, katliamlar gerçekleştirmeyi amaçlayan faaliyetleri de gündemleştirebileceklerdir. El Salvador'da oluşturulan ölüm mangalarının canavarca eylemine benzer bir faaliyet yürütmeleri olasıdır. Düşman, çeteleri belirlediğimiz bazı belli biçimleriyle örgütlemiş durumdadır. Belirtilen diğer biçimleriyle de örgütlenmeye çalışılmaktadır. Yine mücadelemizin gelişim seyri birçok yönde düşmanı sıkıştırmakta ve politik alanda değişikliklere gitmesi konusunda dayatıcı olmaktadır. Bunun için düşmanın, çeteleri daha çok elde tutmak ve örgütlü bir güç haline getirmek amacıyla, Kürdistan'ın diğer parçalarında olduğu gibi, bu kesimle anlaşmak bir özerklği gündeme getirmesi, karakol sisteminin oluşturulması muhtemel bir durum olup, gözardı edilmemesi gerekir.

Bu anlamda çeteclik üzerinde gelişiği zemin ve yeni örgütlenme biçimleriyle mücadelemizin önüne bir engel olarak çıkarılmaya ve rolü oynatılmaya çalışılmaktadır. Düşmanın bu yönlü faaliyetliliğine karşı, mücadelede izlenecek yol ve yöntemler ne olmaktadır? Açıktır ki, geçmişten beri olduğu gibi çeteciliğe karşı mücadelede şiddet politikası temel alınacaktır. Bununla beş içerisinde çeteciliğe yönelmede en önemli ve üzerinde hassasiyetle durulması gereken esas faktör, bu güce karşı savaşta gereken sınıflandırmayı, tasnifi yapmak ve bu ayrımı objektif değerlendirmelere tabi tutmaktır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, çeteciliğe karşı mücadeleyi, diğer düşman güç ve hedeflere karşı mücadeleden ayrı tutmayarak, önem derecesine göre birincil ve tali hedefler kapsamında içiçe bir mücadelenin yürütülmesi hususudur. Başarının böyle elde edileceği kuşkusuzdur. Bu doğrulluda çeteciliğe karşı mücadelede dikkat edilmesi gereken bazı hususlar ve izlenecek yöntemler şöyle sıralanabilir.

Alanda çeteciliği örgütleyen ve yönlendiren elebaşların birincil hedef olarak belirlenmesi ve bu unsurlara karşı şiddetin esas alınarak imha edilmeleridir. Bu uşak-hain odaklar, kitleler nezdinde teşhir olduklarından dolayı ve taşıdıkları konum gereği kullanılacak tek yöntem bu olacaktır. Örneğin; Şirvan'da Hürmüzlü Remoyê Şerik, İskambol Maşo, Eruh'ta Ziyeli Heso, Delopkili Remo, Abdurrahman, Şırnak'ta Ahmet Biryan, Pervari'de Omyanoslu Ahmedê Osman, Pervari Belediye Başkanı Emin ağa, Çukurca'da Biyaderli Zeko, Yüksekova'da Mehmedê Zehar, Şemdinli'de Molê Kasım, Çemili Kelekê vb. hainlerin çoğu devrimcilerin kanına girmiş ve karşı devrimci faaliyetleriyle ortaya çıkarılmış durumdadırlar. Bunlar bulundukları alan üzerinde düşmanla işbirliği içinde çevrelerini örgütleyerek, birliklerimize karşı açık bir savaş yürütmektedirler. Operasyonlarda düşman birliklerinin önünde yürüyen ve yine özel timler biçiminde pusu kuran bu hain uşak takımı, tüm faaliyetleriyle mücadelemizin alanda gelişmesini engellemeye çalışmaktadırlar. Bu anlamda birliklerimiz faaliyet sürdürdükleri alanlarda, bu azılı hain uşak odaklara yönelirken, mümkün olduğunca en kısa bir zamanda yeterli istihbarat ve keşif faaliyetleriyle gerekli olan eylem hazırlıklarını tamamlayarak, kesin imhanın gerçekleşeceği "ŞAHİN VU-

RUŞ" tarzıyla sonuç alabileceklerdir. Bu odakların kesin imhası hedeflenirken, eyleme sadece birliklerimizin öz gücüyle yönelinmemeli, diğer yöntemler de denenmelidir. Örneğin, çete yapısı içerisinde çeşitli yol ve yöntemlerle ikna, dayatma, ekonomik çıkar vb. bazı kişileri kazanarak bunlardan yararlanma, bu hainleri imha etmenin bir yöntemi olarak seçilebilir. Yine başka bir yöntem ise, bu tür eylemlerde Partimizin milislerini kullanmaktır. Milislerimizin içerisinde eyleme yatkın en nitelikli olanları seçerek eğitmek, ona hedefin kesin imhasının gerekliliğini tam olarak kavratmak ve öyle eyleme sokmak sonuç verecektir. Bir diğeri, yurt içi ve yurt dışı üslerimizde veya şehirlerde özel eylem faaliyeti dahilinde kişileri eğiterek, çete elebaşlarını, çoğunlukla gidip geldikleri şehir merkezlerinde suikast vb. eylem çeşitleriyle imha etmektir. Bu türden özel eylemler için seçilecek olan kişilerin, zeki, uyanık, duyarlı, cesur vb. özelliklere sahip olmaları ve aynı zamanda legal faaliyet yürütebilecek, bulunduğu yere uyum sağlayabilecek bir konumda olmaları, yine fazla dikkat çekmeden hareket etmeleri gerekir. Eylemi gerçekleştirebilecek kişilerin seçiminde dikkat edilecek bu hususların yanısıra, onları kısa süreli de olsa bu konuda eğiterek hazırlamak gerekir.

Birinci hedef olarak seçilen çete elebaşlarının birçoğunun evlerinde yatmadıkları veya yatıklarını da ise, bir sürü önlem ve tedbir aldıkları bilinmektedir. Bunun için, bu hainlerin halk arasında barınmalarını engellemek ve halka zarar gelmesini önlemek için duyuru yaparak halkı uyarmak ve bu hainlerle her türlü ilişkilerini kesmelerini sağlamak gerekir. Örneğin, "falan çeteyi barındıran ev hedefimizdir" biçiminde bildiri, pullama, propaganda, ajitasyon yöntemleriyle bütün kitleye duyuru yapmak ilk akla gelenler arasındadır. Hedefe yöneldiğimizde ise, durumlarına göre uygulamaya, kapsam ve yöntem kazandırmak gerekir. Bunlara yönelik eylemimizin esası bu iken, dönem dönemde onların ekonomik varlıklarına yönelik kamulaştırma, halka dağıtmak veya imha etmek yaygın başvurulacak bir mücadele biçimidir. Fakat bu yöntemin kendi başına uygulanması, hiçbir zaman esas yönelim olarak görülmemelidir.

Çete elebaşları arasında yer alan, devrime karşı gönüllü ve aktif bir şekilde savaşan, fakat konumları gereği çevrelerini örgütlemeye ve önderlik etmeye yatkın olmayan hainlere karşı da vuruş tarzımızın yine imha ve teslim alma esası üzerinde yaratılması gerekir. Yalnız burada sınıflandırmaya girenler, devrimcilerin şehadet olaylarına bizzat katılan ve şu ya da bu biçimde roi oynayan unsurlara karşı imha esas alınırken, durumlarına göre geriye kalanlarla ilişkiye geçerek, akraba çevrelerine baskı yaparak ve diğer biçimlerde savaş yürüterek teslim alma, göçe zorlama, ekonomik varlıklarına yönelme gibi yollarla etkisizleştirmek mümkün olabilir. Böyle bir kesimi teslim almak isterken, yazılı ve sözlü propaganda yöntemleriyle kendilerinin devrim güçlerinin denetimi altında olduklarını ve istenilen anda imha edilebileceklerini, böyle bir tehlike çemberi içinde olduklarını hissettirmek ve baskı altında tutmak yarar getirir. Bu unsurlara karşı sürekli psikolojik bir savaş yürüterek, derekirse yer yer onlarla çeşitli biçimlerde ilişkiye geçerek, maktup yoluyla Partinin isteklerini ileterek ekonomik cezalara çarptırarak, zorlamalarla devrim güçlerine teslim olmalarını sağlamak gerekir. Yine bulundukları alanları askeri bölge ilan ederek hareket imkanlarını kısıtlamak, yaşam ve hareket tarzına ilişkin elde edilen bilgiler doğrultusunda yazılan mektuplarla bunları sürekli tedirgin bir ortamda tutmak lazımdır. Diğer yandan mahalli çelişkilerden yararlanarak bu çelişkilerin derinleşmesini sağlamak için örgütleyeceğimiz bazı insanlar vasıtasıyla bu tür bir faaliyeti yürütmek, çeteler arasındaki birliği şu veya bu düzeyde parçalamayı getirecektir. Ayrıca bu unsurları kitleler ve yakın çevreleri içerisinde tecrit ve teşhir ederek, gerektiğinde imha veya göç ettirilmesi durumunda, güçlerimize gelebilecek herhangi bir tepkiyi baştan önlemek gerekir. Çünkü, geçmiş pratik mücadelede teşhir ve tecriti yeterince yapılmayan bu unsurların faaliyetleri kitleler tarafından bilinmediğinden dolayı, bunlara yönelindiğinde tepkiyle karşılama durumları görülmüştür. Böyle bir yönelimin yer yer bazı kesimler tarafından kabul görmediği ve düşmanın çeşitli propaganda ve baskıları sonucu bazı çetelerin yakın akrabalarının silahlanarak karşı-devrim saflarına geçtikleri bilinmekedir. Buna karşılık, teşhir ve tecritleri sağlanarak safdışı bırakılarak, birçok çetenin yakın akraba çevreleri bile çeteye sahip çıkmadıkları gibi, devrimci mücadeleye gerekli olan destek ve yardımlarını sunmuşlardır. Bundan dolayı bu durumda olan çetelere yönelirken, seçilecek taktiklerin amaca hizmet etmesi esas alınarak ustaca uygulanması gerekir.

Düşmanın baskı ve şantajlarıyla, çeşitli maddi çıkar ve benzeri aldatma yöntemleriyle, ya da aşiret reisinin baskısı sonucu, silah almalarına rağmen devrimci güçler karşısında bazı zorunlu durumlar dışında aktif olarak savaşmayan bir çete kesimi daha bulunmaktadır. Bu kesimlere karşı silahsızlandırma ve çeşitli ikna yöntemleriyle çetecilikten vaz geçirme esas yöntem olmalıdır. Hatta belli oranda içlerinde örgütlenerek onlara çeşitli görevler vermek, düşmanın zora dayanan bu sağlıksız örgüt düzenlerini bozmayı amaçlamak, örgütlenişleri hakkında detaylı bilgi ve istihbaratı sağlamak, bu konuda sonuç alıcı yaklaşımlardır. Daha da ötesi bu kesimler aracılığıyla silah, mermi, bomba vb. cephane-malzemelerin teminine gitmek, bazı birliklerimizle veya tek başlarına eylem ve sabotajlara katılmalarını sağlamaya çalışmak gerekir. Nasıl ki, düşman bu kesim arasında bazılarını ekonomik çıkarlar karşılığında kendisine bağlayarak mücadelemize karşı kullanıyorsa, devrimci güçler de bu kesimi belli çıkarlar karşılığında devrimin hizmetine sevkedebilir. Örneğin; düşmanın belli hedeflerini ortadan kaldırmak, düşman güçlerini aldatarak pusuya düşürmek, ekonomik, siyasi vb. kurum-kuruluşlarına karşı sabotaj eylemlerini gerçekleştirmek amacıyla çıkar karşılığında bu yönlü görevlendirmelere gidilebilir. Doğru ve uygun bir yaklaşımla bu kesim arasında bazıları çıkar karşılığında da olsa kazanılabilir, üstte belirlenen görevler buntara yaptırılabilir. Ancak ikna ve silahsızlandırma yöntemlerine ve doğru yaklaşımlara rağmen, çetecilikten vaz geçmeyen unsurlara karşı, imha başta olmak üzere etkisizleştirmenin tüm yöntemleri denenmelidir.

Bütün bunlara bağlı olarak, çeteciliğin en örgütlü ve azılı bir kesimi olan özel çete timlerine karşı yürütülecek mücadele yöntemlerine kısaca da olsa değinmek zorunludur. Bu kesime karşı en kısa zamanda sonuç alıcı darbeler vurmak gerekir. Başta, gerilla birliklerimizin halkla olan ilişkilerini koparmaya çalışan özel çete timlerinin bu yönlü girişimlerini boşa çıkarmak için kitlelerin eğitilip örgütlendirilmesi, bunlardan kaynaklanabilecek tehlikeler karşısında uyarılması ve kitle ilişkilerinin canlı, sürekli kılınması gerekir. Çünkü özel çete timleri en çok da bu halkayı tutarak, kitleler üzerinde oynayarak, korkutma, katletme, sindirme yöntemlerine başvurarak, hatta devrimci güçler adına katliamlara girişerek, kitleleri devrimcilere karşı çıkarma yollarına başvurmaktadır. Bu açıdan yoğun sözlü propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin yanısıra, bildiri, pullama vb. yöntemlerle kitleler bu konuda sürekli uyarılmalı ve duyarlı kılınmalıdır. Kitle örgütlenmesi ve desteği temelinde elde edilen istihbarat ve bilgilerin zamanında değerlendirilmesiyle özel çete timlerinin adım adım takip edilmesi ve imha edilmesi kolaylaşacaktır. Gerilla birliklerimizin aracılığıyla bu çetelere karşı çeşitli eylem biçimlerini geliştirerek darbe vurmak mutlaka olmalıdır. Özellikle bu özel timlere arazide sık sık dolaştıkları ve belli yerleri kullandıkları gözönüne getirilirse, bu noktalara mayın döşemek ve bubi tuzakları kurmak ve benzeri yöntemlerle özel timlere karşı imha eylemleri geliştirmek zorunludur. Kısacası, bunlara karşı mücadelede, gerillanın zengin savaş taktikleri, baskın, pusu yöntemleriyle bu güçler imha edilerek ortadan kaldırılabilir. Denilebilir ki, çeteciliğe karşı mücadelede en acil halka bu güçlerdir. Bunların en erkenden etkisizleştirilmesi gerekir. Özellikle bu güçlerin arazide dolaşmalarından yararlanarak başarılı olabileceğimiz bu konu, pratik faaliyetlerimiz açısından çok önemlidir.

Çeteciliğe karşı mücadelede izlenecek bazı yöntemleri kısaca da olsa açıklamaya çalıştık. Buna bağlı olarak çeteciliğe yönelirken, dikkat edilmesi gereken bazı hususlara da değinmekte yarar vardır. Çete odaklarına yönelirken, hedef iyi seçilmeli, zaman iyi ayarlanmalı ve hedef mutlaka ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü geçmiş pratik mücadelede görüldüğü gibi, hedefe yönelirken, istihbarat yeterazliğinden, pratik uygulamadan doğan aksaklıklardan dolayı birçok eylemde başarılı olunamamıştır. Bu tür başarısız eylemler, sonuçları itibarıyla daha tehlikeli bir durum arzedebilmiştir. Örneğin, Şırnak'ta Alikan Tatar'ın evine düzenlenen bir baskında, halının kendisinin evde olmayışı nedeniyle cezalandırılamamışı. Ancak eylem başarıyla gerçekleşmişti. Eylemin bu yönlü başarılı olması, kitleler üzerinde siyasal bir etki bırakmış olsa da, çetebaşı Alixan Tatar'ın sağ kalması, kısa süre içinde birçok çeteyi örgütleyerek mücadeleye karşı çıkarmasına yol açmıştır. Bu çete odakları etkisiz kılınsa da, uzun süre mücadelemiz önünde bir engel olarak dikilebilmişlerdi. Demek ki, çete odaklarının etkisizleştirilmesi, asıl merkezin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. İkinci bir örnek ise, Şemdinli'deki Keletok eylemidir. Bu eylemde de hedef doğru seçilerek yönelinmişti. Ancak pratik uygulamadaki başarısızlık sonucu, eylemde üç devrimci şehit verilmiş ve istenilen sonuç elde edilememişti. Eylemin olumsuz yönde sonuçlanması alanda politik bir olumlu etki yaratmadığı gibi, düşman çeteciliği örgütlemede bu durumdan yararlandı. Yine, Pervarî'de Yakubê Kelaş ve Sıddık adlı çetelere yönelik eylemin planlanması ve pratik uygulanmasında başarı elde edilmesine rağmen, o anda yönelinmemesi gereken bir hedef olduğundan dolayı, eylemin sonuçlarından yararlanılamamıştır. Sınırlı politik bir etki yaratmakla birlikte, hedeflenenlerin halk arasında yeterince teşhir edilmemeleri ve ikinci bir hedef olarak cezalandırılmaları geçici de olsa kitleler üzerinde olumsuz bir etki yapmış ve düşman bu olaydan yararlanarak çete örgütlemesine gidebilmiştir. Bu açıdan, gerilla birliklerimiz, çeteciliğe karşı mücadelede geçmiş pratikte elde edilen güçlü kazanımlara devanacakları gibi, ortaya çıkan olumsuzluklardan ders çıkararak hareket etmeleri halinde önemli ve sonuç alıcı eylemleri gerçekleştirebileceklerdir. İyi seçilen bir hedefin yoğun bir keşif ve istihbarata dayanarak doğru bir planlamayla ortadan kaldırılması zor olmayacaktır.

Genelde olduğu gibi, ulusal kurtuluş mücadelemizin sıcak sürdürüldüğü Botan alanımızda yıllardır çeteciliğe karşı yürütülen mücadelede önemli mesafeler kaydedilmiş ve çetecilik önemli oranda sindirilmiştir. Ancak baştan beri konumuz içinde izah etmeye çalıştığımız nedenlerden ötürü, çeteciliğin alanda zemin bularak varlığını koruması ve örgütlendirilmesi sözkonusudur. Yazıda isimlendirerek bahsettiğimiz ve ayrıca açıklamadığımız hain-uşak takımları, mücadelemiz önünde birer engel durumundadırlar. Bunlardan bazıları etkisizleştirilmiş olsa da, önemli bir kesimi varlığını korumaya devam etmektedir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde Botan alanımızda hedeflenen amaçlara ulaşmak için çeteciliğe karşı sürdürülen mücadelenin daha örgütlü ve sonuç alıcı bir duruma ulaşması gerekir. Bunun başarılması ancak çete odaklarının tümden ortadan kaldırılması ve imhası temelinde olabilir. Bu da dönemin taktiğine uygun düşecek bir faaliyetliliğin sürdürülmesini, mevcut kitle ilişkilerinin örgütlendirilmesini, daha güçlü ve sağlıklı örgütlenmelerin yaratılmasını zorunlu kılmaktadır. Çünkü, düşmanın gerilla birliklerimizi kitlelerden kopararak işlevsiz kalmak amacına ulaşmak için yerel dayanaklarını örgütlü bir güç olarak geliştirmek ve korumak istediği bilinen bir durumdur. Çetecilik doğduğu günden itibaren ölü doğan bir politika olmasına karşın, düşman bu yönlü politika ve faaliyetlerinden vaz geçmemiştir. Gerilla birliklerimizin ölümcül vuruş tarzına karşın, zayıf bir umut da olsa düşmanın çeteciliği alanda yaratmaya, eski ve yeni biçimleriyle örgütlemeye çalıştığı görülmektedir. Buna karşı gerilla birliklerimiz, geçmiş pratik mücadelenin deney ve tecrübelerinden dersler çıkararak, dönemin taktiğine uygun bir tarzda daha etkili taktik ve yöntemler geliştirerek, çeteciliğin yeni örgütleniş ve yapılanmalarına karşı savaşmasını acımasız sürdürecektir. Bu temelde Botan alanı çeteciliğinin, özel çete timlerinin hareket edebileceği bir alan olma konumunu arzetmeyecek, düşmanın bu konudaki amaç ve girişimleri sonuçsuz kalacaktır.

Türkiye'de İşçi Hareketleri Yükseliyor...

Başfarah 16. sayfada

maydı. Ve karşılığını buldu. Bu karşılığı objektif olarak buldu.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesi, Türk devleti, ordusu ve burjuvazisinin bütün zaaflarını ortaya serdi, güncelliğinde tarihsel gerçekliğini, tarihinde bugünkü suçlarının nedenlerini ortaya çıkardı; iç ve dış dayanaklarını deşifre etti ve buna bağlı bir halka olarak de küçük-burjuva solculuğunun "devrimcilik" olmadığını, olamayacağını neden ve sonuçlarıyla açığa çıkardı. Türkiye işçi sınıfına, mahkum edildiği prangaların ne olduğunu çok somut olarak gösterdi. Tasfiyeci sol'un büyük PKK düşmanlığının nedeni işte budur.

Türkiye işçi sınıfı 1980'lerin sonuna yaklaşıldığında böylesine güçlü ve desteği sürekli olan sağlam bir mütteliğe sahiptir. Kendi sınıf öncülüğüne kavuşma anlamında henüz çok büyük bir zayıflık içinde olsa da, mütteliğinin mücadelesinde ve yaratılığı zeminde kendi çıkışını görmek durumundadır. O bu zeminde, kendi burjuvazisinin zayıflığını, "sol"un burjuva kuyrukçuluğunu ve tasfiyeciliğini ve asıl çıkışın kendisinde olması gerektiğini görmüştür. Sömürge halkın başkaldırısı, Türkiye işçi sınıfına, kendi öz gücünü öz örgütlenmesiyle ortaya koyacağını, bir yığın hareketi olmaktan bir sınıf hareketi olma özelliğine ancak böyle ulaşabileceğini öğretmiştir.

1988 Haziran eylemliliği 1970'in Haziran eylemliliği bağlantısı içerisinde ele alınırken hatırdan çıkarılmaması gereken bir gerçek vardır: Şimdi Türkiye 1970'i yaşamıyor. Şimdi, bir ulusal kurtuluş savaşımı ve savaşının öncüsü PKK'si olan başkaldırı içinde bir Kürdistan var. 1988'lerin Türkiyesi'nde çok şey değişti. Türkiye işçi sınıfının gözlerindeki kara perdeler yırtıldı. İşçi sınıfının subjektif plandaki zayıflıklarından yararlanarak, onun devrimci potansiyelini kendilerine yeniden besamak yapmaya çalışanlar müthiş bir yenilgi içindeler. 1970'de Türkiye işçi sınıfı, tasfiyeci solun gerçeğini kavrayabilecek olanaklara sahip değildi, küçük-burjuvazinin taleplerinde kendi güncel çıkarlarını da bulabiliyordu. Bugün böyle değildir. Bugün işçi sınıfı, şovenizm ve sosyal-şovenizmin sınırlarını zorlamaktadır; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle daha güçlü birleşmenin yollarını aramaktadır. İşçi sınıfı hareketinin aktığı kanal budur. Yani 1970'deki kanalla 1988'deki kanal değişmiştir. Küçük-burjuvalar varlık bulmak istiyorlarsa, şimdi kendileri işçi sınıfının aktığı bu kanala doğru yol almak zorundadırlar.

Tarihsel gelişme, sınıfsal güçleri yerli yerine oturtuyor. Yaşanan güncel zayıflıklar ne olursa olsun durum budur ve işçi sınıfı hareketi bu doğrultuda gelişecektir. Bu objektif bir süreçtir. Gelişmenin kaçınılmaz yönüdür.

1988 Haziran'ında Türkiye işçi sınıfı, kötelik koşullarını düzeltmek için çalışmıyor, köleliğe başkaldırışın silkinişini yaşıyor. Bu özgürlüğe yürüyüştür. PKK'nin özgürlük yürüyüşü, bu büyük özgürlük çağrısı karşılığını bulmuştur.

Türkiye işçi sınıfına selam olsun!
Yaşasın Kürdistan halkı ve Türkiye işçi sınıfının büyük özgürlük yürüyüşü!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Kahrolsun sömürgecilik ve faşizm!

Başlarafı son sayfada

ÜSLENME SORUNU ÜZERİNE

timizin doğru kitle politikasıyla hareket ederlerse, gidilecek olan alanların konumu ve mücadelenin içerisinde bulunduğu seviyenin ne çok ilerisinde ve ne de çok gerisinde olmayıp, kurulacak olan her türlü üslenme biçimleri için halkın desteğini almak zor değildir. Bunu başarmak, biraz halkımızın öz gerçekliğini yakından tanımaktan geçtiği gibi, esasta her koşul altında kitle gücünün ulusal kurtuluş mücadelesine kanalize etme ustalığını gerektirir. Belirttiğimiz gibi, bir üs için kitlenin sunacağı destek belirleyicidir. Bu, niçin böyledir? Bir kere gerilla üslenme sorununa yaklaşıp bunu çözmeye çalışırken, bunda büyük bir amacı vardır. Ve bu amacına ulaşmak için de, en başta kitlelerin desteğini almaya çalışır. Amacında gerilla, gücünü büyütmek istiyor. Bu güç, elbetteki halktan insanları kazanarak, onları savaşabilecek bir konuma getirip eğitimleri için uygun yer gerekir. Yani burada her zaman takviye bir güç hazır hale getiriliyor. Bu insanlar halktan alınır.

Aynı şekilde lojistik temini de çeşitli yollarla halka dayanır ve en uygun bir biçimde üs alanlarına yerleştirilir. Yine üs alanında çıkarılacak bir eylem planını açıklamak koşuluyla halktan istihbarat alınır ve sadece bir plan için de değil, her zaman gelişmeler hakkında bilgi alınır, istihbarat toplanır. Bundan objektif sonuçlar çıkarmak için çeşitli (dar veya geniş) toplantılar yapılır ve burada ulaşılacak yeni kararlar temelinde eylemselliğe geçilir. Mevcut gücün donanımı, yine halk içerisinde sağlanmaya çalışılır. (Eğer bu konuda olanaklar varsa silah, mermi verebilecek durumdalarsa alınır. Yoksa uygun kişilerin aracılığıyla çeşitli biçimlerde de temin edilebilir.) Yine hasta ve yaralılar için ilaç temin etme, eğer basım yapılıyorsa (teknik yapılıyorsa) bunun teknik malzemelerini örgütleme, koordinasyonu sağlama vb. iç kaynağa dayanır; iç kaynak ise halktır. Dış kaynağın ise, etkisi vardır. İç kaynağın lişkımasını sikayan tüm engelleri ortadan kaldırmak, oluşturulacak olan bir gerilla üssümüzün kalıcılaşıp gerekli işlevini görmesi için belirleyici bir rol oynayacaktır.

Kitle desteğinin yanısıra üslenmede esas alınması gereken ikinci bir husus ise coğrafik yapıdır. Üslenmede coğrafya seçimi manevra ve herekete, saldırı ve geri çekilmeye, konumlanmaya elverişli olması şarttır. Yine, düşmanın üs alanına yakınlığı ve uzaklığı, hükmetme gücü, bilesim ve teknik donanım da dikkate alınmak durumundadır. Elverişli bir coğrafya egemenliği sağlamak, gerillanın çalışmalarını başarmasında önemli bir rol oynar. Geniş kitle desteğine sahip olmasa da elverişli bir coğrafyada, gerilla üstün çarpışma gücü ve manevra kabiliyetinden hareketle düşmanın hareket serbestisini kısıtlayıp ölümcül darbeler vurabilir. Böyle bir arazide gerilla gizlenme, manevra, saldırı ve geri çekilme, gerekli düzeyde düşmanın teknik olanaklarının kullanımını işlevsiz hale getirme yönüyle büyük avantajlar sağlar. Bu konuda genelde ülkemizin sahip olduğu muazzam coğrafik yapısı ve özellikle de bugün gerilla mücadelemizin en yaygın bir şekilde geliştiği Botan Eyaletinin sahip olduğu doğal dağlık arazisinin gerilla mücadelemizin gelişip üslenmesinde sunduğu son derece elverişli olanaklar, belki de dünyada çok az gerilla hareketinin sahip olduğu olanaklar arasındadır. Düşman birliklerinin çetin coğrafyamızda hantal hareket tarzları, yabancılıkları ve adapte olmada çektikleri zorluklar dikkate alındığında birliklerimizin burada üslenmemeleri, sahip olunan hazır haldeki doğal barınaklarla birlikte yer altındaki sığınak faaliyetlerinde büyük ilerlemeler kaydetmemeleri için herhangi bir neden kalmamaktadır.

Üslenmeye gidilirken gizliliğe de dikkat edilmesi gerekir. Düşmanın bilemediği, tahmin edemediği veya girmeye çekindiği stratejik önem arzeden yerler tercih edilmelidir. Bunlar ilkten doğal mağaralar, sığınaklar, sık ormanlıklar, dağlık, nehir ve vadilerin stratejik gizli yerleri de olabilir. Bunlar gizliliğe elverişli olacak, çevreyi gözetleme ve dinlenmeye müsait olacaktır. Yine iz bırakılmaması, kamuflajın dikkatle yapılması önemlidir.

İzahını bu biçimde yapmaya çalıştığımız üslenme sorununun çözümünde rol oynayan kitle desteği ile coğrafik yapının yanısıra üzerinde durulması gereken üçüncü bir husus ise düşmanın durumudur. Gerilla, düşmanın en zayıf olan halkasını ele alıp ve orada darbe vurup imha eder gerçeğini, üs alanlarının seçiminde de gözardı edemez. Düşman güçlerinin yoğun olduğu, belli odaklara dayanıp hareket etme olanağının geniş olduğu ve hükmetme gücünün var olduğu alanları üs olarak seçmek doğru olmayacağı gibi, yarardan çok zarar da getirecektir. Düşmanın rahatlıkla keşfedip kolaylıkla ele geçireceği bir alanı üs olarak seçmenin büyük kayıplara ve dağılmalara yol açacağı da unutulmamalıdır. Böyle bir üs alanını terkit etmek, açıktan düşmanın insyatifi altında savaşmayı kabul etmek anlamına gelir. Bunun için üslenmede düşmanın durumu dikkate alınmalıdır. Düşmanın gücünü küçümseyen anlayışlara yer verilmemeli, temel olarak objektif verilerden hareket edilmelidir. Düşmanın alandaki mevcut gücü nedir? Bağlantıları, halka yönelik politikası, basvurduğu yeni taktikler, sıralarındaki çelişkilerin düzeyi, çarpışma durumları, teknik araç ve gereçlerinin ne olduğu vb. hususların bilinmesi ve bu temelde hareket edilmesi zorunludur. Bunların bilinmemesi durumunda kurulacak olan bir üssün gerçek işlevini görmesi, uzun ömürlü olabilmesi mümkün olamaz.

Üssün yaratılmasında dikkat edilmesi gereken dördüncü husus ise, gerilla birliğinin durumudur. Gerek kitlesel, gerek coğrafik ve gerekse de düşmanın durumu bir üssün yaratılması için ne kadar elverişli olursa olsun, eğer gerilla birliği bu üç canalıcı faktörü iyi görmez, değerlendirmez ve gerekli sonuçları çıkartmayıp savaşın hızmetine sunmazsa, bırakalım sağlıklı bir üssün yaratılmasını, en basit ihtiyaçların bile karşılanamayacağı ve giderek düşmanın saldırılarına zemin sunacağı, imha tehlikesini doğuracağı açıktır. Bundan dolayı gerilla; kitlenin, düşman ve coğrafyanın durumunu iyi değerlendirir, sonuç çıkarır ve bu temelde nasıl bir üssün yaratılması gerektiğine dair karar alır. Kararı ağır üzerinde bırakmaz, en uygun zaman, koşul ve yöntemle hayata geçirir. Yani bu üç faktöre hakimiyet temelinde, ana merkezi ile yarı açık ve gizli üs biçimlerini birbirine karıştırmamalıdır. Eğer somut durum gizli bir üssün yaratılmasını gerektiriyorsa, bunu görmemezlikten gelip mekanik bir anlayışla açık bir üssü oluşturmaya kalkmak son derece tehlikeli ve olumsuz sonuçlara yol açar. Bunun için üslerin yaratılmasında gerilla birliği hiçbir zaman niyet ve duygularının esiri olmamalı, objektif zemini iyi görüp, subjektif planda ne yapması gerektiğini bilmelidir. Tüm bunlar, gerilla birliğinin savaşın siyasi ve askeri çizgisine hakim olmasını şart koşar. Her sorun karşısında olduğu gibi, üs sorununun doğru çözümü de birliklerimizin ciddiyetle yaklaşmalarına bağlıdır. Gerekli hassasiyeti göstermeyip, bir sığınağı yapmadan tutalım, günlük değil uzun süreli lojistik ihtiyacını karşılamaya kadar acizlik gösteren, duyarsız davranan bir birliğin güçlü bir savaş pratiğini ortaya sergilemesi mümkün olamaz. Bu açıdan birlikler içerisinde askeri disiplin ve kuralların yaşamın kopmaz bir parçası haline getirilmesi başarılı bir pratiğin şekillenmesinde önemli bir rol oynar. Her koşul altında güçlü bir uyum, birlik ve sağlıklı bir ilişki temelinde devrimin sorunlarına ortakça sahip çıkmak, her türlü fırsattan yararlanıp bunu savaşın lehine çevirmek, güç büyütmede iddialı olmak, taktik geliştirip değiştirmek, dönemin ana özelliğine uygun hareket planlarını geliştirmek, her olumsuz ortamın esiri değil, bunun reddi temelinde insiyatif koyup arı karar vermesini bilmek vb. tüm bunlar savaşta biraz beceri, zeka ve mantıklı hareket etmek, askeri sanatın inceliklerini bilmek ve en önemlisi de Parti taktiğine egemen olmak, gerilla birliğinin sağlam bir örgütlülüğe sahip olmasından geçer. İç örgütlülüğü sağlam olanın üslenme sorununu da rahatlıkla çözebileceği açıktır. Elbetteki bunun zorlukları olacaktır. Bu zorluklara göğüs germe temelinde mevcut koşulların avantajlı yanlarına sahip çıkıp, bunları derinleştirmek şartıyla üslenmede gerekli gelişmenin sağlanacağını belirtebiliriz. Bunu hem geçmişte pratikte edindiğimiz deneyim ve tecrübe ve hem de savaşımızın bugün içerisinde olduğu seviyeye dayalı olarak belirtiyoruz.

Açıklamaya çalıştığımız kitle desteği, coğrafik uygunluk, düşmanın alanı kontrol etmedeki sınırlılığı ile bu üç ögeyi birbiriyle ustaca birleştirip hakimiyet sağlayan bir gerilla birliği sağlam bir üs yaratır. Tüm bu faktörlerin mevcudiyeti ideal üs alanlarının yaratılması için yeterlidir. Fakat her zaman tüm bu ögelerin bir arada bulunması durumunda ancak üslere gidilebilir diye bir anlayış da son derece soyuttur. Böyle bir anlayış tümüyle somut koşulların izahını reddeder ki, bu da sonuçta mücadeleye ciddi zararların verilmesine yol açar. Bundan dolayı bazen kitle desteği sınırlı, coğrafik yapı elverişli, düşman ise, hükmetme durumunda olur. Bazen düşmanın denetimi sınırlı, kitle desteği güçlü ve arazi ise elverişli olmaz. İşte tüm bunları birbiriyle dengelemek, ona göre üs alan seçimine gidip bunun pratik eylemliliğini yapmak gerekir. Bu üç ögeyi birbirine dengelemek, somut zeminin üzerinde hareketle mümkün olabilecektir. Bir köyün çevresinde bu üç ögenin bulunması durumunda gerilla birliğimiz burada ana üssü yaratmaya çalışırken, bir başka köyde bu uygun değilse, gizli bir üslenmeye gidilebilir. Yerüstünde üslenmenin sakıncaları varsa, yeraltı üslenme faaliyetlerine başlanır. Yani tüm bunları belirleyecek olan şey, gidilecek olan alanların özgül koşullarıdır. Dümdüz bir arazide hareket eden bir gerilla birliğimizin üslenme biçimi ile dağlık ve ormanlık arazide üslenen birliğimizin üslenme biçimleri arasında aşık ki fark olacaktır. Bunlar bilinmiyor diye belirtilmiyor. Ama pratiğe gidilirken, bu ciddi sorunu çözmekle karşı karşıya olduğumuz gerçeğinden hareketle her alanın somut durumuna göre üslenme biçimlerinin seçimine gidip sağlamlaştırmak önemlidir. Bu durumun daha iyi anlaşılması için şimdi de üslenme biçimleri üzerinde durmaya çalışacağız.

Genelde olduğu gibi, bizde de üslenmenin biçimlerini üç şekilde ayırmak gerekecektir. Bunlardan birincisi açık (ana üs), ikincisi yarı-açık ve üçüncüsü ise gizli üs'tür.

Açık üsler: Geniş çaplı bir kitle desteğine sahip, coğrafyası stratejik konumda olan, düşmanın denetim kurmada zayıf ve gerillanın ise hareket etme olanağının geniş, otoritesinin güçlü olduğu alanlardır. Buraya dayanarak gerilla birlikleri her türlü faaliyetlerini yürütürler. Bu üs biçiminin sahip olduğu özelliklerden dolayı savaş kurmayığı burada konumlanır, savaşın sevk ve idaresini sağlamaya çalışır. Siyasi, askeri eğitimler, tatbikatlar burada yürütülür. Yine merkezi basın-yayın faaliyeti, bölgeler arası koordinasyon, yaralıların tedavisi, bolca levazımın depolanması, güçlü bir cephaneliğin bulunması burada örgütlenditir, geniş askeri ve siyasi planlamalar, yani kararlar burada alınır. Bu üs alanında tümüyle iktidarda olan gerillanın kendisidir. Bu tip ana üsler için destek üslerin de oluşturulması gerekir. Önümüzdeki dönemde kurulacak her üsse atfedilen rolün oynanabilmesi için birbirini hep destekleyen üsler arası irtibat ve gerekli örgütlenmenin oluşturulması gerekir. Bunun için ana üslerin gerekli rollerini oynayabilmelerini sağlamak, destek üslerin oluşturulmasına yakından bağlıdır.

Yarı açık üsler: Belli bir alan üzerinde kısmen düşmanın, kısmen gerillanın otorite sahibi olduğu yerlerdir. Gerilla bu alanlarda da kitle içerisinde örgütlüdür. Üs noktası yine gizlidir. Gerilla burralara dayanarak düşmanın durumunu dikkatle izler ve en zayıf halkasına buradan darbe vurur. Düşman gerillanın alanda olduğunu bilir, fakat esas noktası olan üs alanını bilmez. Ve böylelikle gerilla sürekli düşmana karşı isabetli eylemler geliştirip, seri bir biçimde üssüne döner. Elde edilen üssü bir daha düşmana kaptırmamak için gerilla gerekli olan tüm koşulları yaratmaya çalışır. Bu üssün vazifesi ise gerilla, tüm halkın örgütlendirilip savaşa seferber edilmesi, eğitim, lojistik, sağlık sorunlarının çözümlenmesi, güçlerin takviyesi ve tümüyle iktidar olabilmesi için hareket planlarını hazırlar ve çalışmalarını bu doğrultuda yürütür.

Gizli Üs: Uygun bir kitle desteğine dayanarak, daha çok düşmanın yoğunluğunun olduğu alanlarda ağırlıklı olarak barınak, tünel, sığınak, kaya oyukları vb. hazırlıklara dayanarak gündeme gelen üslenme biçimidir. Burada gerillanın en çok dikkat edeceği husus gizlilikitir. Tabii ki bu tip üs biçimine mücadelenin içerisinde bulunduğu ihtiyacı karşıladığı sürece başvurulur. Somut durum gerektirmiyorsa, ama mekanik bir anlayışla "gerilla hep gizli hareket eder" deyip de, günlerce bir sığınakta kalmak gerekli olmadığı gibi, bu aynı zamanda savaşı geriye doğru çeker. Gerilla esnektir. Gizlenir, açığa çıkar. Tekrar gizlenir. Gerillanın bu hareket tarzını ve üslenme biçimini belirleyen savaştır. Yani savaşın içerisinde bulunduğu somut durumdur. Bir bölgede yarı-açık hareket eder. Bir bölgede yarı-açık hareket eder. Bir diğerinde ise, gizli hareket eder ve buna göre üslenme oluşturur. Bu hareket tarzını belirleyen çok yönlü olan somut koşullardır.

Gerilla bu her üç üs biçimini oluşturup konumlanırken, bunun sadece dinlenmek için yaratmaz. Tek bir amaç ve hedef için oluşturur ki, o da iktidar olmaktır. Önce, hiç kimsenin bilmediği bir yerde konumlanır ve burada bir iktidar olur. Ve kısa bir süre içerisinde bir köyden bir bölgeye kadar iktidar olup, tüm ülkenin kurtuluşu için gerekli zemini oluşturur. Buna ulaşmak için gerilla, her üsse işlevini kazandırmada en ufacık bir kuralsızlık göstermemelidir. Nişin konumlandığını iyi bilip, ona göre faaliyetlerini yürütüp güç büyüterek savaşı geliştirmelidir.

Belli yönleriyle açıklamaya çalıştığımız gibi, üslerin oluşturulmasında gerekli olan zemin ve bu zeminden hareketle kurulacak olan üs biçiminde isabetli seçimin yapılmasıyla, istenilen işlevin kazandırılmasıyla birlikte üssün korunması için de gerekli olan çalışmanın yapılması şarttır. Bu her şeyden önce güçlerimizin konumlandırılması ve savunma sistemimize yakından bağlıdır. Uygun coğrafya ve kitle desteğinin isabetli seçimiyle gidilen üslenmede, güçlerimizin savunma sistemini darbe yememek, düşmanın kuşatmasına girmeyerek düşmanı püskürtmek temelinde ele almak gerekmektedir. Kitlelerin örgütlülüğü, lojistik, istihbarat vb. birçok husus, üslerin korunmasında büyük rol oynar. Sığınak sistemi, kamuflaj hava ve kara saldırılarına karşı savunma sisteminin tüm hazırlıkları önceden yapılmalı ve buna göre mevzilendirilmelidir. Yine üssün çevresinde bulunan halkın düşmana karşı savaşabilmesi için, ona çeşitli savunma yöntemleri ve tuzaklar öğretilmeli, hava saldırılarına karşı korunabilmesinde yeraltı sığınak sisteminin geliştirilmesinde yardımcı olunmalıdır.

Üslerin korunmasında önemli rol oynayan diğer bir husus da, üs içinde askeri kuralların egemen olmasıdır. Bu üs'te askeri disiplin ve yaşam olmadı mı, dönemin ne kadar güçlü ve teknik araçlar ne kadar modern olursa olsun, gelebilecek her türlü düşman saldırısını boşa çıkartmak mümkün olmaz. Üsler, temelinde askeri disiplin, teknik hazırlık, koordinasyon ve uygun mevzilenme, gizlilik ve kitlelerin örgütlenmesiyle, düşman saldırılarına karşı korunabilir. Tabii ki, pratik içerisinde üsleri korumanın çok çeşitli taktikleri geliştirebilir. Gerilla kalıpçı değildir. Elindeki olanaklarını iyi kullanır. Yeni savaş taktiklerini geliştirir, uygular ve hep fetihçi bir ruhla kazanmayı hedefler.

Toparlayacak olursak; önümüzdeki dönem devrimci savaşımızın yaygınlaşıp küçük iktidarlardan büyük iktidarlara doğru yol alabilmesi için birliklerimizin belli üslere dayanması şarttır. Uzun yıllardır sürdürülen devrimci savaşımızın mirası üzerinde, bu problemimizi sağlıklı bir çözüme kavuşturmak hayati önemdedir. Geçmiş hata ve eksikliklerı yaşatmamak koşuluyla, gerekli üslere ulaşmanın uygun koşulları vardır. Bu koşullara egemen olmak ve üslenmede gerekli olan bütün kurallara riayet etmekle, halk kurtuluş savaşımızın gelişip yaygınlaştırılmasında sıçrama tahtası rolünü oynayacak olan gerillanın ve dolayısıyla ulusal kurtuluşun özgür kalesi üsler yaratılabilecektir.

Peşmergê (sayı 40) Savaş Bilimi-Savaş Sanatı sayfasında işlenen Üslenme Sorunu üzerine yazıyı bazı kısaltmalarla yayınlıyoruz.

ÜSLENME SORUNU ÜZERİNE

Halkların kurtuluş mücadelelerinde önemli derecede rol oynayan üslenme sorunu, bugün ülkemizde gelişen gerilla savaşımının en ciddi sorunu ve çözümlenmesi gereken önemli bir görev olarak kendini dayatmış bulunmaktadır. Mücadelemizin gelişim seyri içerisinde kendisini dayatan üslenme sorununa sağlıklı bir çözümün getirilememesi ve gerilla savaşımının ülke zeminine oturtulmuş sağlam üslere ulaşamaması durumu, belli oranda zorlamalara yol açmıştır. Mücadelemizin içerisinde bulunduğu her dönemde pratik alanlarda bu soruna çözüm getirme doğrultusunda belli çabalar olmuşsa da, bunlar sorunun köklü çözümü için yeterli olamamış ve bu durum gerilla birliklerimizin çeşitli alanlarda istenilen bir insiyatif ve manevra kabiliyetine ulaşmasını şu veya bu biçimde engellemiştir. Açık ki, burada sorunun esas kaynağı, Partimizin üs sorununa yaklaşımındaki doğru devrimci politikasından hareketle bunu güncel koşullara uyarlayıp, pratik çözüm yolunu getirmede içerisine düşülen yanlış anlayışlar, hata ve yetmezliklerdir. Mücadelemizin bugün ulaştığı boyut, tüm savaş güçlerimizin önüne üs sorununun pratik çözümünü acil bir görev olarak koymaktadır.

Fazla detaylarına girmeden bugün gerilla savaşımızın ulaştığı seviye, sahip olunan muazzam coğrafya, güçlü kitle desteği, düşmanımızın içerisine girdiği çıkmaz vb. durumlar, savaşın geliştirilmesi açısından önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu temel ögelerden hareketle, üslenme sorunumuzu çözüme kavuşturmanın mümkün olduğunu belirtebiliriz. Gerilla birliklerimizin avantajlı yanlara hakimiyet temelinde dezavantajlı yanları da uygun ve gerekli mücadele yöntemleriyle etkisizleştirmek, sağlıklı bir üsse dayanıp geliştirilecek savaşın sürekliliği ve gelişip büyümesiyle direkt bir bağlantı içerisindedir. Bugün, mücadelemizin geldiği seviyesine orantılı bir şekilde, birliklerimizin, ulaşılamayan bir dağ, sık bir ormanı kendilerine üs haline getirip düşmana karşı geliştirecekleri çeşitli eylemlerle tekrar geri çekilip bu üs alanlarında korunmayı aşan ve temel olarak düşmenin bir daha elde edemeyeceği, kalıcılaşmış üslerin yaratılması gerekmektedir. Sorun, sadece dar bir birliğin üslenip de küçük çaplı eylemlerin geliştirilmesi değil, tersine savaşın sevk ve idaresinin yapılacağı, savaş kurmaylığının merkezileşeceği, yeni plan ve kararların çıkarılacağı, askeri-siyasi eğitimlerin verileceği, basın-yayın, sağlık, lojistik vb. faaliyetlerin, mücadelenin içerisinde bulunduğu anın tüm bu gereklerini yerine getiren bir üslenme biçimine duyulan şiddetli ihtiyaçtır. Bu tarzdaki üslerle giderek hakimiyetimiz yaygınlaşacak ve daha geniş sahaları içerecektir. Karakteri gereği düz bir hatlı izlemeyip karışık savaş taktik ve yöntemleriyle gerillamız Kürdistan'da (genelde olduğu gibi) siyasi, askeri üsleri içiçe oluşturacak ve bunlara dayanarak kızıl üslerden kızıl bölgelere doğru iktidar olmaya yol alacaktır.

Mücadele tarihimizde de görüldüğü gibi, gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında olsun gelişmenin olduğu her alanın özgül koşullarına göre belli üs alanlarına dayanılmıştır. Sorunun kalıcılığını hedefleyen bir çözümün gerekliliği karşısında pratikte görülen yetersizlikler olsa da geçici olarak güçlerimizin dayanmasına yol açan bazı üs alanları oluşturulmuştur. Bunlar ağırlıklı olarak mücadelenin gelişim gösterdiği sahaların somut durumundan hareketle bazı mahalleler, köyler, mağaralar, şehir merkezlerinde uygun olan semt, mahalle, ev vb. yerlerin, geçici ve bağrında yetersizlikler taşısa da birer üslenme vazifesini gördükleri bilinmektedir. Ama bugünkü savaşımızın üslenme sorununu çok daha farklı ve geniş bir kapsam içerisinde ele almak gerekir. Gerilla mücadelesinin tümüyle ülke sathında kalıcılaşıp kök salması ancak sağlam üslere ulaşmakla mümkündür. Yukarıda da vurguladığımız gibi, savaşımızın ihtiyacına göre belli üslerin yaratılması için mevcut koşullar elverişlidir. Ama ulaşılacak bu yönlü üslerin savaşın yaygınlaşıp gerillanın güç büyütmesi ve halk ordumuzun güçlenmesinde büyük rol oynayacağının bilinciyle hareket eden düşmanın da bu yönlü temel bir sorunumuzun çözümlenmemesi için birçok engeli yaratığı ve bir dizi tedbiri aldığı ve alacağı bilinmektedir. Bundan dolayı pratikte üslenme sorununa yaklaşırken, çözüm gücü olmak ve düşmanın diktiği çeşitli engelleri ortadan kaldırmak önem taşımaktadır. Yaklaşımda düşmana fırsat sunacak her türlü hatadan kaçınıp doğru yaklaşımı esas almak gerekir. Önümüzdeki dönemde üslenme sorununu çözümsüzlüğe götürebilecek anlayışlara yaşam hakkı vermemek için geçmiş pratiğimizde bu konuda görülen yanlış anlayışlara burada bir kez daha kısaca değinmek, sorunun doğru çözümü açısından yararlı olacaktır.

Uzun yıllardır sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz direniş savaşımızın kaydettiği gelişmeler bütün görkemliliğiyle ortada iken, bunun yanında halen gerilla birliklerimizin ülke zemininde her koşul altında kalabilecek belli üslere dayanmamasının nedeni, ne düşmanın güçlülüğü ve halkımızın durumuna, ne de coğrafyanın durumuna bağlanabilir. Problemin gerekli çözüme kavuşamamasının esas nedeni, gerilla birliklerimizin üslenme doğrultusunda içerisine girdikleri yetersiz çaba. Partimizin çözüm gücüne erişmede görülen zayıflık ve en önemlisi de yaklaşımlarda boy veren yanlış anlayışlardır. Üslenme sorununda dar ve kök salmayı hedeflemeyen anlayışlar, sonuç itibariyle düşmana fırsat sunmuş ve üslenme açısından (her bakımdan) elverişli olan yerlere geçici de olsa düşmanın üslenmesine açık kapı bırakmıştır. Kendisini üslendirmeyen bir gerilla faaliyetinin muharebe alanında büyük zaferler elde etmesi zorlaşır. Bu durumda insiyatif karşı gücün eline geçer ki, bu de gerillanın doğal hareketlerine aykırı düşer. Gelişme yerine burada tıkanma görülür ve haliyle düşmanın insiyatifi altında savaşmaya zemin sunulur.

Yaşanan savaş pratiğimiz, belirttiğimiz bu yetersiz yaklaşımları tüm yönleriyle izaha kavuşturmaktadır. Gerilla birliklerimizin ciddi bir üslenmeye dayanmadan yürüttükleri faaliyetlerin düşmanın taktiklerinin zamanında boşa çıkartılmamasında, gerekli olmayan birçok değerli kayıbın verilmesinde, güçlerimizin yıpranmasında, lojistik, sağlık, koordinasyon vb. gerekli düzeyde sağlanamamasındaki payı belirgindir. Gerilla demek belli bir üsse dayalı olan savaş gücü demektir. Bunu sağlamayan bir gerilla hareketi her zaman kaçak bir tarzda savaşır. Çoğu ülkelerde çeşitli dönemlerde gerillada bu tip sapmalar görülmüştür. "Kaçak savaş, avare asi gruplar" diye yapılan değerlendirmelerin izahı yakın pratikte, mücadelemizdeki çeşitli zeminlerde faaliyet yürüten gerilla birliklerimizin savaşım tarzında da görülmüştür. Özellikle bu tarz bir savaşım sınır boylarında faaliyet yürüten birliklerimiz içerisinde daha net bir biçimde görülmüştür. Ağırlıklı olarak bu alanlarımızda uzun süredir yaşanan alanlara kök salmama durumundan dolayı gerekli bir üslenmeye dayanılmadığı gibi, düşmanın da bunu kendisine en iyi bir fırsat olarak kollayıp güç yığdırma, kitleyi çeşitli yollarla kazanmaya çalışma, ulusal ihaneti derinleştirme vb. gibi karşıt faaliyetlerinin geliştirilmesine zemin sunabilmiştir. Alanların boş bırakılması, üslenmenin sağlanmaması; hem güçlerimizi sınırlamış ve hem de düşmanın hareket serbestisini kolaylaştırmıştır. Fazla uzaklara gitmeden, bunun örneklerini '87 pratiğinde açık bir biçimde görmek hiç de zor değildir. Bu pratik, bağrında birçok olumlu yanı ve gelişmeyi kapsarken, üslenme konusunda yetersizliklerle doludur.

Elbetteki bu durum, savaş tarzımıza da kendisini yansıtmıştır. Yaşanan pratikte, üstün bir cesaretle düşmanın üzerine gitme, zorluklara katlanma, büyük fedakarlıklar yapma konusunda bir kusurdan pek bahsedilemez. Ancak savaşımızın acımasızlığı da göstermiştir ki, salt başına cesaret, fedakarlık vb. güç büyütme, ülkenin derinliklerine kök salma ve gerekli üslenmelere gitmek için yeterli olmamaktadır. '87 pratiğinde bazı alanlarda üslenme sorununa oldukça dar yaklaşılmıştır. Günübirlikçi bir hesapla üs diye ad verilen yerlerde günlük yerleşme durumu bile bazen ortadan kaldırılmıştır. Üs yaratmanın gerekli hazırlıkları yapılmadığı için coğrafyası uygun olan stratejik noktalar seçilmişse bile, bunlar gerekli kitle desteği siyasal ve eylemsel faaliyetlerle güçlendirilip tahkim edilmemiştir. Bundan dolayı, gerek yeni alınan savaşçıların eğitimleri ve gerekse de yeni planlamaların geliştirilmesi, kararların alınması, lojistik, sağlık malzemelerinin temin edilip yerleştirilmesi, sevk ve idarenin sağlanması, hareketlerin düzenlenmesi için ciddi bir yaklaşım ve derin bir çözüm arayışı içerisine girilmemiştir. Özünde üslenme sorununa

yaklaşımımızda ciddi bir değişiklik olmadıkça, bu sorunun çözümlenmesi ve gerillanın bu alanda istenilen bir manevra kabiliyetine ulaşması da mümkün değildir.

Bugün, mücadelemizin ulaştığı seviye, sahip olunan muazzam coğrafya, güçlü kitle desteği, düşmanımızın içerisine girdiği çıkmaz vb. durumlar, savaşın geliştirilmesi açısından önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu temel ögelerden hareketle, üslenme sorununu çözüme kavuşturmanın mümkün olduğunu belirtebiliriz. Gerilla birliklerimizin avantajlı yanlara hakimiyet temelinde dezavantajlı yanları da uygun ve gerekli mücadele yöntemleriyle etkisizleştirmek, sağlıklı bir üsse dayanıp geliştirilecek savaşın sürekliliği ve gelişip büyümesiyle direkt bir bağlantı içerisindedir. Bugün, mücadelemizin geldiği seviyesine orantılı bir şekilde, birliklerimizin, ulaşılamayan bir dağ, sık bir ormanı kendilerine üs haline getirip düşmana karşı geliştirecekleri çeşitli eylemlerle tekrar geri çekilip bu üs alanlarında korunmayı aşan ve temel olarak düşmenin bir daha elde edemeyeceği, kalıcılaşmış üslerin yaratılması gerekmektedir. Sorun, sadece dar bir birliğin üslenip de küçük çaplı eylemlerin geliştirilmesi değil, tersine savaşın sevk ve idaresinin yapılacağı, savaş kurmaylığının merkezileşeceği, yeni plan ve kararların çıkarılacağı, askeri-siyasi eğitimlerin verileceği, basın-yayın, sağlık, lojistik vb. faaliyetlerin, mücadelenin içerisinde bulunduğu anın tüm bu gereklerini yerine getiren bir üslenme biçimine duyulan şiddetli ihtiyaçtır. Bu tarzdaki üslerle giderek hakimiyetimiz yaygınlaşacak ve daha geniş sahaları içerecektir. Karakteri gereği düz bir hatlı izlemeyip karışık savaş taktik ve yöntemleriyle gerillamız Kürdistan'da (genelde olduğu gibi) siyasi, askeri üsleri içiçe oluşturacak ve bunlara dayanarak kızıl üslerden kızıl bölgelere doğru iktidar olmaya yol alacaktır.

Mücadele tarihimizde de görüldüğü gibi, gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında olsun gelişmenin olduğu her alanın özgül koşullarına göre belli üs alanlarına dayanılmıştır. Sorunun kalıcılığını hedefleyen bir çözümün gerekliliği karşısında pratikte görülen yetersizlikler olsa da geçici olarak güçlerimizin dayanmasına yol açan bazı üs alanları oluşturulmuştur. Bunlar ağırlıklı olarak mücadelenin gelişim gösterdiği sahaların somut durumundan hareketle bazı mahalleler, köyler, mağaralar, şehir merkezlerinde uygun olan semt, mahalle, ev vb. yerlerin, geçici ve bağrında yetersizlikler taşısa da birer üslenme vazifesini gördükleri bilinmektedir. Ama bugünkü savaşımızın üslenme sorununu çok daha farklı ve geniş bir kapsam içerisinde ele almak gerekir. Gerilla mücadelesinin tümüyle ülke sathında kalıcılaşıp kök salması ancak sağlam üslere ulaşmakla mümkündür. Yukarıda da vurguladığımız gibi, savaşımızın ihtiyacına göre belli üslerin yaratılması için mevcut koşullar elverişlidir. Ama ulaşılacak bu yönlü üslerin savaşın yaygınlaşıp gerillanın güç büyütmesi ve halk ordumuzun güçlenmesinde büyük rol oynayacağının bilinciyle hareket eden düşmanın da bu yönlü temel bir sorunumuzun çözümlenmemesi için birçok engeli yaratığı ve bir dizi tedbiri aldığı ve alacağı bilinmektedir. Bundan dolayı pratikte üslenme sorununa yaklaşırken, çözüm gücü olmak ve düşmanın diktiği çeşitli engelleri ortadan kaldırmak önem taşımaktadır. Yaklaşımda düşmana fırsat sunacak her türlü hatadan kaçınıp doğru yaklaşımı esas almak gerekir. Önümüzdeki dönemde üslenme sorununu çözümsüzlüğe götürebilecek anlayışlara yaşam hakkı vermemek için geçmiş pratiğimizde bu konuda görülen yanlış anlayışlara burada bir kez daha kısaca değinmek, sorunun doğru çözümü açısından yararlı olacaktır.

Uzun yıllardır sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz direniş savaşımızın kaydettiği gelişmeler bütün görkemliliğiyle ortada iken, bunun yanında halen gerilla birliklerimizin ülke zemininde her koşul altında kalabilecek belli üslere dayanmamasının nedeni, ne düşmanın güçlülüğü ve halkımızın durumuna, ne de coğrafyanın durumuna bağlanabilir. Problemin gerekli çözüme kavuşamamasının esas nedeni, gerilla birliklerimizin üslenme doğrultusunda içerisine girdikleri yetersiz çaba. Partimizin çözüm gücüne erişmede görülen zayıflık ve en önemlisi de yaklaşımlarda boy veren yanlış anlayışlardır. Üslenme sorununda dar ve kök salmayı hedeflemeyen anlayışlar, sonuç itibariyle düşmana fırsat sunmuş ve üslenme açısından (her bakımdan) elverişli olan yerlere geçici de olsa düşmanın üslenmesine açık kapı bırakmıştır. Kendisini üslendirmeyen bir gerilla faaliyetinin muharebe alanında büyük zaferler elde etmesi zorlaşır. Bu durumda insiyatif karşı gücün eline geçer ki, bu de gerillanın doğal hareketlerine aykırı düşer. Gelişme yerine burada tıkanma görülür ve haliyle düşmanın insiyatifi altında savaşmaya zemin sunulur.

Yaşanan savaş pratiğimiz, belirttiğimiz bu yetersiz yaklaşımları tüm yönleriyle izaha kavuşturmaktadır. Gerilla birliklerimizin ciddi bir üslenmeye dayanmadan yürüttükleri faaliyetlerin düşmanın taktiklerinin zamanında boşa çıkartılmamasında, gerekli olmayan birçok değerli kayıbın verilmesinde, güçlerimizin yıpranmasında, lojistik, sağlık, koordinasyon vb. gerekli düzeyde sağlanamamasındaki payı belirgindir. Gerilla demek belli bir üsse dayalı olan savaş gücü demektir. Bunu sağlamayan bir gerilla hareketi her zaman kaçak bir tarzda savaşır. Çoğu ülkelerde çeşitli dönemlerde gerillada bu tip sapmalar görülmüştür. "Kaçak savaş, avare asi gruplar" diye yapılan değerlendirmelerin izahı yakın pratikte, mücadelemizdeki çeşitli zeminlerde faaliyet yürüten gerilla birliklerimizin savaşım tarzında da görülmüştür. Özellikle bu tarz bir savaşım sınır boylarında faaliyet yürüten birliklerimiz içerisinde daha net bir biçimde görülmüştür. Ağırlıklı olarak bu alanlarımızda uzun süredir yaşanan alanlara kök salmama durumundan dolayı gerekli bir üslenmeye dayanılmadığı gibi, düşmanın da bunu kendisine en iyi bir fırsat olarak kollayıp güç yığdırma, kitleyi çeşitli yollarla kazanmaya çalışma, ulusal ihaneti derinleştirme vb. gibi karşıt faaliyetlerinin geliştirilmesine zemin sunabilmiştir. Alanların boş bırakılması, üslenmenin sağlanmaması; hem güçlerimizi sınırlamış ve hem de düşmanın hareket serbestisini kolaylaştırmıştır. Fazla uzaklara gitmeden, bunun örneklerini '87 pratiğinde açık bir biçimde görmek hiç de zor değildir. Bu pratik, bağrında birçok olumlu yanı ve gelişmeyi kapsarken, üslenme konusunda yetersizliklerle doludur.

Elbetteki bu durum, savaş tarzımıza da kendisini yansıtmıştır. Yaşanan pratikte, üstün bir cesaretle düşmanın üzerine gitme, zorluklara katlanma, büyük fedakarlıklar yapma konusunda bir kusurdan pek bahsedilemez. Ancak savaşımızın acımasızlığı da göstermiştir ki, salt başına cesaret, fedakarlık vb. güç büyütme, ülkenin derinliklerine kök salma ve gerekli üslenmelere gitmek için yeterli olmamaktadır. '87 pratiğinde bazı alanlarda üslenme sorununa oldukça dar yaklaşılmıştır. Günübirlikçi bir hesapla üs diye ad verilen yerlerde günlük yerleşme durumu bile bazen ortadan kaldırılmıştır. Üs yaratmanın gerekli hazırlıkları yapılmadığı için coğrafyası uygun olan stratejik noktalar seçilmişse bile, bunlar gerekli kitle desteği siyasal ve eylemsel faaliyetlerle güçlendirilip tahkim edilmemiştir. Bundan dolayı, gerek yeni alınan savaşçıların eğitimleri ve gerekse de yeni planlamaların geliştirilmesi, kararların alınması, lojistik, sağlık malzemelerinin temin edilip yerleştirilmesi, sevk ve idarenin sağlanması, hareketlerin düzenlenmesi için ciddi bir yaklaşım ve derin bir çözüm arayışı içerisine girilmemiştir. Özünde üslenme sorununa yaklaşımımızda ciddi bir değişiklik olmadıkça, bu sorunun çözümlenmesi ve gerillanın bu alanda istenilen bir manevra kabiliyetine ulaşması da mümkün değildir.

Bugün, mücadelemizin ulaştığı seviye, sahip olunan muazzam coğrafya, güçlü kitle desteği, düşmanımızın içerisine girdiği çıkmaz vb. durumlar, savaşın geliştirilmesi açısından önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu temel ögelerden hareketle, üslenme sorununu çözüme kavuşturmanın mümkün olduğunu belirtebiliriz. Gerilla birliklerimizin avantajlı yanlara hakimiyet temelinde dezavantajlı yanları da uygun ve gerekli mücadele yöntemleriyle etkisizleştirmek, sağlıklı bir üsse dayanıp geliştirilecek savaşın sürekliliği ve gelişip büyümesiyle direkt bir bağlantı içerisindedir. Bugün, mücadelemizin geldiği seviyesine orantılı bir şekilde, birliklerimizin, ulaşılamayan bir dağ, sık bir ormanı kendilerine üs haline getirip düşmana karşı geliştirecekleri çeşitli eylemlerle tekrar geri çekilip bu üs alanlarında korunmayı aşan ve temel olarak düşmenin bir daha elde edemeyeceği, kalıcılaşmış üslerin yaratılması gerekmektedir. Sorun, sadece dar bir birliğin üslenip de küçük çaplı eylemlerin geliştirilmesi değil, tersine savaşın sevk ve idaresinin yapılacağı, savaş kurmaylığının merkezileşeceği, yeni plan ve kararların çıkarılacağı, askeri-siyasi eğitimlerin verileceği, basın-yayın, sağlık, lojistik vb. faaliyetlerin, mücadelenin içerisinde bulunduğu anın tüm bu gereklerini yerine getiren bir üslenme biçimine duyulan şiddetli ihtiyaçtır. Bu tarzdaki üslerle giderek hakimiyetimiz yaygınlaşacak ve daha geniş sahaları içerecektir. Karakteri gereği düz bir hatlı izlemeyip karışık savaş taktik ve yöntemleriyle gerillamız Kürdistan'da (genelde olduğu gibi) siyasi, askeri üsleri içiçe oluşturacak ve bunlara dayanarak kızıl üslerden kızıl bölgelere doğru iktidar olmaya yol alacaktır.

Mücadele tarihimizde de görüldüğü gibi, gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında olsun gelişmenin olduğu her alanın özgül koşullarına göre belli üs alanlarına dayanılmıştır. Sorunun kalıcılığını hedefleyen bir çözümün gerekliliği karşısında pratikte görülen yetersizlikler olsa da geçici olarak güçlerimizin dayanmasına yol açan bazı üs alanları oluşturulmuştur. Bunlar ağırlıklı olarak mücadelenin gelişim gösterdiği sahaların somut durumundan hareketle bazı mahalleler, köyler, mağaralar, şehir merkezlerinde uygun olan semt, mahalle, ev vb. yerlerin, geçici ve bağrında yetersizlikler taşısa da birer üslenme vazifesini gördükleri bilinmektedir. Ama bugünkü savaşımızın üslenme sorununa çok daha farklı ve geniş bir kapsam içerisinde ele almak gerekir. Gerilla mücadelesinin tümüyle ülke sathında kalıcılaşıp kök salması ancak sağlam üslere ulaşmakla mümkündür. Yukarıda da vurguladığımız gibi, savaşımızın ihtiyacına göre belli üslerin yaratılması için mevcut koşullar elverişlidir. Ama ulaşılacak bu yönlü üslerin savaşın yaygınlaşıp gerillanın güç büyütmesi ve halk ordumuzun güçlenmesinde büyük rol oynayacağının bilinciyle hareket eden düşmanın da bu yönlü temel bir sorunumuzun çözümlenmemesi için birçok engeli yaratığı ve bir dizi tedbiri aldığı ve alacağı bilinmektedir. Bundan dolayı pratikte üslenme sorununa yaklaşırken, çözüm gücü olmak ve düşmanın diktiği çeşitli engelleri ortadan kaldırmak önem taşımaktadır. Yaklaşımda düşmana fırsat sunacak her türlü hatadan kaçınıp doğru yaklaşımı esas almak gerekir. Önümüzdeki dönemde üslenme sorununu çözümsüzlüğe götürebilecek anlayışlara yaşam hakkı vermemek için geçmiş pratiğimizde bu konuda görülen yanlış anlayışlara burada bir kez daha kısaca değinmek, sorunun doğru çözümü açısından yararlı olacaktır.

Uzun yıllardır sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz direniş savaşımızın kaydettiği gelişmeler bütün görkemliliğiyle ortada iken, bunun yanında halen gerilla birliklerimizin ülke zemininde her koşul altında kalabilecek belli üslere dayanmamasının nedeni, ne düşmanın güçlülüğü ve halkımızın durumuna, ne de coğrafyanın durumuna bağlanabilir. Problemin gerekli çözüme kavuşamamasının esas nedeni, gerilla birliklerimizin üslenme doğrultusunda içerisine girdikleri yetersiz çaba. Partimizin çözüm gücüne erişmede görülen zayıflık ve en önemlisi de yaklaşımlarda boy veren yanlış anlayışlardır. Üslenme sorununda dar ve kök salmayı hedeflemeyen anlayışlar, sonuç itibariyle düşmana fırsat sunmuş ve üslenme açısından (her bakımdan) elverişli olan yerlere geçici de olsa düşmanın üslenmesine açık kapı bırakmıştır. Kendisini üslendirmeyen bir gerilla faaliyetinin muharebe alanında büyük zaferler elde etmesi zorlaşır. Bu durumda insiyatif karşı gücün eline geçer ki, bu de gerillanın doğal hareketlerine aykırı düşer. Gelişme yerine burada tıkanma görülür ve haliyle düşmanın insiyatifi altında savaşmaya zemin sunulur.

Yaşanan savaş pratiğimiz, belirttiğimiz bu yetersiz yaklaşımları tüm yönleriyle izaha kavuşturmaktadır. Gerilla birliklerimizin ciddi bir üslenmeye dayanmadan yürüttükleri faaliyetlerin düşmanın taktiklerinin zamanında boşa çıkartılmamasında, gerekli olmayan birçok değerli kayıbın verilmesinde, güçlerimizin yıpranmasında, lojistik, sağlık, koordinasyon vb. gerekli düzeyde sağlanamamasındaki payı belirgindir. Gerilla demek belli bir üsse dayalı olan savaş gücü demektir. Bunu sağlamayan bir gerilla hareketi her zaman kaçak bir tarzda savaşır. Çoğu ülkelerde çeşitli dönemlerde gerillada bu tip sapmalar görülmüştür. "Kaçak savaş, avare asi gruplar" diye yapılan değerlendirmelerin izahı yakın pratikte, mücadelemizdeki çeşitli zeminlerde faaliyet yürüten gerilla birliklerimizin savaşım tarzında da görülmüştür. Özellikle bu tarz bir savaşım sınır boylarında faaliyet yürüten birliklerimiz içerisinde daha net bir biçimde görülmüştür. Ağırlıklı olarak bu alanlarımızda uzun süredir yaşanan alanlara kök salmama durumundan dolayı gerekli bir üslenmeye dayanılmadığı gibi, düşmanın da bunu kendisine en iyi bir fırsat olarak kollayıp güç yığdırma, kitleyi çeşitli yollarla kazanmaya çalışma, ulusal ihaneti derinleştirme vb. gibi karşıt faaliyetlerinin geliştirilmesine zemin sunabilmiştir. Alanların boş bırakılması, üslenmenin sağlanmaması; hem güçlerimizi sınırlamış ve hem de düşmanın hareket serbestisini kolaylaştırmıştır. Fazla uzaklara gitmeden, bunun örneklerini '87 pratiğinde açık bir biçimde görmek hiç de zor değildir. Bu pratik, bağrında birçok olumlu yanı ve gelişmeyi kapsarken, üslenme konusunda yetersizliklerle doludur.

Elbetteki bu durum, savaş tarzımıza da kendisini yansıtmıştır. Yaşanan pratikte, üstün bir cesaretle düşmanın üzerine gitme, zorluklara katlanma, büyük fedakarlıklar yapma konusunda bir kusurdan pek bahsedilemez. Ancak savaşımızın acımasızlığı da göstermiştir ki, salt başına cesaret, fedakarlık vb. güç büyütme, ülkenin derinliklerine kök salma ve gerekli üslenmelere gitmek için yeterli olmamaktadır. '87 pratiğinde bazı alanlarda üslenme sorununa oldukça dar yaklaşılmıştır. Günübirlikçi bir hesapla üs diye ad verilen yerlerde günlük yerleşme durumu bile bazen ortadan kaldırılmıştır. Üs yaratmanın gerekli hazırlıkları yapılmadığı için coğrafyası uygun olan stratejik noktalar seçilmişse bile, bunlar gerekli kitle desteği siyasal ve eylemsel faaliyetlerle güçlendirilip tahkim edilmemiştir. Bundan dolayı, gerek yeni alınan savaşçıların eğitimleri ve gerekse de yeni planlamaların geliştirilmesi, kararların alınması, lojistik, sağlık malzemelerinin temin edilip yerleştirilmesi, sevk ve idarenin sağlanması, hareketlerin düzenlenmesi için ciddi bir yaklaşım ve derin bir çözüm arayışı içerisine girilmemiştir. Özünde üslenme sorununa yaklaşımımızda ciddi bir değişiklik olmadıkça, bu sorunun çözümlenmesi ve gerillanın bu alanda istenilen bir manevra kabiliyetine ulaşması da mümkün değildir.

Bugün, mücadelemizin ulaştığı seviye, sahip olunan muazzam coğrafya, güçlü kitle desteği, düşmanımızın içerisine girdiği çıkmaz vb. durumlar, savaşın geliştirilmesi açısından önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu temel ögelerden hareketle, üslenme sorununu çözüme kavuşturmanın mümkün olduğunu belirtebiliriz. Gerilla birliklerimizin avantajlı yanlara hakimiyet temelinde dezavantajlı yanları da uygun ve gerekli mücadele yöntemleriyle etkisizleştirmek, sağlıklı bir üsse dayanıp geliştirilecek savaşın sürekliliği ve gelişip büyümesiyle direkt bir bağlantı içerisindedir. Bugün, mücadelemizin geldiği seviyesine orantılı bir şekilde, birliklerimizin, ulaşılamayan bir dağ, sık bir ormanı kendilerine üs haline getirip düşmana karşı geliştirecekleri çeşitli eylemlerle tekrar geri çekilip bu üs alanlarında korunmayı aşan ve temel olarak düşmenin bir daha elde edemeyeceği, kalıcılaşmış üslerin yaratılması gerekmektedir. Sorun, sadece dar bir birliğin üslenip de küçük çaplı eylemlerin geliştirilmesi değil, tersine savaşın sevk ve idaresinin yapılacağı, savaş kurmaylığının merkezileşeceği, yeni plan ve kararların çıkarılacağı, askeri-siyasi eğitimlerin verileceği, basın-yayın, sağlık, lojistik vb. faaliyetlerin, mücadelenin içerisinde bulunduğu anın tüm bu gereklerini yerine getiren bir üslenme biçimine duyulan şiddetli ihtiyaçtır. Bu tarzdaki üslerle giderek hakimiyetimiz yaygınlaşacak ve daha geniş sahaları içerecektir. Karakteri gereği düz bir hatlı izlemeyip karışık savaş taktik ve yöntemleriyle gerillamız Kürdistan'da (genelde olduğu gibi) siyasi, askeri üsleri içiçe oluşturacak ve bunlara dayanarak kızıl üslerden kızıl bölgelere doğru iktidar olmaya yol alacaktır.

Mücadele tarihimizde de görüldüğü gibi, gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında olsun gelişmenin olduğu her alanın özgül koşullarına göre belli üs alanlarına dayanılmıştır. Sorunun kalıcılığını hedefleyen bir çözümün gerekliliği karşısında pratikte görülen yetersizlikler olsa da geçici olarak güçlerimizin dayanmasına yol açan bazı üs alanları oluşturulmuştur. Bunlar ağırlıklı olarak mücadelenin gelişim gösterdiği sahaların somut durumundan hareketle bazı mahalleler, köyler, mağaralar, şehir merkezlerinde uygun olan semt, mahalle, ev vb. yerlerin, geçici ve bağrında yetersizlikler taşısa da birer üslenme vazifesini gördükleri bilinmektedir. Ama bugünkü savaşımızın üslenme sorununa çok daha farklı ve geniş bir kapsam içerisinde ele almak gerekir. Gerilla mücadelesinin tümüyle ülke sathında kalıcılaşıp kök salması ancak sağlam üslere ulaşmakla mümkündür. Yukarıda da vurguladığımız gibi, savaşımızın ihtiyacına göre belli üslerin yaratılması için mevcut koşullar elverişlidir. Ama ulaşılacak bu yönlü üslerin savaşın yaygınlaşıp gerillanın güç büyütmesi ve halk ordumuzun güçlenmesinde büyük rol oynayacağının bilinciyle hareket eden düşmanın da bu yönlü temel bir sorunumuzun çözümlenmemesi için birçok engeli yaratığı ve bir dizi tedbiri aldığı ve alacağı bilinmektedir. Bundan dolayı pratikte üslenme sorununa yaklaşırken, çözüm gücü olmak ve düşmanın diktiği çeşitli engelleri ortadan kaldırmak önem taşımaktadır. Yaklaşımda düşmana fırsat sunacak her türlü hatadan kaçınıp doğru yaklaşımı esas almak gerekir. Önümüzdeki dönemde üslenme sorununu çözümsüzlüğe götürebilecek anlayışlara yaşam hakkı vermemek için geçmiş pratiğimizde bu konuda görülen yanlış anlayışlara burada bir kez daha kısaca değinmek, sorunun doğru çözümü açısından yararlı olacaktır.

Uzun yıllardır sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz direniş savaşımızın kaydettiği gelişmeler bütün görkemliliğiyle ortada iken, bunun yanında halen gerilla birliklerimizin ülke zemininde her koşul altında kalabilecek belli üslere dayanmamasının nedeni, ne düşmanın güçlülüğü ve halkımızın durumuna, ne de coğrafyanın durumuna bağlanabilir. Problemin gerekli çözüme kavuşamamasının esas nedeni, gerilla birliklerimizin üslenme doğrultusunda içerisine girdikleri yetersiz çaba. Partimizin çözüm gücüne erişmede görülen zayıflık ve en önemlisi de yaklaşımlarda boy veren yanlış anlayışlardır. Üslenme sorununda dar ve kök salmayı hedeflemeyen anlayışlar, sonuç itibariyle düşmana fırsat sunmuş ve üslenme açısından (her bakımdan) elverişli olan yerlere geçici de olsa düşmanın üslenmesine açık kapı bırakmıştır. Kendisini üslendirmeyen bir gerilla faaliyetinin muharebe alanında büyük zaferler elde etmesi zorlaşır. Bu durumda insiyatif karşı gücün eline geçer ki, bu de gerillanın doğal hareketlerine aykırı düşer. Gelişme yerine burada tıkanma görülür ve haliyle düşmanın insiyatifi altında savaşmaya zemin sunulur.

Yaşanan savaş pratiğimiz, belirttiğimiz bu yetersiz yaklaşımları tüm yönleriyle izaha kavuşturmaktadır. Gerilla birliklerimizin ciddi bir üslenmeye dayanmadan yürüttükleri faaliyetlerin düşmanın taktiklerinin zamanında boşa çıkartılmamasında, gerekli olmayan birçok değerli kayıbın verilmesinde, güçlerimizin yıpranmasında, lojistik, sağlık, koordinasyon vb. gerekli düzeyde sağlanamamasındaki payı belirgindir. Gerilla demek belli bir üsse dayalı olan savaş gücü demektir. Bunu sağlamayan bir gerilla hareketi her zaman kaçak bir tarzda savaşır. Çoğu ülkelerde çeşitli dönemlerde gerillada bu tip sapmalar görülmüştür. "Kaçak savaş, avare asi gruplar" diye yapılan değerlendirmelerin izahı yakın pratikte, mücadelemizdeki çeşitli zeminlerde faaliyet yürüten gerilla birliklerimizin savaşım tarzında da görülmüştür. Özellikle bu tarz bir savaşım sınır boylarında faaliyet yürüten birliklerimiz içerisinde daha net bir biçimde görülmüştür. Ağırlıklı olarak bu alanlarımızda uzun süredir yaşanan alanlara kök salmama durumundan dolayı gerekli bir üslenmeye dayanılmadığı gibi, düşmanın da bunu kendisine en iyi bir fırsat olarak kollayıp güç yığdırma, kitleyi çeşitli yollarla kazanmaya çalışma, ulusal ihaneti derinleştirme vb. gibi karşıt faaliyetlerinin geliştirilmesine zemin sunabilmiştir. Alanların boş bırakılması, üslenmenin sağlanmaması; hem güçlerimizi sınırlamış ve hem de düşmanın hareket serbestisini kolaylaştırmıştır. Fazla uzaklara gitmeden, bunun örneklerini '87 pratiğinde açık bir biçimde görmek hiç de zor değildir. Bu pratik, bağrında birçok olumlu yanı ve gelişmeyi kapsarken, üslenme konusunda yetersizliklerle doludur.

Elbetteki bu durum, savaş tarzımıza da kendisini yansıtmıştır. Yaşanan pratikte, üstün bir cesaretle düşmanın üzerine gitme, zorluklara katlanma, büyük fedakarlıklar yapma konusunda bir kusurdan pek bahsedilemez. Ancak savaşımızın acımasızlığı da göstermiştir ki, salt başına cesaret, fedakarlık vb. güç büyütme, ülkenin derinliklerine kök salma ve gerekli üslenmelere gitmek için yeterli olmamaktadır. '87 pratiğinde bazı alanlarda üsl